

Raftul
Denisei

Yōko Ogawa

Hotel Iris

roman

HUMANITAS
fiction

book

Cuprins

HOTEL IRIS

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

YŌKO OGAWA

HOTERU AIRISU

Copyright © 996 by Yōko Ogawa

First published in Japan in 2003 by Gakken Co., Ltd., Tokyo

Romanian translation rights arranged with Yōko Ogawa through Japan Foreign-Rights Centre /
Simona Kessler International Copyright Agency.

All rights reserved.

© Humanitas Fiction, 2014 (ediția print)

© Humanitas Fiction, 2014 (ediția digitală)

ISBN: 978-973-689-704-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Yōko Ogawa

Hotel Iris

roman

Traducere din japoneză de IULIANA OPRINA

Capitolul 1

Prima dată când bărbatul acela a venit la Hotelul Iris a fost cu puțin înainte de începerea sezonului estival. Ploua fără contenire încă din zori, iar pe seară ploaia se întetise. Marea fremăta, înecată în cenușiu. Rafalele răbufneau înăuntru ori de câte ori vreun client deschidea ușa, iar covorul de la intrare era jilav. Neoanele de la firmele magazinelor din preajmă erau toate stinse și pe stradă nu se zărea nici țipenie de om. Când trecea câte o mașină, stropii de ploaie se vedeau în lumina farurilor.

Mă pregăteam să închid casa de marcat și să sting luminile în hol, ca să mă retrag, când am auzit deodată o bufnitură, ca și cum ceva greu s-ar fi izbit de podea, urmată imediat de țipătul unei femei.

Țipătul a continuat să răsună la nesfârșit, atât de prelung, încât am început să mă întreb dacă nu cumva râdea.

— Pervers nenorocit!

O femeie a țâșnit din camera 202.

— Moș scârbos ce ești!

Femeia s-a împiedicat în marginea covorului și s-a prăvălit pe palier, dar a continuat să arunce un potop de înjurături în direcția camerei.

— Îți bați joc de oameni! Tu nici n-ar trebui să te atingi de femei! Escrocule ce ești! Împutitul! Impotentule!

Era o prostituată. Măcar de atâta lucru mi-am dat și eu seama. Nu era neapărat tânără. Părul i se lipise de gâtul ridat și rujul lucios i se întinsese până pe obraz. Rimelul îi cursese de la transpirație și lacrimi și i se adunase la coada ochilor. Sânul stâng îi ieșise cu totul din bluza descheiată, iar de sub fusta scurtă i se vedeau pulpele trandafirii, încinse. Ici și colo, pielea ei păstra urmele unor mâini care o atinseseră. În picioare mai avea un singur pantof ieftin de vinilin cu toc.

Chiar în clipa în care femeia a tăcut, din cameră a zburat o pernă care a lovit-o drept în față. Țipetele au început din nou. Perna aterizată pe palier era mânjită de ruj.

Atrași de gălăgie, ceilalți clienți au început să iasă pe hol, îmbrăcați în pijamale. A apărut și mama din spate.

— Idiotule! Cine crezi tu că se uită la tine? Tu du-te la o mătă sălbatică să te rezolve! Că asta ți s-ar potrivi!

Țipetele femeii, răgușite și întretăiate de lacrimi, s-au stins într-un amestec de suspine, salivă și tuse.

Din încăpere au continuat să zboare fără milă un umerăș, un sutien mototolit, celălalt pantof cu toc și poșeta. Poșeta s-a deschis și tot conținutul i s-a împrăștiat pe jos. Femeia a dat să fugă pe scări, dar, din cauza agitației sau poate a unei glezne scrântite, nu reușea să se țină pe picioare.

— Ce e cu gălăgia asta? Potoliți-vă!

— Faceți liniște! Nu se poate dormi!

Ceilalți clienți au început să protesteze în cor, creând și mai multă larmă. Doar în spatele ușii cu

numărul 202 era o tăcere deplină.

De unde mă aflam eu, bărbatul nu se vedea. Încă nu suflase nici un cuvânt. Doar direcția în care femeia privea cu furie și obiectele care veneau zburând dintr-acolo îi trădau prezența. Femeia continua să se tânguiască spre gaura aceea de tăcere.

— Să știți că deranjați, zise mama. Dacă vreți să vă certați, vă rog să ieșiți afară.

— Știu, nu mai e nevoie să-mi spui! Mă car imediat și nu mai calc pe-aici niciodată! urlă femeia, de data aceasta către mama.

— Nu vreau probleme cu poliția, dar va trebui să mă despăgubiți. Păi, ce mai e și asta? Haideți, vă rog frumos pe toți să vă liniștiți și să mergeți la culcare. Îmi cer scuze pentru tot deranjul. Tu, ascultă, mi-ai provocat pagube! N-ajunge doar să achiți camera.

Urcând scările, mama a trecut pe lângă femeia care își adunase lucrurile la loc în geantă și acum cobora în goană fără să-și fi încheiat măcar nasturii de la bluză. Sânul dezvelit îi sălta, iar un client a fluierat.

— Hei, tu! N-ai de gând să plătești? Vrei să profiți de vânzoleală și să te furișezi?

Prima grijă a mamei erau banii. Femeia a deschis ușa de la intrare fără să se sinchisească. În acel moment s-a auzit o voce.

— Taci, târfă!

Vocea bărbatului a săgetat drept printre noi. Zarva a încetat. Era o voce puternică și pătrunzătoare, dar în ea nu se simțea iritare sau furie. Din contră, avea o notă discretă. Îți dădea iluzia că un violoncel sau un corn cântase preț de o clipă.

M-am întors și l-am văzut pe palier. Era trecut de vârsta mijlocie, poate chiar în pragul bătrâneții. Purta o cămașă albă călcată, pantaloni maro închis și ținea în mână un sacou din același material. În contrast cu femeia atât de răvășită, el nu era transpirat și nici nu răsuflea agitat. Nu părea nici stânjenit. Doar câteva șuvițe de păr îi cădeau în dezordine pe frunte.

M-am gândit atunci că nu mai auzisem niciodată un ordin rostit cu un glas atât de frumos. Era calm, impozant, ferm. Până și cuvântul „târfă“ sunase fermecător.

„Taci, târfă!“ i-am repetat eu cuvintele în sinea mea. Însă bărbatul nu a mai spus nimic.

Deși nu avea cum să ajungă până la el, femeia a scuipat în direcția lui și a ieșit din hotel. Saliva a aterizat pe covor.

— Atunci va trebui să achiți tu tot, a tăbărât mama pe el. Și o să-mi dai în plus pentru deranj și curățenie, ca să fim chit. Iar altă dată să nu mai calci pe aici! Eu nu primesc clienți care provoacă scandal. Ai priceput?

Ceilalți mușterii au început să se îndrepte agale către camerele lor. Bărbatul a coborât scările trăgându-și sacoul pe el, fără să ridice privirea. A scos două bancnote din buzunarul de la pantaloni și le-a aruncat pe teigheaua de la recepție. Arătau jalnic, mototolite. Le-am luat și le-am netezit cu grijă, apăsându-le cu palma.

Mi s-a părut că simt vag în ele căldura trupului său. Bărbatul a ieșit în ploaie și s-a îndepărtat fără să-mi arunce vreo privire.

Întotdeauna m-am întrebat cine și de ce alesese pentru Hotelul Iris un nume atât de straniu. Toate celelalte hoteluri din zonă aveau nume legate de mare. Doar al nostru se numea Iris.

— Se referă la stânjenel, care e o floare foarte frumoasă, nu? Face trimitere și la zeița curcubeului din mitologia greacă. Elegant, nu ți se pare?

Așa îmi explicase bunicul mândru, când eram mică.

Însă în grădina hotelului nu aveam stânjenei. Nici trandafiri, panseluțe sau narcise. Aveam doar un corn lăsat să crească în voie, un arbore zelkova și în rest numai buruieni.

Singurul punct de atracție îl reprezenta o mică fântână arteziană din cărămidă, secată cu mult timp în urmă. În mijlocul ei se afla o statueta de ipsos, acoperită cu găinaț, înfățișând un băiețel cârlionțat, îmbrăcat în frac, care cânta la harpă cu capul înclinat gânditor într-o parte. Nu avea buze și pleoape, lucru care îi dădea un aer foarte trist.

Oare de unde știa bunicul meu de zeiță? Noi nici măcar nu aveam o bibliotecă în casă, darămite cărți de mitologie greacă.

Am încercat să mi-o imaginez pe zeița curcubeului – ceafă delicată, sâni generoși, ochi privind în depărtare, straie diafane, pictate în cele șapte culori. Cu un singur fâlfâit al veșmântului său, putea să vrăjească întreaga lume.

Dacă zeița curcubeului ar fi poposit la noi, în orice ungher al hotelului, băiatul din fântână n-ar mai fi cântat la harpă cu atâta tristețe, mă gândeam eu.

Agățată de acoperiș era o firmă pe care scria „HOTEL IRIS“. Litera R se desprinsese și stătea înclinată către dreapta. Arăta caraghios, cumva împiedicată, dar în același timp și cufundată în gânduri negre. Însă nimeni nu se sinchisea s-o îndrepte.

Bunicul a murit cu doi ani în urmă. A făcut cancer la pancreas sau la bilă, undeva prin burtă, cancer care i s-a răspândit în oase, plămâni și creier, încât până la urmă n-a mai contat de unde pornise. S-a stins în patul lui, după șase luni de suferință.

Noi locuiam în cele trei cămăruțe întunecoase din spatele recepției. Când m-am născut eu, eram cinci cu toții. Prima care s-a dus dintre noi a fost bunica, dar eu eram bebeluș și nu-mi amintesc nimic. Se pare că a murit de inimă. A urmat tata. De data aceasta aveam opt ani și îmi amintesc foarte bine. Știu tot, până la cel mai mic detaliu.

Apoi a venit rândul bunicului. El dormea într-un pat adus dintr-una din camerele de oaspeți, care avea arcurile rupte și nu se mai putea folosi. Când se întorcea de pe o parte pe alta, se auzea de parcă ar fi strivit o broască.

Imediat cum veneam de la școală, mama mă pune să sterilizez tubul înfipt în partea lui dreaptă și să golesc lichidul colectat în punga de la capătul lui. Îmi era groază să ating tubul acela. Aveam senzația că, dacă îl loveam câtuși de puțin, s-ar fi desfăcut cu totul și prin gaura aia i s-ar fi vărsat afară toate măruntaiele. Lichidul era de un galben superb, care mă făcea să mă minunez cum de exista ceva atât de frumos colorat ascuns în corpul uman. Îl deșertam în fântâna din curte, motiv pentru care băiatul cu harpa avea mereu degetele de la picioare ude.

Bunicul era în chinuri toată ziua. Cel mai rău se simțea chiar înainte de revărsatul zorilor. Gemetele lui, amestecate cu orăcăitul saltelei, colcăiau neîncetat prin adâncurile întunerului. Țineam două rânduri de storuri trase peste geam, dar uneori clienții tot se mai plângeau de zgomotele neplăcute.

— Ne cerem scuze, sunt niște pisici în călduri care se adună în curte, noapte de noapte, le răspundea mama mios, bătând în tejghea cu capacul de la pix.

Hotelul nu s-a închis nici în ziua în care a murit bunicul. Nefiind sezon, de obicei era pustiu, dar tocmai atunci ne pomeniserăm cu un cor de femei, aflate în excursie. În pauzele dintre rugăciunile preotului, se auzea *Edelweiss, When It's Lamp Lighting Time in the Valley* sau *Lorelei*. Preotul și-a văzut de slujbă cu ochii plecați în pământ, prefăcându-se că nu bagă de seamă. La un moment dat, patroana magazinului cu produse de import, o prietenă de pahar a bunicului, a slobozit un suspin și chiar atunci o voce de soprană s-a înălțat deodată, parcă armonizându-se cu ea. Glasurile femeilor răsunau de peste tot, din baie, din sala de mese, din balcoane, revărsând cântece peste trupul neînsuflețit. Zeița curcubeului n-a binevoit să-și fluture straietele în șapte culori pentru bunicul nici până în ultima clipă.

L-am revăzut pe bărbatul acela la două săptămâni după incident. Era o după-amiază de duminică, iar mama mă trimisese în oraș după niște cumpărături. Era senin și atât de cald, încât începusem să transpir. La malul mării se zăreau câțiva tineri în costume de baie, nerăbdători să facă plajă. Marea era la reflux, iar șirul de stânci care ducea până la zidurile de apărare ale castelului erau dezvelite în întregime. Pe la pontonul pentru vapoarele de agrement și pe terasele restaurantelor începeau să apară turiștii. Apa mării părea încă rece, dar în felul în care lumina strălucea pe zidurile ude și în freamătul orașului se ghicea apropierea verii.

Orașul nostru învia doar pe parcursul celor trei luni de vară. În rest, stătea încremenit ca o fosilă. Odată cu venirea verii, marea liniștită învăluia orașul, iar plaja care se întindea de la răsărit la apus sclipea auriu. Zidurile părginite ale castelului, care se iveau din apă doar la reflux, și dealurile verzi, care se întindeau până la baza promontoriului, dădeau țărnelui un farmec aparte. Străzile erau înțesate de oameni veniți în vacanță. Umbrele de soare se deschideau, dușurile porneau, dopurile de la sticlele de șampanie zburau, artificiiile umpleau văzduhul. Restaurantele, barurile, hotelurile, vapoarele de agrement, magazinele de suveniruri, debarcaderul și chiar și Hotelul Iris, toate se găteau vesel, fiecare în felul său. Deși, în cazul hotelului nostru, doar se ridicau copertinele de pe terasă, se aprindeau mai multe lumini în hol și se agăța în perete lista de prețuri pentru sezonul estival.

Anotimpul amortit venea pe nepusă masă. Direcția vântului se schimba, iar valurile căpătau alte forme. Oamenii plecau cu toții în depărtări neștiute de mine. Ambalajele de înghețată, care până mai ieri străluceau la marginea drumului, peste noapte ajungeau una cu asfaltul.

L-am văzut din profil și l-am recunoscut imediat. Eram la magazinul universal și cumpăram praf de dinți. În noaptea aceea nu-i cercetasem chipul pe îndelete, dar, așa cum stătea sub lumina palidă a neanelor din magazin, am recunoscut ceva familiar în silueta și în mâinile lui. Bărbatul își alegea un săpun de rufe.

A ezitat multă vreme. A luat fiecare sortiment pe rând, inspectând eticheta și prețul. A pus un săpun în coș, dar, după ce a mai citit o dată eticheta cu un aer preocupat, l-a pus înapoi. Se uita doar la săpunurile de rufe. În cele din urmă, l-a ales pe cel mai ieftin.

Nu-mi explic nici eu ce m-a făcut să-l urmăresc. Nu a fost din pricina celor întâmplare la hotel. Pur și simplu, vorbele lui încă îmi mai stăruiau în urechi. Tonul acela poruncitor mă trăgea către el. După magazinul universal, bărbatul a intrat în farmacie. A înmănat o hârtie care părea să fie o rețetă și a primit două plicuri cu medicamente. Le-a pus în buzunarul de la sacou, apoi s-a îndreptat

către papetărie, două uși mai încolo. Eu am rămas pe trotuar, sprijinită de un stâlp de iluminat, și m-am uitat pe geam. A stat mult de vorbă cu proprietarul, din câte îmi dădeam eu seama cerând să i se repare un stilou. Desfăcuse stiloul în bucățele și arăta către fiecare în parte, plângându-se de ceva. Proprietarul era vădit încurcat, dar bărbatul vorbea mai departe fără să se sinchisească. Aș fi vrut să-i aud vocea, dar nu răzbătea până la mine. În cele din urmă, l-am văzut pe proprietar încuviințând fără tragere de inimă.

După aceea a luat-o pe drumul de faleză, către est. Deși era cald, bărbatul purta costum și cravată și pășea repede, cu spatele drept, privind doar în față. În mâna stângă ținea punga de plastic cu săpunul de rufe. Buzunarul de la sacou îi stătea umflat de la plicurile cu medicamente. Din când în când, punga cu săpunul lovea câte un trecător, dar nimeni nu se întorcea către el. Eu eram singura care îl privea. Gândul acesta m-a făcut să mă las tot mai acaparată de straniul meu joc.

Un băiat cam de-o vârstă cu mine cânta la acordeon în fața ceasului de flori din piață. Cântecul suna firav și trist, poate din cauza instrumentului vechi sau a nepriceperii lui.

Bărbatul s-a oprit și a ascultat o vreme. Toată lumea trecea mai departe, aruncându-i doar o privire fugară. Eu m-am oprit ceva mai departe. Nimeni nu aplauda, nimeni nu-i cerea să cânte ceva anume. Bărbatul stătea învăluit în sunetul acordeonului, iar băiatul cânta mai departe. În spatele lui, limbile ceasului de flori se mișcau alene.

Bărbatul a aruncat o monedă în cutia de la acordeon. Banul a aterizat cu un clinchet ușor. Băiatul a făcut o plecăciune, dar el i-a întors spatele fără să-și schimbe expresia feței și a plecat mai departe. Chipul băiatului mi-a părut că seamănă cu cel al statuetei de la fântâna din grădină.

Cât mai aveam de gând să mă țin după el? Dintre cumpărăturile pe care trebuia să le fac luasem doar praf de dinți. Am început să mă neliniștesc. Mama avea să mă certe că m-am lălăit tocmai la ora când sosesc clienții. Dar nu reușeam să-mi desprind privirea de la spatele lui.

Bărbatul a intrat în sala de așteptare pentru vapoarele de agrement. Acum voia să se plimbe? Sala era plină de cupluri și de familii cu copii. Vaporul se ducea în larg, dădea un ocol în jurul insuliței F., făcea o oprire acolo, apoi se întorcea o jumătate de oră mai târziu. Mai erau douăzeci și cinci de minute până la următoarea cursă.

— Domnișoară, de ce mă urmăriți? i-am auzit vocea deodată.

La început nici nu mi-am dat seama că vorbea cu mine. Înăuntru era gălăgie și mă și luase prin surprindere. Abia puțin mai târziu am înțeles că vocea care se răstise „Taci, târfă!“ mi se adresa mie.

— Aveți vreo treabă cu mine?

Am clătinat din cap precipitată.

Însă el era mai tulburat decât mine. Clipea neliniștit și își umezea buzele cu limba ori de câte ori spunea ceva. Nu-mi venea să cred că era același bărbat care dăduse ordinul acela fermecător la Iris, în noaptea aceea.

— Sunteți domnișoara de la hotel, nu?

— Da, am răspuns eu cu privirea în pământ.

— Erați la recepție. V-am recunoscut când eram în magazin.

Un grup de elevi de școală primară a năvălit înăuntru și sala de așteptare s-a aglomerat. Împinși de valul de oameni, ne-am trezit la geam, unul lângă altul.

Mă întrebam neliniștită ce avea de gând să facă. Când îl văzusem prima dată, nici prin gând nu-mi trecuse să-i vorbesc. Dacă era să plec imediat de acolo, habar nu aveam ce să-i spun sau dacă era mai bine să nu scot nici un cuvânt.

— Mai aveți ceva de reproșat?

— De reproșat? Nu, nu...

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru deranj.

Adresarea lui politicoasă nu se potrivea defel cu bărbatul potopit cu sudălmi urâte de femeia aceea la Hotelul Iris. Asta m-a făcut să mă crispez și mai tare.

— Vă rog să nu luați în seamă ce spunea mama. V-ați achitat mai mult decât suficient.

— Ce noapte cumplită a fost!

— Da, turna și cu găleata...

— Așa e. Nici eu nu știu cum de s-a ajuns acolo.

Conversația noastră era poticnită.

Mi-am amintit că, după ce plecase bărbatul, am aruncat sutienul rămas ghemotoc pe palier. Era violet și avea cupele îmbrăcate într-o dantelă de prost gust. L-am apucat ca pe un hoit și l-am aruncat în coșul de gunoi din bucătărie.

Copiii se zbenguiau, alergând prin toată încăperea. Soarele era încă sus pe cer, iar întinderea mării scânteia dincolo de fereastră. În depărtare se zărea insula F., care seamănă cu o ureche de om.

Vaporul dăduse un ocol insulei și acum se vedea întorcându-se. Pe fiecare stâlp de la ponton poposise câte un pescăruș.

Văzut de aproape, bărbatul era mai mic de statură decât crezusem. Era cam cât mine de înalt și avea un piept destul de sfrijit. Părul ciufulit în noaptea aceea era acum netezit, dar la spate i se vedea pielea capului.

Conversația s-a împotmolit și amândoi ne-am îndreptat privirea către mare. Nu aveam nimic altceva de făcut. Lumina orbitoare l-a făcut să se încrunte și pe chip i-a apărut o grimasă ca de durere.

— Luați vaporul? am spart eu gheața, nemaisuportând tăcerea.

— Da.

— Lumea de aici nu prea se plimbă cu vaporul. Am fost și eu o dată, când eram mică, și atât.

— Acolo locuiesc, pe insula F.

— Nu știam că locuiește cineva acolo.

— Suntem câțiva. Prin urmare trebuie să luăm vaporul ca să ne ducem acasă.

Eu știam că pe insuliță se află doar un magazin cu echipamente pentru scufundări și centrul de odihnă al unei oțelării și că nu trăiește nimeni acolo.

În timp ce vorbea, bărbatul învârtea vârful cravatei, rulându-l sau răsucindu-l. Porțiunea aceea era singura șifonată. Silueta vaporului se mărea văzând cu ochii. Nerăbdători, copiii s-au așezat la coadă pe ponton.

— Toată lumea cară aparate de fotografiat, undițe și tuburi de oxigen, eu sunt singurul pasager cu sacoșă de cumpărături după el.

— De ce locuiți într-un loc atât de nepractic?

— Mă simt bine acolo. Eu oricum lucrez de acasă.

— Ce lucreți?

— Sunt traducător de limba rusă.

— Traducător, am repetat eu acel cuvânt.

— Vi se pare ciudat?

— Nu. Doar că până acum n-am mai cunoscut pe nimeni cu o astfel de ocupație și mi-a sunat cumva neașteptat.

— Stau toată ziua la birou și caut cuvinte în dicționar. Asta e tot. Sunteți la liceu?

— Nu. M-am dus o jumătate de an și apoi am renunțat.

— Câți ani aveți?

— Șaptesprezece.

— Șaptesprezece...

De data aceasta, bărbatul a fost cel care a repetat răspunsul meu, de parcă ar fi fost un număr special.

— Deși, dacă stau să mă gândesc, e minunat să te duci acasă cu vaporul!

— Locuiesc într-o casă micuță, construită pe vremuri de cineva pe post de casă de vacanță. Este pe partea cealaltă a țărmului unde trage vaporul, chiar aici, cum ar veni după forma urechii...

Bărbatul și-a plecat capul într-o parte și a indicat un punct de la baza urechii. M-am uitat în locul pe care mi-l arăta. Preț de o clipă, trupurile noastre au fost gata să se atingă și amândoi am perceput numaidecât apropierea. Eu mi-am întors privirea, iar el s-a tras în spate.

A fost prima dată când am observat că și urechile îmbătrânesc. A lui era doar un boț de carne flască și ternă.

Vaporul s-a întors sunând din sirenă. Pescărușii de pe ponton și-au luat cu toții zborul. Lanțul de la intrare a fost scos și în sala de așteptare s-a auzit un anunț prin difuzor.

— Trebuie să plec, a mormăit traducătorul.

— La revedere, i-am spus eu.

Și-a luat și el la revedere de la mine. Am avut senzația că schimbam între noi niște cuvinte mult mai importante, nu niște simple vorbe de rămas-bun.

L-am privit pe geam cum înainta pe ponton, amestecat printre ceilalți pasageri care stăteau la coadă. Deși era mic de statură, îi deosebeam ușor silueta îmbrăcată în costum. La un moment dat s-a uitat înapoi. I-am făcut cu mâna, deși îmi dădeam seama că era ridicol să fac acest gest față de un necunoscut căruia nu-i știam nici măcar numele. A dat să-mi răspundă și și-a ridicat mâna, dar până la urmă s-a răzgândit și și-a vârât-o în buzunar.

Vaporul a sunat din sirenă și s-a îndepărtat din nou de ponton.

Mama m-a pedepsit. Trecuse de ora cinci când m-am întors la hotel și, în plus, amețită cum eram, uitasem să-i iau rochia de la curățătorie.

— Eu ce mă fac acum? m-a luat ea la rost. Știi bine că aveam de gând s-o port diseară, la recitalul de dans!

Un client a sunat clopoțelul de la recepție.

— Știi bine că e singura rochie de dans pe care o am! Cum mai dansez eu fără ea? Recitalul începe la cinci și jumătate, nici nu mai am cum să ajung la timp. Te-am așteptat de mi s-au lungit urechile!

Gata, s-a dus totul de râpă. Și e numai vina ta!

— Îmi pare rău, mamă! Am dat în oraș de o bătrână care nu se simțea bine. Era pământie la față, tremura din tot corpul, îi era tare rău. Așa că am dus-o până la spital. Pur și simplu n-am putut s-o las așa. De-asta am întârziat.

Născocisem această minciună în timp ce mă întorceam acasă. Clopoțelul continua să sune, enervând-o și mai tare pe mama.

— Du-te și vezi ce e! a țipat ea la mine.

Recitalul de dans era, de fapt, o simplă reuniune la care niște neveste de negustori din zonă, muncitori de la fabrica de prelucrare a peștelui și pensionari, în jur de zece la număr, se adunau și dansau cu stângăcie. Nu era mare lucru. Dacă aș fi ascultat-o și aș fi venit acasă cu rochia, poate ar fi zis că nici n-are chef să se ducă.

Eu n-am văzut-o niciodată pe mama dansând. Gambele tremurând la fiecare piruetă, picioarele revărsându-i-se din pantofi, talia cuprinsă de brațele unui necunoscut, machiajul întins de la transpirație... Mi se făcea rău numai imaginându-mi așa ceva.

De când eram mică, mama s-a fălit mereu cu felul în care arăt. Printre clienții ei preferați, pe primul loc erau, desigur, cei care plăteau la timp, dar pe locul doi veneau cei care îi laudau frumusețea fiicei, chiar dacă doar din politețe.

Ați mai văzut vreodată o piele atât de transparentă? Te și sperii cum se vede prin ea! De când era bebeluș are genele astea lungi și ochii mari și negri. Mergeam pe stradă cu ea în brațe și din cinci în cinci minute auzeam pe câte cineva exclamând ce frumoasă e. A pozat și pentru un sculptor... cum îl chema? A câștigat și un premiu în bani la un concurs!

Mama se laudă cu mine în fel și chip, însă jumătate dintre povești sunt fabulații. Acel așa numit sculptor era de fapt un violator, iar eu fusesem la un pas s-o pățesc.

Indiferent câte laude are mama la adresa mea, nu înseamnă că afecțiunea ei față de mine e pe măsură. Dimpotrivă, cu cât mă complimentează mai mult, cu atât simt că mă urătesc mai tare. Eu nu m-am considerat frumoasă nici măcar o clipă.

Chiar și acum, în fiecare dimineață, ea îmi aranjează părul. Mă așază la oglindă, mi-l adună în coadă și o apucă strâns, încât nu mai pot să mișc. Îmi trece peria prin păr de aud cum îmi scrâșnește pielea capului. Dacă mișc câtuși de puțin, mă strânge și mai tare cu mâna stângă. Odată ce pune stăpânire pe părul meu, îmi pierde libertatea cu totul.

Înmoaie coada periei în sticluta cu ulei de camelie și-mi prinde părul în coc. Nu lasă să-i scape nici o șuviță. Uleiul de camelie miroase rău. Uneori adaugă și câte o clamă ieftină sau niște agrafe.

— Gata!

Când îi aud vocea plină de satisfacție, mă simt rănită și neputincioasă.

În seara aceea nu mi-a dat să mănânc. Aceasta era pedeapsa pe care o primeam mereu, încă din copilărie. În nopțile când merg la culcare cu burta goală, întunericul îmi pare mult mai adânc. Am încercat iar și iar să proiectez în bezna aceea forma spatelui și a urechii bărbatului.

Dimineața, după ce am fost pedepsită, mama îmi aranjează părul cu și mai multă grijă, punând din plin și ulei de camelie. Apoi mă laudă cât sunt de frumoasă.

Hotelul Iris a luat ființă când străbunicul meu a renovat o pensiune veche. Asta se întâmpla acum

vreo sută de ani. În zona aceasta, ca să fie considerate de primă mână, restaurantele și hotelurile trebuiau să se afle pe drumul de faleză și să fie situate cât mai aproape de zidurile de apărare ale castelului care se înălțau din mare. Hotelul Iris nu îndeplinea nici una dintre aceste condiții. Era la mai bine de o jumătate de oră de mers de plajă și avea doar două camere din care se zărea marea. Celelalte încăperi aveau vedere către fabrica de prelucrare a peștelui.

După ce a murit bunicul, mama m-a pus să abandonez școala și să ajut la hotel.

Încep treaba în bucătărie, unde pregătesc micul dejun. Spăl fructele, tai șunca și cașcavalul, apoi pun iaurturile pe pat de gheață. Când aud primul client coborând scările, râșnesc cafeaua și încălzesc pâinea.

Când se apropie ora la care se eliberează camerele, merg la recepție și mă ocup de notele de plată. Lucrez în tăcere. Unii clienți mai pălăvrăgesc, dar eu le întorc doar un zâmbet și un răspuns scurt. Îmi vine greu să vorbesc cu oameni pe care nu-i cunosc, iar dacă fac vreo greșală când calculez nota de plată și nu ies banii la socoteală, mă ceartă mama.

La prânz vine slujnica și începe curățenia în camere, alături de mama. Între timp, eu fac ordine în bucătărie și în sala de mese. Răspund la telefon și fac rezervări, vorbesc cu firma care se ocupă de așternuturi sau cu Biroul de Turism. Dacă am vreo șuviță de păr rebelă, mama mi-o îndreaptă imediat cu pieptenele. Apoi întâmpin clienții noi.

Cea mai mare parte a zilei mi-o petrec la recepție. Spațiul e atât de îngust, încât pot să ajung la orice fără să mă ridic de pe scaun – clopoțel, casa veche de marcat, registrul de cazare, pix, telefon, pliante. Tejgheaua, atinsă de mâinile a nenumărați clienți, e înnegrită și plină de zgârieturi.

Stând distrată în spatele tejghelei, la nări îmi ajunge iz de pește crud de la fabrica de peste drum. Văd cum aburul de la prepararea pastei de pește se strecoară afară prin crăpătura ferestrelor. Pisicile vagaboande dau mereu târcoale, așteptând să le pice câte un pește de pe platforma camioanelor.

Simțurile mele se ascut cel mai mult după ce se cazează noii clienți, se instalează în camere și se pregătesc de culcare. Așezată pe taburetul de la recepție, aud, miros și simt ce se întâmplă în tot hotelul.

Stând acolo, înghesuită în spatele tejghelei, în mintea mea se perindă scene însuflețite cu cei care petrec noaptea la Hotel Iris. Le alung din minte una câte una, găsesc un locșor liniștit, mă întind și mă cufund și eu în somn.

Vineri dimineață a sosit o scrisoare de la traducător. Avea un scris foarte frumos. Am citit-o ascunsă în spatele tejghelei.

Stimată domnișoară Mari,

Vă rog să-mi iertați îndrăzneala de a vă adresa această scrisoare.

Nu mi-aș fi închipuit vreodată că o să avem ocazia să stăm de vorbă așa cum am stat duminică după-amiază, în sala de așteptare de la ponton.

La vârsta mea, puține lucruri mă mai surprind. Sunt mereu pregătit sufletește, astfel încât nimic să nu mă tulbure sau să mă întristeze peste măsură. Nu cred că aveți cum să înțelegeți, dar este un soi de deprindere a celor ajunși la o vârstă la care nu se mai miră nici dacă ar afla că a doua zi urmează să moară.

Cu toate acestea, duminică nu a mai fost așa. Puțin câte puțin, cursul timpului și-a schimbat

făgașul și m-a purtat către un loc pe care nu mi l-aș fi putut închipui vreodată.

Merit să mă disprețuiți pentru incidentul sordid pe care l-am provocat la Hotelul Iris. Sincer să fiu, intenționez să-mi cer scuze cum se cuvine pentru acest lucru, dar, când v-am văzut privirea aceea atât de vulnerabilă, m-am zăpăcit cu totul și nu am mai fost în stare să spun nimic din ce era important. Prin urmare, îmi cer scuze în această scrisoare pentru tot ce s-a întâmplat.

Trăiesc singur de multă vreme. Zi după zi, stau retras pe insulă și traduc, drept care nu am aproape deloc prieteni. Și nu am nici o fiică tânără și frumoasă ca dumneavoastră.

Să mă petreacă cineva la plecare și să-mi facă cu mâna a fost o experiență pe care n-am mai gustat-o de ani de zile. Am traversat de nenumărate ori pontonul și am urcat pe vapor, întotdeauna singur. N-am avut niciodată un motiv să întorc capul și să privesc înapoi.

Dumneavoastră mi-ați făcut cu mâna de parcă am fi fost prieteni vechi. Un gest banal pentru dumneavoastră, dar plin de însemnătate pentru mine.

Pentru acest fapt aș dori să-mi exprim recunoștința. Vă mulțumesc din suflet.

În fiecare duminică merg în oraș la cumpărături. La ora două după-amiaza sunt în fața ceasului de flori din piața centrală. Credeți că norocul îmi va surâde și voi avea șansa să vă revăd? Nu încerc să obțin o promisiune de la dumneavoastră. E o simplă speranță, îngăimată de un biet bătrân. Vă rog să nu-i dați atenție.

Zi de zi, se face tot mai cald. Îmi imaginez că o să fiți tot mai ocupată la hotel. Vă rog să aveți grijă de dumneavoastră.

P.S. Vă rog să mă scuzați, dar mi-am permis să mă interesez cum vă numiți. Din întâmplare, numele eroinei din romanul pe care îl traduc acum este Marie.

Capitolul 2

— Ați venit, a spus el când m-a văzut.

— Da, am răspuns eu.

Părea mai degrabă bulversat decât fericit. Își ținea ochii în pământ și nu îndrăznea să mă privească. Se juca cu vârful cravatei, căutând în grabă ceva de spus.

Am stat acolo o vreme, în picioare, ascultând acordeonul. Tânărul cânta în același loc, așa cum cântase și cu o săptămână în urmă. Nu știu dacă și melodia era aceeași, dar notele sunau la fel de grav și trist.

În cutie erau doar câteva monede. Limba mare a ceasului de flori ajunsese în dreptul cifrei cinci, împletită din salvie.

— Facem câțiva pași? m-a întrebat el, scoțând o monedă din buzunar. I-a dat drumul cu un clinchet în cutia cântărețului, apoi am pornit din loc.

Pe stradă se simțea deja iz de vară. Se deschiseseră terasele, apăruseră tonetele cu înghețată și pe plajă se montau cabinele de duș. Marea era înțesată de iahturi ale căror vele luceau orbitor, înțepându-ți ochii.

Și totuși sclipirea verii nu îl atinsese și pe el. Purta un costum întunecat și o cravată sobră. Păreau îndelung folosite și cam ponosite, dar îi dădeau un aspect îngrijit.

Ne-am îndreptat în direcția opusă pontonului, mergând drept înainte, fără o țintă anume.

— Astăzi aveți toate camerele ocupate la hotel?

— Nu, doar trei. Păcat, că e duminică și tocmai acum e momentul maxim al fluxului și nu se mai văd zidurile...

— Aveți dreptate.

— De când locuiți pe insulă?

— De mai bine de douăzeci de ani.

— Ați fost mereu singur?

— Da.

Conversația noastră se tot poticnea și nu reușeam să închegăm un dialog mai lung. Mai mult tăceam decât vorbeam. În clipele de liniște, eram conștientă de trupul lui alături de mine. Îi urmăream cu coada ochiului și cea mai mică mișcare, cum ocolea câte un stâlp de iluminat, culegea o scamă de pe piept sau tușea, cu privirea lăsată în pământ.

Cred că făceam asta pentru că nu-mi aminteam să mă mai fi plimbat vreodată alături de cineva. Tata murise când eram mică, iar mama mergea mereu înaintea mea. Nu am avut niciodată un prieten sau colegi cu care să mă plimb pe stradă stând de vorbă. Tocmai de aceea eram atât de timorată să fiu cu cineva alături de mine.

— Nu credeam că o să veniți.

Ajunși la promontoriu, după o bună bucată de drum, ne așezaserăm, în sfârșit, pe o bancă.

— De ce?

— Unei tinere de șaptesprezece ani nu are de ce să-i surâdă ideea de a-și petrece o duminică alături de un bătrân ca mine.

— Dacă aș sta acasă, m-ar pune numai la treabă. Prefer să vă conduc la plecare și să vă fac cu mâna, mai ales dacă vă bucură așa de mult.

Sinceră să fiu, nu am vrut să mi-l imaginez stând singur în fața ceasului de flori. Dacă aș fi ignorat scrisoarea și aș fi rămas la recepție așteptând să treacă ora două, sigur nu m-aș fi gândit decât la el. Nu voiam să-mi asociez în minte imaginea lui așteptându-mă pe mine cu momentul în care stătuse pe palierul hotelului, supus privirilor curioase ale clienților.

— Cum este Marie, din romanul rusesc? l-am întrebat eu.

— E o femeie rafinată, inteligentă și frumoasă. Se pricepe la călărit și la croșetat. E descrisă la un moment dat drept frumoasă ca o petală de floare atinsă de rouă.

— Deci semănăm doar cu numele.

— Marie e îndrăgostită de instructorul de călărie. Este cea mai nobilă și miraculoasă iubire din lume.

— Seamănă din ce în ce mai puțin cu mine.

— Când v-am văzut prima dată la Hotelul Iris, m-am gândit imediat la Marie. Mi s-a părut că semănați foarte bine cu imaginea pe care mi-o făcusem despre ea în timp ce traduceam. Și apoi am fost surprins să aflu că vă cheamă Mari. La câte nume există pe lumea asta...

— Tata mi l-a dat.

— E un nume foarte frumos. Vi se potrivește.

Traducătorul s-a așezat picior peste picior și a privit marea mijindu-și ochii. l-am luat spusele ca pe un compliment pentru tata și m-am bucurat.

Puțini turiști ajungeau până la promontoriu și toate băncile erau goale în afară de a noastră. Dealul era acoperit cu flori de câmp, care se legănau delicat la fiecare adiere de vânt. O promenadă mărginită de un gard pornea de la poalele dealului și ducea până în vârf, iar de pe întregul ei parcurs se putea vedea marea.

Drumul de faleză pe care veniserăm se întindea mai departe către stânga. Zidurile de apărare ale castelului rămâneau ascunse sub apă, iar în depărtare se zărea încețoșată insula F.

— Eu n-am citit nici un roman rusesc.

— Când o să termin traducerea la care lucrez acum, o să fiți prima persoană căreia am să i-o arăt.

— Dar sigur o să fie prea grea pentru mine.

— Nici vorbă. Trebuie citită așa cum e.

— Dacă mă duc la bibliotecă, găsesc cărți traduse de dumneavoastră?

— Din păcate, nu... Sincer să fiu, eu nu sunt un traducător adevărat, care traduce cărți pentru edituri.

Pentru mine nu conta care era definiția unui traducător, însă el a dat spăsit din cap.

— În cel mai fericit caz, traduc ghiduri de călătorie, broșuri comerciale sau articole pentru reviste. Uneori traduc materiale publicitare pentru medicamente, manuale de utilizare pentru aparate electrice, corespondență de afaceri, rețete de mâncare rusească, în orice caz, mărunțișuri care nu au nici o legătură cu arta. Romanul nu mi-a cerut nimeni să-l traduc, o fac de plăcere.

— Mi se pare o ocupație minunată să dai sens unor cuvinte care altfel ar rămâne neînțelese.

— Nimeni nu mi-a mai spus până acum așa ceva.

Puțin câte puțin, stânjeneala dintre noi a început să se risipească. Când îl întrebam câte ceva, profitam de ocazie să-i cercetez profilul. El a încetat să se mai joace cu cravata.

Însă timiditatea tot nu-i dispărea. Desigur, se trăgea și din politețe și discreție, dar avea rădăcini mai adânci de atât. Inițial am crezut că se datora incidentului de la hotel, dar acest subiect îl consideram de mult încheiat. Părea speriat că ar putea să comită vreo gafă, poate cu un cuvânt sau o privire, și atunci fata de lângă el s-ar face praf și pulbere.

Mi s-a părut ciudat ca la vârsta lui să se mai teamă de ceva. A dat la o parte un fir de iarbă căzut pe bancă și și-a tras picioarele din calea unui fluturaș care se apropia de florile de lângă el. Avea dosul mâinilor pătate, iar nodul de la cravată, strâns bine, era pe jumătate ascuns între ridurile gâtului. Trăsăturile feței sale erau banale, dar urechile mă frapau. Nu numai pentru că aveau forma insulei F., dar și pentru că erau prima parte din el pe care o cercetasem cu atenție.

— Nu aveți familie? l-am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns traducătorul.

Nu dădea impresia c-ar avea familie. Îmi era greu să-mi imaginez în ce mediu se născuse și crescuse, ce relație avusese cu părinții sau cum arăta casa lui de pe insulă. Aveam senzația că se materializase deodată pe palierul de la Iris, dintr-un loc îndepărtat, atemporal.

— M-am căsătorit când aveam treizeci și cinci de ani, dar după trei ani moartea ne-a despărțit. M-am mutat apoi pe insulă.

Soarele strălucea tot mai puternic și se făcuse cald. Un cuplu a trecut prin fața noastră. Sunetul pașilor călcând pe pietrișul aleii s-a apropiat, apoi s-a depărtat. Oare drept ce ne luau? Bunic și nepoată? Profesor și elevă? În realitate, nu eram nici una, nici alta. Între noi nu exista nici cea mai mică legătură.

Vântul bătea neîncetat dinspre mare, obligându-mă să-mi netezesc din când în când poalele fusteii. Coama valurilor apărea albă și spumoasă, apoi dispărea.

— Dacă vă e cald, dați-vă jos sacoul, l-am îndemnat eu.

— Nu, mi-e bine așa.

Priveam amândoi marea în tăcere. Liniștea nu mai era la fel de apăsătoare. Din contră, luase forma unui voal delicat care ne învăluia.

De jos se înălța vuietul valurilor care se spărgeau de promontoriu. Se auzeau păsări ciripind în înaltul cerului. De sub voalul acela, fiecare zgomot din jur reverbera foarte limpede. Până și răsufierea bărbatului care îmi pătrundea în ureche părea să fie un sunet special ales.

— Bine, atunci, am spus eu în cele din urmă.

— Mulțumesc pentru astăzi, a zis el.

Sala de așteptare nu mai era aglomerată, poate din cauză că veniserăm mai devreme decât săptămâna trecută. S-a auzit un anunț care îi îndemna pe pasageri să se îmbarce pe vapor.

— Îmi mai faci cu mâna?

— Sigur că da.

Bărbatul a zâmbit. A fost un zâmbet care i-a încolțit în privire, dar a dispărut numaidecât.

— Mulțumesc mult.

Bărbatul a întins mâna către mine și mi-a atins obrazul cu vârful degetelor. Am tresărit și mi s-a tăiat respirația. Fusese un gest natural, prin care voia să-și arate recunoștința, și de aceea nu m-a deranjat. Doar că a început să-mi zvâcnească inima dureros de tare.

Neștiind cum să reacționez, mi-am lăsat privirea în pământ. Degetele lui mi-au trecut ușor peste ureche și mi-au atins părul.

— Ce păr frumos ai! a zis el.

Degetele îi tremurau. Deși eram chiar lângă el, deși îmi atingea doar părul, el tot se temea.

Am rămas cu privirea plecată, neputând să mă mișc. Eram îngrozită că părul meu încă mai miroase a ulei de camelie. Dacă și lui îi era la fel de nesuferit pe cât îmi era mie?

Razele asfințitului se revărsau peste ponton. Așa cum îi promisesem, i-am făcut cu mâna de la fereastra sălii de așteptare. De data aceasta nu mi s-a mai părut ridicol. Simțeam că e cel mai important lucru pe care îl puteam face în acel moment.

În dreptul scării care ducea la vapor, s-a întors către mine. Soarele era prea puternic și nu i-am putut distinge expresia de pe chip, dar cu siguranță m-a văzut. Apoi mi-a făcut și el semn de rămas-bun cu mâna dreaptă.

După ce a plecat vaporul, mi-am trecut palma peste zona pe care mi-o atinsese. Părul îmi stătea așa cum îl pieptănase mama de dimineață.

A fost foarte drăguță cu mine. Mi-a dat prăjituri și ceai pe săturate. *Choux à la crème*, tartă cu fructe, înghețată... Numai prăjituri din străinătate, cum n-am mai văzut niciodată. E o doamnă foarte drăguță și stilată. Locuiește într-un bloc superb, în spatele pieței centrale. Are cinci camere, dar stă singură. Mi-a mulțumit de nenumărate ori. E prima dată când cineva mi-e atât de recunoscător, iar eu doar am ajutat-o să ajungă la spital. Cred că se simte singură. A scos albumele vechi cu fotografii, mi-a arătat colecția ei de desene, a pus discuri cu muzică... A fost tare atentă cu mine. Am dat de mai multe ori să plec, dar m-a tot oprit și de-asta s-a făcut așa târziu. Îmi pare rău, mama...

Am îndrugat toată povestea asta cu un aer mult mai natural decât mă așteptam și nu m-am simțit vinovată. Eram mai degrabă intrigată de felul în care minciuna mea inițială prindea proporții. În timp ce povesteam despre un apartament și niște prăjituri pe care nu le văzusem niciodată, în sinea mea mă gândeam la traducător. La cravata lui boțită, la fluturașul alb care zbura pe la picioarele lui...

— A, da? a zis mama fără prea mult interes, dar n-a uitat să adauge: Și nu ți-a dat absolut nimic la plecare? Nu mi se pare prea atentă.

— Am mâncat așa de mult că mă simt plină, m-am grăbit eu să zic, temându-mă că mama are suspiciuni. Nici n-o să mai mânânc de seară.

Voiam să fiu singură cât mai repede. Să mă ascund în spatele recepției și să derulez în minte tot ce se întâmplase astăzi. Aveam senzația că, dacă nu fac asta, tot ce văzusem s-ar fi transformat într-o închipuire.

În curând, mi-am făcut un obicei din a-l aștepta pe poștaş, care sosea în fiecare dimineață la ora unsprezece. Traducătorul născocise un nume de cucoană bogată. Dacă mama mă lua la întrebări, urma să-i spun că ea era cea cu care corespondam. Dar, din fericire, la ora unsprezece mama se afla întotdeauna departe de recepție.

Poștaşul era un tip drăguț, care îmi lăsa corespondența pe tejghea și-mi adresa mereu câteva vorbe

legate de vreme sau de hotel. Eu doar îl ascultam și dădeam din cap.

Nici după ce bicicleta poștașului dispărea în zare nu întindeam mâna către teancul de scrisori de pe tețghea. Voiam să amân cât mai mult momentul în care descopeream scrisoarea de la el. Deși, în același timp, mă și temeam că n-o să găsesc nimic.

Parcă mi se mai întâmplase și altă dată să aștept ceva cu înfrigurare. Da, întoarcerea tatei. Noapte de noapte mă rugam ca tata să nu se îmbete și să vină acasă. Stăteam în pat, cu urechea ciulită la cel mai mic zgomot. Așteptarea era ocupația mea pe timp de noapte.

Însă de cele mai multe ori adormeam, răpusă de oboseală. Mă trezeam înainte de zori, auzindu-i pe mama și tata cum se ceartă, și atunci îmi dădeam seama că ruga nu-mi fusese ascultată.

Într-o zi, tata nu s-a mai întors. A mai trecut o zi și pe seară încă nu știam unde este. Nerăbdătoare să-l văd cât mai repede apărând pe drum, mă tot fâțâiam prin hol și mama m-a certat.

În cele din urmă, mai târziu în noaptea aceea, tata a fost adus acasă mort. Avea fața umflată și plină de sânge, de nici nu ziceai că e el. De atunci n-a mai fost nevoie să aștept nimic.

Scrisorile lui nu conțineau cine știe ce. Doar îmi vorbea despre schimbarea anotimpului, despre cum îi mergea lucrul, despre Marie, rememora plimbarea noastră pe promontoriu, își exprima îngrijorarea față de sănătatea mea, totul într-un limbaj aproape rigid de politicos.

Cu toate acestea, momentul în care îi descopeream scrisul pe plic și mă ascundeam în spatele tețghelei ca să-i citesc scrisoarea era momentul din zi pe care îl prețuiam cel mai mult. Desfăceam plicul cu grijă, citeam scrisoarea de trei, patru ori la rând, apoi o împătureau la loc, exact pe pliurile făcute de el.

Nu reușeam să-mi amintesc chipul lui. În afară de umbra bătrâneții, nu avea vreo trăsătură distinctivă. Ce-mi aminteam erau privirea lui ațintită în jos, gesturile mărunte ale mâinilor, respirația, vocea lui. Deși reușeam să-mi aduc aminte perfect și cele mai fine nuanțe ale fiecărei părți, în momentul în care încercam să le leg între ele îmi pierdeau claritatea.

În după-amiezile în care mama pleca la lecțiile de dans și mai rămânea încă timp până începeau să sosească clienții, scoteam scrisorile din buzunar și parcurgeam cu privirea literele lui îngrijite, așternute cu cerneală albastră, de la „Dragă Mari“ până la ultimul rând.

Făcând asta, aveam senzația că fiecare literă în parte mă privește la rândul ei și îmi simțeam degetele atingându-mi părul. Simțeam că mă dorește. Reciteam scrisorile ca să pot gusta iar și iar clipa aceea petrecută în sala de așteptare.

— Mai mănâncă! Hai, că-ți mai pun!

Femeia care venea să ne ajute la curățenie era o prietenă veche de-a mamei. Rămăsese văduvă cu ceva timp în urmă, iar acum trăia din croitorie și din ce muncea la Hotelul Iris. „Face treabă bună, dar mănâncă mult“, se văita mama pe la spatele ei, deoarece în contract era trecut să ia prânzul la noi.

— Tinerii trebuie să mănânce cum trebuie. Asta e cel mai important, mi-a zis ea îmbiindu-mă cu salata de cartofi rămasă în castron și punându-și și ei în farfurie.

În timp ce mâncam, ea și mama stăteau la taclale, în mare parte numai bârfe. Beau câte două pahare de vin. Dacă suna telefonul sau sosea vreo furgonetă cu marfă la ușa din spate, eu eram cea care trebuia să răspundă.

— Mari, ai și tu un iubit? mă mai întreba femeia când și când, dar eu mă eschivam. Cum să te

distrezi, dacă stai toată ziua închisă aici? Ar trebui să fii și tu un pic mai cochetă. Oi fi tu drăguță, dar dacă stai și nu faci nimic nu te remarcă băieții. Uite, îți fac eu o rochie sexy, decoltată, cu spatele gol și mulată pe coapse. Ce zici?

Femeia a mai luat o gură de vin și a chicotit. Dar degeaba vorbea, pentru că nu-mi făcuse niciodată ceva de îmbrăcat.

Știam că are obiceiul să fure. Nimic de valoare, doar mărunțișuri. Însă nu se atingea sub nici o formă de bunurile hotelului sau de lucrurile mamei. Șterpelea doar lucruri despre care știa sigur că mama nu are cum să afle.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost compasul. După ce îl folosisem la școală, la orele de matematică, zăcuse neatins într-un sertar, până am observat la un moment dat că dispăruse. Cum nu mă deranja că nu-l mai aveam, nici nu l-am căutat.

Au urmat un cuțit de unt de la bucătărie, o lamă ruginită de la baie, niște vată din dulăpiorul cu medicamente, portmoneul meu brodat cu mărgeluțe. Din acel moment am devenit suspicioasă. Treptat, a început să se limiteze la lucrurile mele. O batistă, niște nasturi, o pereche de ciorapi, o jupă... Însă de piepteni, agrafe, uleiul de camelie și orice avea legătură cu părul meu nu se atingea. Știa ce obsedată era mama de pieptănatul meu.

Într-o bună zi, am descoperit că din geanta femeii, lăsată neglijent, se ițea un portmoneu brodat cu mărgeluțe. Era cel pe care mi-l cumpărasem când eram mică de la iarmaroc. Îndesase în el niște chitanțe, un ruj și mărunțiș.

Nu i-am spus mamei, pentru că lucrurile s-ar fi complicat. Ba chiar mi-am făcut griji că o să-l observe, astfel că i-am închis discret geanta. Așa se face că și acum îmi dispar diverse mărunțișuri, unul câte unul.

— Mari e încă o copilă, a zis mama și și-a aprins o țigară.

— Apropo, îl mai știi pe clientul care a făcut scandal cu prostituata, nu? a spus slujnica întinzând mâna către niște pește pane lăsat de mama în farfurie.

Fără să-mi dau seama, am înțepenit cu furculița înfiptă în salata de cartofi.

— Mi-a zis o clientă care a venit la mine să-i retușez o haină că a mai făcut scandal așa și altă dată.

— Nu mă miră. Bărbații ca el nu se-nvață minte. Sunt sigură că a pus-o să facă niște lucruri oribile.

— Ca de exemplu?

— De unde să știu eu?

Amândouă au izbucnit în râs și au dat pe gât ultima înghițitură de vin din pahare. Eu stăteam cu privirea plecată și îmi tot înfingeam furculița în cartofi.

— Lumea zice că e un ciudat. Nu se știe din ce trăiește, umblă mereu îmbrăcat prea gros și nu salută pe nimeni.

— Așa sunt perversii, au o groază de ciudățenii.

— Clienta zicea că l-a văzut într-o zi la supermarket. Se plânga că pâinea pe care o cumpărase era mucegăită, dar nu prea se purta normal, își dădea o groază de aere și era foarte insistent. Avea o față înfricoșătoare, de parcă era o chestiune de viață și de moarte, și-i tremurau pumnii, de-a făcut-o pe fata de la magazin să plângă! Pentru niște pâine!

— Clienții nesuferiți sunt nesuferiți oriunde s-ar duce.

— Și mai și trăiește pe insulă!

— Chiar că e un ciudat.

— Umblă vorba că și-a omorât nevasta și a venit aici ca să se ascundă. De-asta s-a refugiat pe insulă.

— Cum, a omorât-o? Asta ne mai lipsea, un criminal!

— Așa e.

Mama a suflat fumul de țigară peste masa plină de resturi, iar slujnica și-a lins degetele unsuroase. Eu învârteam furculița prin salata de cartofi. Discuția lor mă deranja mai rău decât ideea că ar putea fi un criminal. M-am forțat să iau o îmbucătură din salată și s-o înghit, dar mi-a rămas în gât și am simțit că mă sufoc.

Capitolul 3

Clienta pe care mi-o amintesc cel mai bine a fost o străină pe nume Iris. Într-o bună zi, am primit un fax în limba engleză.

„Vă rog să-mi rezervați o cameră de o persoană pentru două nopți, de pe 17 septembrie până pe 19, cu mic dejun. Sosesc cu taxiul, în jurul orei cinci după-amiaza.“

I-am tradus mamei ce scria.

Femeia a sosit la ora anunțată, cu o valiză în mână și o pălărie cu boruri largi pe cap, împodobită cu o fundă mare.

— Ne bucurăm să avem pe cineva venit de departe. V-am pregătit cea mai bună cameră. Pofțiți, pofțiți!

Străinii nu ne călcau des pragul, iar mama era neobișnuit de amabilă.

— Eu nu vorbesc boabă de engleză, dar fiica mea știe un pic, așa că vă rog să vă adresați ei cu orice aveți nevoie.

Nu știu dacă femeia a înțeles ce spunea mama, dar și-a scos pălăria, și-a netezit părul castaniu și a zâmbit cald. Era suplă, cu brațe și picioare lungi și purta o rochie simplă.

La un moment dat, aerul din jur a scrâșnit surd și o clipă aspră de certitudine a coborât asupra noastră. Femeia era oarbă.

— Abia așteptam să stau la hotelul care poartă același nume ca mine. Îmi puteți explica, vă rog, în mare, cum sunt dispuse camerele din clădire și mobila din încăperi? Mai departe nu e nici o problemă. Mă descurc singură cu orice.

Avea o pronunție ușor de înțeles.

— Da, desigur, am răspuns eu.

Mama mă tot înghiontea, așa că i-am dat câteva explicații sumare. S-a sprijinit cu coatele pe tețghea și i-a inspectat chipul. Zâmbetul amabil de mai devreme îi dispăruse. Acum se încrunta și își apăsa tâmpilele cu degetele arătătoare. I-a întins apoi o cheie, dar nu de la cea mai bună cameră, pe care o avea pregătită, ci de la cea mai mică, fără vedere, cu aerisire proastă și la care ajungea greu apa caldă.

Când i-am luat valiza, femeia mi-a mulțumit politicos. Am vrut să-i spun să apeleze la mine fără nici o ezitare dacă avea nevoie de ceva, dar mi-a fost imposibil cu engleza mea. În schimb, am prins-o de încheietura mâinii în care își ținea pălăria și i-am condus-o către cârligul din perete. Funda care împodobește pălăria aducea un strop de decor în camera întunecoasă.

Am zăbovit un pic în fața pălăriei, pierzând momentul oportun de a părăsi încăperea. Femeia avea ochi albaștri deschiși, atât de frumoși încât păreau ireali.

— De ce nu i-ai dat camera 301? Doar avem atâtea libere! i-am reproșat eu mamei.

— Nu fi proastă! Nu vezi că e oarbă? Ce contează dacă se vede sau nu marea de la fereastră? mi-a șoptit ea, încercând să-mi atragă atenția să am grijă, pentru că ne aude.

Domnișoara Iris a parcurs hotelul explorând fiecare ungher. A numărat treptele de la scări, a măsurat în pași lungimea coridoarelor, a inspectat intrarea de la sala de mese. Degetele ei nu au omis nici cel mai mic detaliu – întrerupătoarele de curent, ramele prăfuite, balamalele de la uși, draperiile și cordoanele de la draperii, balustradele zgâriate, tapetul scorojit. A luat rând pe rând lucruri de mult uitate de noi, le-a mângâiat și le-a încălzit cu palmele ei. Parcă venise în locul zeiței curcubeului ca să ofere tandrețe acestui loc.

Ea a fost singura care a iubit cu adevărat Hotelul Iris.

N-a fost singura zi în care m-am bucurat că mama îmi aranjează părul.

Îi promisesem traducătorului să luăm prânzul împreună, iar el făcuse rezervare la cel mai luxos restaurant din oraș, în care eu nu călcasem niciodată.

Mulțumită mamei, nu aveam de ce să-mi fac griji în privința coafurii. Aș fi vrut să-mi prindă o fundă în păr, dar n-am spus nimic de teamă să nu mă ia la întrebări că mă gătesc prea mult pentru o întâlnire cu o bătrână.

Mi-am ales o rochie galbenă, cu un imprimeu cu floricele. Avea o croială cam demodată, dar era singura mea rochie mai bună. Gentuța mea era ieftină și cam copilărească, iar pălăria de paie, decolorată.

Însă pantofii erau din piele adevărată. Îi uitase o clientă la hotel și, pentru că în registrul de cazare trecuse o adresă falsă și n-am putut lua legătura cu ea, mama mi-a spus să-i păstrez. Mă strângeau un pic în față, dar altfel erau perfecti.

M-am dus pe furiș la măsuța de toaletă a mamei. Avea patru sau cinci rujuri începute. Toate mi s-au părut stridente, dar m-am hotărât să încerc unul, gândindu-mă că nu se întâmplă nimic dacă îmi dau doar puțin. Avea vârful mulat după forma buzelor mamei. L-am lipit și eu de ale mele. Mirosul lui plin de mister mi-a întezit bătaile inimii. M-am întrebat dacă la fel se simțea și slujnica atunci când fura ceva.

Am aplicat rujul cu grijă, dar imediat buzele mele au prins un luciul strident și ieftin. M-am frecat în grabă cu un șervețel, dar mai rău l-am întins.

Stăteam ca pe ghimpi, pentru că mama putea să intre oricând în cameră. Se apropia și ora la care trebuia să mă întâlnesc cu el. M-am pus serios pe treabă, de parcă cea mai mare așteptare pe care traducătorul o avea de la mine era să mă pricep la rujat.

Îmi era teamă să nu-l dezamăgesc. La cât de timid încercase să mă atingă, nici nu voiam să-mi imaginez cât de trist ar fi fost dacă nu-i ofeream ce își dorește.

Am reușit cumva să estompez rujul. Mi-am pus dresurile, pălăria de paie și am verificat din nou să am fermoarul de la rochie închis bine. M-am gândit atunci că mai exista cineva în afară de mine care se îndrepta, în aceeași zi și la aceeași oră, către același loc. Era un fapt mărunț care mă bucura.

Le-am strigat că plec mamei și slujnicei, care făceau curat în camerele de la etajul doi, am străbătut grădina, iar de la poarta din spate și până la ceasul de flori din piața centrală am ținut-o într-o fugă.

— Ai primit scrisorile mele? m-a întrebat traducătorul.

— Da, am răspuns eu.

— Mi-am făcut griji. Mi-era teamă să nu dispară pe undeva, fără să le citești.

Mi-a săltat puțin borul pălăriei, de parcă ar fi vrut să-mi vadă chipul mai bine. Lumina puternică m-a făcut să-mi mijesc ochii. Soarele strălucea deja ca în miez de vară. În spatele nostru, tânărul cânta ca întotdeauna la acordeon, tăcut.

— Ți-e foame? m-a întrebat el.

Am încuviințat, deși nu-mi dădeam prea bine seama dacă mi-era foame sau nu. Nu-l mai văzusem de mult și simțurile mele erau atât de concentrate în ochi, în piele și în urechi, ca să-l observ cât mai bine, încât nu mai răzbăteau până la organele interne.

Ne-am îndreptat către restaurant pe drumul de faleză. Mai multe umbrele de soare erau deschise pe plajă. Zidurile de apărare se vedeau în întregime și un cârd de oameni se îndreptau către ele, croindu-și drum printre stânci. Drumul era înțesat de oameni plini de nisip pe spate, cu tricoul tras peste costumul ud de baie sau cu vreun colac umflat în brațe. Ne-am tras mai aproape unul de celălalt, ca să nu ne pierdem.

Traducătorul purta un sacou din lână, butoni cu perlă și ac de cravată asortat. Cravata era aceeași de data trecută.

— Eu n-am mai mâncat niciodată la restaurant, darămite la unul atât de luxos...

— Nu-ți face nici o griją. Mănânci ce-ți place și cât îți place.

— Mergeți des acolo?

— Nu, doar uneori. Când îmi vine nepotul în vizită.

— Aveți un nepot?

— Da, e băiatul surorii mai mici a soției mele răposate. E cu trei, patru ani mai mare decât tine.

M-a surprins să aflu că are rude, dar și mai tare am tresărit la auzul cuvintelor „soția mea răposată“.

— Ce bine se văd astăzi zidurile! a zis el arătând către mare.

Anul acesta marea avea o culoare mai frumoasă ca niciodată. Nuanțele de albastru se adânceau treptat dinspre țărm către larg, iar iahturile și coama albă a valurilor de la prora lor scoteau și mai mult în evidență culoarea translucidă a mării. Razele soarelui se revărsau din plin peste ziduri, până la poalele lor, însă peretele stâncos, acoperit de scoici și alge, nu se zvânta.

— Așa este...

Am privit și eu în aceeași direcție. Cuvintele „soția mea răposată“ sunau fără vlagă într-un astfel de peisaj.

Am ajuns la restaurant. Ușierul ne-a întâmpinat cu un zâmbet și o plecăciune pompoasă și tocmai era pe cale să ne însoțească înăuntru, când am auzit deodată o voce din spate.

— Vai, dar de când nu ne-am mai văzut!

Era o femeie care îmi părea cunoscută.

— Toate bune? Mulțumesc pentru data trecută.

Femeia vorbea intenționat pe o voce mieroasă. El și-a petrecut brațul în jurul umerilor mei și a dat să intre fără s-o bage în seamă.

— A, te faci că nu mă cunoști? Câtă răceală!

Femeia s-a uitat către însoțitoarea ei și i-a făcut cu ochiul, rânjind. Ambele erau nefardate, cu fața umflată, părul neîngrijit prins la spate, purtau niște fuste surprinzător de scurte și erau în picioarele goale. Mi-am dat seama că era femeia din noaptea aceea, de la hotel.

— Să nu crezi că scapi așa ușor! Vai, dar ce sobru ești, mă faci să și râd! Cu limba înfiptă în fundul meu erai tare fericit!

Femeia a râs strident. Trecătorii au întors capul către noi. Clienții așezați la geam observaseră scena și ne aruncau priviri suspicioase. Zâmbetul a pierit de pe chipul ușierului. Neștiind ce să fac, mi-am strâns umerii și m-am agățat de brațul lui.

— Hai, mi-a șoptit încet la ureche, doar pentru mine, prefăcându-se că nici n-a auzit-o, apoi mi-a cuprins umerii cu un gest elegant și m-a condus în restaurant, privind drept în față.

— Acum te dai la fetețe? a continuat ea să strige, nelăsându-se păgubașă. Cu ea ce-ai de gând? Să ai grijă, fătuco!

Am încercat să-mi lipesc și mai bine capul de pieptul lui, ca să-mi astup urechile.

— Bine ați venit! ne-a întâmpinat șeful de sală.

Se uita cu o expresie încurcată când la femeia de afară, când la noi, dar se străduia să-și păstreze politețea profesională.

Traducătorul și-a spus numele. Femeia a aruncat o ultimă înțepătură din spatele geamului și s-a îndepărtat. Trecătorii și-au pierdut imediat interesul și și-au văzut de drum, însă aerul încordat din jurul nostru nu s-a risipit.

Șeful de sală a studiat îndelung registrul de rezervări legat în piele. Și-a plimbat ochii pe el de sus în jos, apoi de jos în sus, aruncându-ne câte o căutătură furișă. Privirea lui, suprapusă peste ecoul țipetelor femeii, mă făcea să mă simt din ce în ce mai nelalocul meu. Dintr-odată m-am simțit prost îmbrăcată și mi-am ascuns gentuța la spate.

— Îmi pare foarte rău, dar nu avem nici o rezervare pe numele dumneavoastră, a spus șeful de sală prudent.

— Nu se poate, a protestat traducătorul. Vă rog să mai verificați o dată.

— Da, am verificat de mai multe ori, însă...

— Acum cinci zile am făcut o rezervare prin telefon. O masă cu vedere la mare pentru două persoane, pe data de opt iulie, la ora douăsprezece și jumătate.

— Mă tem că s-a produs o încurcătură.

— Și aveți de gând să o lăsați așa?

— Ne cerem mii de scuze.

— Noi am bătut drumul până aici, vreau să vă asumați răspunderea.

— Din păcate, astăzi nu avem nici o masă liberă.

Câteva broboane de transpirație apărute pe fruntea traducătorului i s-au prelins pe la tâmpile. Avea buzele uscate și-i simțeam mâna rece pe umărul meu. Șeful de sală și-a plecat capul, dar fără să pară spăsit. Dimpotrivă, arăta clar agasat.

— Chemați-l pe cel care se ocupă de rezervări, ca să ne lămurim. Nu vă prefaceți că nu știți nimic, că nu merge. Îmi amintesc perfect vocea de la telefon. Și nu doar vocea, ci absolut tot ce am vorbit, cuvânt cu cuvânt. Mi-l aduceți aici pe cel care răspunde la telefon sau, dacă nu, îmi arătați registrul, deși nu cred că v-ar conveni. Ce vă faceți dacă la rubrica de douăsprezece și jumătate apare numele meu?

Traducătorul ridică tonul din ce în ce mai mult. Într-un final, vocea a început să-i tremure necontrolat. Din spate a apărut un chelner, însoțit de cineva care părea să fie directorul restaurantului.

Toți clienții se uitau la noi. Îmi era frică, o frică așa cum nu-mi mai fusese vreodată. Nici nu mai mișcam. Aveam senzația că, dacă fac greșeala să mă clintesc din loc, avea să se întâmple ceva și mai ireparabil.

— Stimate client...

— Nu mă insultați! i-a retezat-o traducătorul, apoi și-a desprins mâna de pe umărul meu, a înșfăcat registrul și l-a trântit de podea.

Toți ne-am întors privirea către registrul azvârlit pe jos. Nu aveam unde în altă parte să ne uităm.

Traducătorul respira greu, cu mâna acum goală atârându-i pe lângă corp. Ceea ce stătea să răbufnească din el nu era furie, ci un soi de suferință. Arăta de parcă în ființa lui apăruse, fără să-și dea seama, o fisură care se tot lățea, gata să-l sfărâme. Dacă ar fi fost doar mânie, aș fi putut cumva să i-o domolesc, dar așa, nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-l recompun din bucăți.

— Gata, te rog! N-are nimic dacă nu mâncăm aici. Ce contează dacă avem sau nu rezervare? Te rog eu, las-o baltă! Nu înrăutăți situația!

M-am agățat de el, cu lacrimi în ochi.

Plângând, mi-a răsunat în urechi tonul pe care spusese „nu mă insultați“. Da, asta era vocea care mă captivase atunci, la Hotelul Iris – o rază de lumină care străpunge aerul turbure.

Deși eram speriată și plângeam, în adâncul sufletului mă rugam să-i mai aud o dată glasul acela poruncitor.

Ieșind de acolo, locul în care ne-am întors nu mai semăna cu cel din care venisem. Deși culoarea mării, razele soarelui și freamătul verii nu se schimbaseră cu nimic, dispăruse scânteierea efervescentă care ne învăluise înainte să intrăm în restaurant. Parcă am fi căzut într-o peșteră întunecoasă și umedă.

— Îmi pare rău, a zis el.

Își revenise rapid. Își recăpătase conturul neîntrerupt. Sudoarea i se zvântase și brațul lui îmi cuprindea din nou umerii.

— Nu-i nimic.

Doar lacrimile mele încă nu se opriseră. Vorbele urâte ale femeii, felul în care ne trataseră la restaurant, transformarea lui, dorința ascunsă care îmi dăduse ghes atunci... Toate mă luaseră cu asalt și mă bulversaseră cumplit.

— Îmi pare tare rău că te-am supărat. Nu mi-am imaginat că o să se întâmple așa ceva.

— Nu-ți mai cere scuze.

— Hai, șterge-ți lacrimile!

A scos o batistă din buzunarul de la piept și mi-a atins cu ea obrazul. Era o batistă albă-albă, fără urmă de cută.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, că n-ai greșit cu nimic. A fost doar un ghinion. Și nu plâng pentru că sunt tristă.

Simțind mirosul batistei, m-au podidit și mai tare lacrimile.

Când am ieșit din restaurant, nimeni n-a spus nimic, ci doar ne-au privit cu un dispreț amestecat cu indignare. Clienții și-au reluat masa ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar șeful de sală a ridicat registrul de rezervări de pe jos și i-a șters coperta. Ușierul, poate din milă pentru noi, ne-a ținut totuși

ușa.

Am mers până ce restaurantul a dispărut din zare, apoi ne-am așezat pe digul de beton și am așteptat să mă opresc din plâns. Pe cer nu era nici urmă de nor, iar razele soarelui dogoreau tot mai puternic. Câte o pală de vânt dinspre sud îmi flutura poalele rochiei.

Traducătorul se tot uita iscoditor la mine pe sub borul pălăriei și încerca să-mi fie de folos cumva. M-a mângâiat pe spate, a reîmpăturit batista, mi-a curățat nisipul de pe pantofi.

O minge gonflabilă a venit în zbor dinspre plajă și s-a rostogolit la picioarele noastre. Un copil cu fața mânjită de înghețată ne privea curios. Niște tineri în costume de scufundări au trecut pe drum, lăsând dâre de apă în urma lor. S-a auzit sirena vaporului de agrement care părăsea pontonul.

— Ce vrei să facem? m-a întrebat el. Facem orice vrei tu.

Am tras adânc aer în piept și am așteptat să-mi dispară ultimele lacrimi din ochi.

— Mi-e foame, am recunoscut eu.

Până să intrăm în restaurant nu-mi fusese foame, dar, când lucrurile au luat întorsătura aceea urâtă, m-am simțit deodată hămesită.

— Cred și eu! E deja trecut de ora unu. Hai să mâncăm ceva delicios! Mai sunt și alte restaurante pe aici. Ia zi, de ce ți-e poftă?

— De asta, am zis eu, arătând cu degetul către ghereta ponosită cu pizza din fața noastră.

— Dacă vrei pizza, știu eu un restaurant bun și liniștit, chiar în apropiere. Te duc acolo?

— Nu. Vreau aici, am spus eu fără să-mi clintesc arătătorul.

Simțeam nevoia să mă îndop cu ceva unsuros, să-mi umplu gura până simt că mă înec. Genul acesta de mâncare mi se părea mai potrivit pentru noi în acel moment.

Am mâncat pizza și am băut cola stând în picioare, la un capăt al tejghelei. Traducătorul a ronțăit din felia de pizza puțin câte puțin, cu capul plecat, de parcă se gândea la ceva. Cum se murdărea pe mâini cât de puțin, se ștergea numaidecât cu un șervețel pe care apoi îl mototolea și-l arunca în scrumieră. Din când în când se uita la mine și dădea să spună ceva, dar își înghițea cuvintele odată cu cola.

Eu înfulecam felie după felie, fără să scot un cuvânt. Degetele de la picioare îmi zvâcneau de durere, sugrumate în pantofii de piele.

Tejgheaua de lemn era și mai ponosită decât cea de la Iris, lipicioasă, pătată cu ulei, suc de roșii și sos Tabasco. Înăuntru era întuneric, plin de fum de țigară, iar chelnerul ursuz. Un gândac mic se plimba printre borcănțelele cu condimente.

Cașcavalul topit mi s-a lipit de dinți și m-am fript cu ciupercile încinse. Rujul, cu care mă muncisem atât de dimineață, mi se ștersese complet. Oricât mâncam, nu reușeam să astup golul în care plonjaserăm.

Capitolul 4

Nu știu dacă ceea ce mi-a făcut traducătorul era ceva normal sau nu. Nu am nici cum să aflu.

Cred totuși că era ceva neobișnuit, pentru că se deosebea mult de ceea ce îmi imaginam eu ascultând sunetele misterioase care răzbăteau noaptea până la recepția hotelului.

— Dezbracă-te! a zis el.

Era prima poruncă pe care mi-o dădea. Gândul că tonul acela era menit numai pentru mine mi-a dat fiori.

Am clătinat din cap, dar nu în semn de refuz, ci ca să-mi maschez tremurul.

— Dezbracă-te de tot! a repetat el.

Sub expresia lui calmă, mustea de nerăbdare și dorință. Deși până atunci se purtase timid cu mine, din clipa în care am ajuns pe insulă a început să mă domine.

— Nu vreau...

Am străbătut încăperea și am dat să deschid ușa. Ceștile de ceai pe care le pregătise au clănțănit.

— Vrei să pleci?

Deși nu-l observasem mișcându-se, acum stătea în fața ușii și mă prinsese de încheietura mâinii.

— Mai e o jumătate de oră până la următorul vapor.

Durerea din încheietură devenea tot mai puternică. Degetele lui îmi intrau în carne. Nu-mi venea să cred că un bărbat mic de statură și de vârstă lui avea atâta forță.

Știam că nici nu se gândea să mă lase să plec. Simțisem de la bun început că nu mai aveam scăpare de acolo.

— Dă-mi drumul!

Și totuși tot ce spuneam era opusul a ceea ce simțeam. Așa, poruncile lui aveau să fie și mai ferme, și mai copleșitoare.

A încercat să mă tragă înapoi către mijlocul camerei, dar a făcut-o atât de violent, încât m-am împiedicat și ne-am prăvălit pe podea. În fața ochilor mi-au apărut picioarele canapelei, o pereche de papuci azvârliți pe jos, o frântură de mare ițindu-se prin crăpătura perdelei.

— Hai să te învăț cum se scot hainele!

Bărbatul m-a întins pe burtă, mi-a lipit fața de podea și mi-a desfăcut fermoarul dintr-o mișcare, cu un sunet ascuțit, de parcă mi-ar fi spintecat spatele cu cuțitul. Am tresărit și am încercat să mă ghemuiesc, dar nu mi-a dat voie. Nu-mi permitea nici o mișcare, nici să clilesc, nici să clintesc vreun deget.

Furia nu i se domolise încă. Voia să se răzbune pe femeia aia și pe șeful de sală de la restaurant, în felul lui, folosindu-se de trupul meu.

Urechea mi se sucise, sânii îmi erau zdrobiți, gura pe jumătate deschisă, fără să pot s-o închid. Firele din covor care îmi înțepau buzele aveau un gust amar.

Durerea ar fi trebuit să-mi cuprindă tot corpul, dar simțurile mele o luaseră razna. Nervii mi se

încâlciseră cumplit. Când durerea pe care mi-o provoca el pătrundea dincolo de bariera pielii, îmi răspândea în trup o aromă dulce.

Rochia pe care bărbatul a smuls-o de pe mine și a azvârlit-o s-a preschimbat într-un ghemotoc galben abandonat într-un ungher. Senzația atingerii ei mi-a dispărut de pe trup într-o clipită.

Jupa, dresurile, sutienul au zburat apoi de pe mine. Știa exact de ce să tragă și de unde să desfacă. Brațele, picioarele, degetele lui se precipitau neconținut asupra mea. Fără să ezite, fără să dea greș.

La sfârșit, când mi-a tras chiloții peste glezne, am țipat. Mi-am dat seama că scosese absolut totul de pe mine și că rămăsesem doar un boț de carne neajutorat.

Am vrut să urlu din rărunchi, însă n-am scos decât un geamăt. Bărbatul mi-a apăsat și mai tare fața de podea. Mi-am văzut chipul desfigurat în vitrina de la bibliotecă. În spatele geamului erau înșiruite cărți în limba rusă.

Era prima oară când vedeam ceva scris în limba rusă. Când mă condusesse în cameră, primul lucru pe care îl remarcasem fusese masa lui de lucru. Era un birou simplu, vechi, pe care se găseau aranjate în ordine cinci creioane ascuțite, două dicționare îndelung folosite, un prespapier, o lupă și un coupe-papier, o carte groasă și un caiet lăsate deschise.

Scrisul din caiet era și el ordonat la milimetru. Literele mărunte se înșirau cu o precizie calculată, fără nici o ștersătură sau corectură. Arăta ca o miniatură elaborată.

— Este romanul cu Marie?

Am întins mâna către carte, dar mi-a oprit-o, prinzând-o în palma lui. Probabil nu voia să o ating. Sau poate voia doar să mă țină de mână.

— Da, a răspuns el.

— Nu înțeleg ce scrie, dar, la cum arată, rusa îmi pare interesantă.

— De ce?

— Arată ca un cod care ține ascunse niște secrete romantice.

Încă îmi mai ținea mâna într-a lui.

— Ce mai face Marie acum?

— Tocmai s-a întâlnit, în sfârșit, cu instructorul de călărie. Se află într-un colț al grajdului, el având încă în mână cravașa, îmbrățișați. Caii fornăie iar hamurile lor scot un zornăit ușor. Paiele foșnesc sub picioare. O rază de soare pătrunde printr-o crăpătură și străpunge oblic întunericul. Iar ei doi...

Bărbatul m-a tras lângă el și și-a lipit buzele de ale mele. Într-o clipă le-am simțit pe de-a întregul. Căldura lor moale, uscăciunea lor cu iz de bătrânețe, totul.

A fost un sărut domol. Până și vuietul valurilor încetase. Era o liniște care părea să ne tragă în adâncuri.

Dorința i s-a întetit. Mâinile i-au coborât de pe umeri pe spatele meu, către coapse, urmărind conturul oaselor. Nu știam cum să reacționez, dar nici nu puteam să fac decât așa cum îmi poruncea el.

Când dorința lui a atins apogeul, mi-a spus:

— Dezbracă-te!

Cu toată căldura de afară, înăuntru era răcoare. Nu pentru că eram eu dezbrăcată, ci pentru că aerul

din încăpere era rece. La fereastra dinspre sud, lăsată deschisă, perdeaua flutura când și când, însă vântul cald nu răzbătea până la noi. În fața ei, terasa văruiată în alb, gazonul, grădina, marea care se întindea dincolo de ea păreau să aparțină unei lumi îndepărtate. Eram singuri.

Bărbatul m-a prins de păr și m-a tras pe canapea. Am vrut să-mi protejez capul cu mâinile, dar nu am apucat. Părul aranjat de mama mi s-a desfăcut și mi-a căzut pe față. Agrafele desprinse au rămas agățate prin el.

— N-are sens să te opui.

Nu numai durerea, dar și vocea lui îmi provoca plăcere. Am vrut să dau din cap, dar n-am putut să-l mișc.

— Răspunde-mi!

— Da, am reușit eu să îngaim.

— Nu te aud!

— Da, am înțeles.

Am repetat cuvintele de mai multe ori, ca să-l mulțumesc.

Bărbatul a scos de undeva o frânghie cu o formă ciudată și a înfășurat-o în jurul meu. Era rezistentă, mai groasă și mai flexibilă decât sfoara de plastic care se folosește la colete. Avea un vag miros de chimicale.

Era izul care se simțea în laboratorul de chimie după sfârșitul orelor. Sau poate mirosul bunicului meu când murise. Mă ducea cu gândul la tubul prin care se drena lichidul galben din burta lui.

Frânghia îmi intra adânc în carne, strângându-mă cu putere. Bărbatul o mânua cu pricepere, cu mișcări line și sigure. Fiecare deget își făcea treaba conștiincios, vrăjindu-mă.

Nu reușeam să-mi dau seama cum arăta corpul meu în acel moment. Ca să mă văd, nu-mi rămânea decât să mă privesc în geamul de la bibliotecă.

Aveam mâinile răsucite la spate, legate de încheieturi. Sâniî îmi erau deformați, striviți, dar sfârcurile aveau o tentă rozalie, așteptând parcă să fie mângâiate. Frânghia care îmi ținea genunchii îndoiiți era legată de coapse și de șolduri, ca să-mi desfacă larg picioarele. Dacă încercam să mi le apropiu, se strângea și mai tare și îmi intra adânc în carnea moale. Lumina pătrundea înăuntrul unui pliu care până acum stătuse cufundat în întuneric.

Deși nu mai încercam să scap, deși făceam totul așa cum îmi spunea, încă nu avea încredere în mine. Trebuia să-mi răpească și ultima fărâmă de libertate.

— De ce tremuri?

Bărbatul m-a prins de bărbie. Doar un pic mi-a mișcat capul într-o parte și frânghia a pârâit. Știam că trebuie să-i dau exact răspunsul pe care îl aștepta, dar tot ce-am reușit să fac a fost să expir. Bărbatul a tras și mai tare de nodul de la încheieturi și un val de durere mi-a cuprins întreg corpul.

— Îmi pare rău!

Durerea m-a făcut să-mi recapăt vocea. Bărbatul nu și-a slăbit strânsoarea.

— Îmi pare rău! Iartă-mă!

Erau cuvintele pe care i le tot repetam mamei încă de când eram mică. Eu doar le invocam strigând, fără să știu ce înseamnă să primesc iertare. Acum, în sfârșit înțelegeam. Și voiam din tot sufletul să fiu iertată.

— Te rog, iartă-mă! N-o să mai tremur! Sunt cuminte!

Bărbatul m-a privit de sus. Cerceta fiecare părticică din mine, fără să clipească.

În casa aceasta în care totul era bine rânduit, de la dulapul cu vase, cuvertură, birou și până la scrisul din caiet, eu eram singura care strica ordinea. Rochia și lenjeria mea zăceau împrăștiate peste tot, iar eu eram un corp străin, răvășit pe canapea.

Mă vedeam în geam – o insectă care trage să moară, o găină atârnată în cârligul măcelarului.

După ce am coborât de pe vapor, am luat-o pe drumul care mergea de-a lungul țărmului, în direcția opusă turiștilor, care se îndreptau către magazinul de scufundări, și după o vreme am ajuns la un mic golf. Casa lui se afla chiar pe malul acestuia.

Era o casă modestă, cu acoperiș verde. Avea un gazon tuns frumos, o terasă strălucitoare, parcă proaspăt văruită, și perdele albe ca laptele la geamuri, însă pe ici și colo tot se zăreau semne de dărăpănare. Pereții, cercevelele, ușa de la intrare purtau amprenta aerului sărat la care fuseseră îndelung expuse.

Niște trepte de beton cu scoici încastrate duceau până la intrare.

— Ai grijă, mi-a zis el și m-a luat de mână.

Durerea din picioare, strânse în pantofii incomozi, devenise insuportabilă.

Însă aceasta nu era durere adevărată. Nu-mi închipuisem că tocmai mâinile atât de grijulii să nu cad aveau să mă iubească în felul acela.

— Ce cameră frumoasă! am exclamat eu, așezându-mă pe canapea.

Dar nu fusesem sinceră. Încă din clipa în care intrasem pe ușă, mă cuprinsese o stranie senzație de neliniște.

— Mulțumesc, a răspuns el încântat.

Aerul mohorât pe care îl avusese încontinuu de la restaurant și până la ghereta cu pizza în sfârșit se risipise. Acum zâmbea, poate gândindu-se la momentul în care avea să-mi dea prima poruncă.

Încăperea servea drept sufragerie și birou. Pe unul dintre pereți era o bibliotecă. Dădea către o cămăruță în care se zăreau un dulap de haine și un pat. Ușa glisantă din sticlă era lăsată deschisă și se vedea până în bucătărie. Aparatele erau toate învechite, dar bucătăria avea un aspect curat.

Nicăieri în toată casa nu exista vreun obiect în plus. Nu am văzut tablouri, vase sau obiecte decorative. Nu erau decât lucruri practice, folositoare.

Însă nota distinctivă a casei consta în meticulozitatea absolută. Nici un volum din bibliotecă nu era ieșit din linie, aragazul era curat lună, iar cuvertura nu avea nici urmă de cută. Totul era făcut cu o meticulozitate mai degrabă sufocantă decât primitoare. Am pus ușurel la loc perna pe care o luasem în brațe.

— Hai să-ți pregătesc ceva de băut, a zis el și s-a dus în bucătărie, de unde a apărut cu un serviciu de ceai. Toate cele necesare erau aranjate pe tavă într-o ordine deplină.

L-am privit cum pregătea ceaiul. A încălzit ceștile, a pus frunzele în ceainic și a turnat apă fierbinte. A așezat capacul și a așteptat. Apoi, cu mâna care se odihnea pe marginea tăvii a vărsat în cești o cantitate numai potrivită de lapte, după care a luat capacul și a turnat ceaiul de sus, astfel încât să se amestece bine cu laptele.

— Poftim!

A ridicat capacul de la zaharniță și, răsucind ceașca spre mine, și-a încheiat seria de mișcări.

Atunci am remarcat pentru prima dată eleganța cu care acționau degetele lui. Nu erau robuste, ci mai degrabă delicate, cu unghii decolorate, pline de pete și negi, însă în momentul în care se puneau în mișcare năuceau orice atingeau, învăluind totul într-un aer straniu, care subjugă.

Am luat o gură de ceai. O barcă pentru scufundări traversa golful. Orașul se vedea încețoșat, tulburat de sclipirea valurilor. O pasăre maronie a poposit pe terasă, dar imediat și-a luat zborul.

Nu era oare dezamăgit de părul meu pubian năclăit de sudoare, de firele nerase de la subsuoară, de culoarea și de forma sexului meu, atât de departe de a fi frumos, de sânii mei prea de copil? Nu îl frapa cât de urâtă era forma pe care o crea în timp ce mă lega? Nu ar fi preferat-o pe femeia aceea, cu toate ocările ei?

Bărbatul s-a întins peste mine. Nu se grăbea deloc. Se mișca încet, ca să-și prelungească plăcerea cât mai mult și ca să-mi arate că frânghia nu putea să se desfacă.

Buzele i-au alunecat pe gâtul meu, pe ureche, apoi s-au oprit peste gura mea. N-a mai fost ca sărutul de mai devreme. Gura lui udă s-a frecat de a mea și salivă cu gust de cașcaval din pizza mi s-a prelins printre buze.

Mâinile lui se jucau cu sânii mei. Strânși și chinuiți de frânghie, erau sensibili la cea mai mică atingere, cu sfârcurile întărite, așteptând apăsarea degetelor lui.

Nici acum nu-și scosese sacoul. Încă mai avea cravata la gât și butonii nedesfăcuți. Era exact ca atunci când ne-am întâlnit în fața ceasului de flori. Doar eu arătam cu totul altfel.

Mă atingea doar cu buzele, cu limba și cu degetele. Dar îi era suficient.

Nu neglija nici o părțică din mine. Era prima dată când simțeam că am omoplați, tâmple, glezne, lobi la ureche, anus. Le mângâia pe toate cu atenție, le uda cu salivă, le gusta.

Am închis ochii. Așa simțeam și mai intens cât de rușinos era ceea ce-mi făcea. Spatele mi se lipise neplăcut de canapeaua din vinilin. Ar fi trebuit să-mi fie frig, însă corpul meu continua să se umple de sudoare.

Deodată a început să exploreze prin părul meu pubian. Când i-am simțit respirația între picioare, nervii mi s-au încordat. Teama de ce avea să-mi facă mai departe și dorința de a mă umili și mai nemilos mă sfâșiau pe din două, iar din rana aceea se prelingea un șuvoi de plăcere, pulsând ca sângele.

Degetele lui desfăceau fiecare pliu, unul câte unul. Când limba i-a alunecat pe micul grăunte ascuns în spatele lor, am încercat să țip și să mă zvârcolesc, însă limba nu i s-a dezlipit de mine. Din mucoasa umedă, grăuntele acela sensibil pulsa înspăimântat.

Degetele lui au căutat intrarea în locul acela întunecat. Simțeam că nu mai rezist. Între picioarele mele, totul stătea să erupă. Am încercat să mă strâng cumva, speriată că o să explodez într-un șuvoi de plăcere, însă frânghia nu mă lăsa nici să clintesc.

Degetele lui au pătruns înăuntru. Au intrat fără să ezite, atingând locuri pe care nici eu nu le atinsesem vreodată, răsucindu-se printre pliuri calde de carne.

— Oprește-te! am reușit eu să strig.

Bărbatul m-a plesnit peste față, amuțindu-mă și aducându-mi un val nou de durere. M-am gândit la scena cu Marie din grajd. Oare și pe ea o lovise așa, cu biciul?

Bărbatul și-a șters pe obrajii mei degetele care până atunci fuseseră înăuntrul meu, lăsându-mi pe față ceva vâscos.

— Ți place? m-a întrebat el.

Mi-am clătinat bărbia, nemaipăsându-mi dacă în semn că da sau nu.

— Ți place, nu?

Și-a înfipt deodată patru degete în gura mea. M-am înecat și mi-a venit să vomit.

— Ce gust au?

Am încercat să le împing afară cu limba. Saliva mi se prelinge prin colțul gurii.

— Așa de bun că-ți curg balele?

Am încuviințat din răputeri.

— Târfo!

Bărbatul m-a plesnit din nou.

— Îmi place. Mai vreau, te rog!

Când am ajuns înapoi la Iris, soarele asfințea în mare. Clienții se întorseseră de la plajă și de prin camere se auzea apa de la dușuri. Costumele de baie erau întinse la uscat pe la ferestrele care dădeau spre grădină. Cârlionții băiatului care cânta la harpă erau scâldați în nuanțele apusului.

— Ce-i cu părul ăsta? m-a luat mama în primire, observând imediat.

— Mi l-am agățat în pălărie... am răspuns eu încercând să par degajată.

— E răvășit tot. Așa ai de gând să stai la recepție?

Mama m-a tras în fața oglinzii și mi l-a luat la pieptănat așa cum făcea dimineața, deși urma să fac baie și avea să mi se strice la loc.

Oare avea să-și dea seama prin ce trecuse părul meu în ziua aceea? Nu, era imposibil.

Astăzi mersesem până hăt, departe. Departe, în largul mării, într-un loc în care mama nu putea ajunge.

Ne străduiserăm împreună să aranjăm părul la loc, în baie.

— Nu e bine. Sigur mă ia mama la trei păzește, am spus eu oftând.

— Arată foarte frumos, a încercat el să mă aline, parcă uitând că din cauza lui ajunsese așa.

— Nu. Mama e de-a dreptul bolnavă cu părul. Observă și o agrafă dacă nu e la locul ei.

Baia era și ea curată lună, fără urmă de strop de apă. O chiuvetă albă din ceramică, un dulăpior cu oglindă în dreptul ei. Robinetul vechi, fără apă caldă, o lamă de ras și o periuță de dinți, un săpun neînceput.

Pieptenele lui era prea mic pentru părul meu lung și nici nu aveam ulei de camelie.

Am încercat să adun cumva șuvițele răzlețe și să le prind frumos în coc. El îmi netezea cu grijă firele de la ceafă, temându-se să nu mă încurce.

Ca și cum lumea s-ar fi schimbat la loc cu un pocnet din degete, bărbatul cel timid își făcuse din nou apariția. Însă eu nu uitasem în ce stare fusesem până mai adineauri. Îmi aranjam atentă fiecare agrafă, cu tot corpul încordat în așteptarea următoarei rafale de vânt.

— Chiar ești foarte drăguță... a spus el către reflexia mea din oglindă, apoi mi-a cuprins talia și m-a tras ușor în brațele lui.

A fost un gest simplu, însă m-a înfiorat la fel de mult ca limba lui care se plimba pe trupul meu legat și gol. Așa ne-am luat rămas-bun, cu tristețe.

— Să nu-ți mai pui pălărie! Ai un chip atât de frumos, că e și păcat să-l ascunzi, a spus mama,

folosind aceleași cuvinte ca și el. Ți-am mai spus de atâtea ori, trebuie să ai părul mereu îngrijit. Hainele, gențile și cosmeticele costă bani, dar să te piepteni e gratis.

Clienții începeau să apară în hol, probabil în drum către cină. Se auzeau chei lăsate pe tezghea și voci de copii. Mama mi-a prins părul atât de strâns, încât îmi simțeam ochii trași în sus. Însă nu mă durea deloc.

Scumpa ta Mari tocmai și-a arătat cea mai urâtă față, am mormăit eu în sinea mea.

Capitolul 5

De data aceasta mi-a dispărut jupa pe care o purtasem atunci. Deși o pusesem la fundul sertarului, altfel plin de lenjerie, slujnica o luase tocmai pe asta.

Era o jupă ieftină, cu dantela franjurită de la prea multe spălări, dar ei nu-i păsase. Ea voia să simtă fiorul de a-și însuși lucrurile mele.

Oare și-o pusese pe ea înainte să vină la muncă și se admirase mulțumită în oglindă? Deși mânca mult, era slabă. Avea bărbia ascuțită, brațele și picioarele subțiri ca niște bețe și un piept din care se vedeau doar oasele. Pe corpul acela se potrivea numai bine o lenjerie de furat.

Nu-mi părea deloc rău după jupă. În ziua aceea, zburase imediat de pe mine și aterizase sub canapea. Era un obiect inutil. Între mine și traducător nu era nevoie de jupe.

Eram în plin anotimp estival și hotelul se aglomerase. Aveam zile întregi cu toate camerele ocupate. Clienții soseau unul după altul, se duceau să înoate în mare, se plimbau pe zidurile de apărare ale castelului și se culcau în paturile de la Iris. Slujnica venea acum și seara să ne ajute la treabă.

O dată la trei zile primeam câte o scrisoare de la traducător. Scrisul și exprimarea lui rămâneau neschimbate. Omul din scrisori era la ani-lumină de cel care mă devorase în ziua aceea. Îmi plăcea să-i citesc scrisorile politicoase și pline de modestie, în care rememora cele întâmplate în casa lui.

După ce le citeam, amestecam scrisorile în gunoiul scos din camere și le ardeam în incinerator, în curtea din spate. Aș fi vrut să le păstrez, dar la Iris nu exista nici o ascunzătoare unde să nu le găsească mama sau din care să nu le fure slujnica.

Pe măsură ce hotelul se aglomera, îmi era tot mai greu să-mi găsesc timp singură la recepție. De fiecare dată când mă vedea, mama îmi dădea câte ceva de făcut, iar clienții veneau cu tot felul de pretenții. Adu-mi gheață să-mi răcoresc pielea, s-a înfundat scurgerea cu nisip și nu se mai duce apa, e prea cald în cameră, e prea frig, sunt țânțari și nu pot să dorm, aștept prea mult după taxi... Oricât alergam să le rezolv, plângerile nu mai conteneau. Însă eu mă ocupam de fiecare în parte, fără să scot o vorbă.

Mi se părea important să păstrez tăcerea, pentru că așa puteam să-mi țin secretul ascuns într-un loc și mai sigur.

Într-o zi după prânz, m-am dus în camera 202 cu niște prosoape. Camera era ocupată de un cuplu tânăr cu un bebeluș, care tocmai plecaseră la plajă.

Dintr-o geantă de voiaj lăsată deschisă se revărsau scutece, borcănele cu mâncare pentru bebeluși, șosete murdare și truse cu cosmetice. Pe noptieră era rostogolit un biberon gol din care cursese lapte praf. Era o cameră mai ieftioară și, după ce că era mică, înghesuisem și un pătuț de copil în ea, încât nu mai rămăsese loc nici să te miști. Perdelele erau îngălbenite de la soare și tapetul cojit din loc în loc.

Tocmai eram pe cale să pun în baie prosoapele proaspăt livrate de la curățătorie, când mi-am

amintit că traducătorul stătuse tot în camera 202. Ce-i drept, nu dormise acolo, ci plecase în miezul nopții.

Oare și femeii aceleia îi făcuse ce-mi făcuse mie? Nu avea nici un bagaj la el, așa că unde ar fi pitit frânghia aceea ciudată? Pe care pat o trântise, pe cel din dreapta, sau pe cel din stânga? Cine știe, poate chiar pe podeaua îngustă.

Ea era mai plinuță decât mine și probabil că frânghia îi intrase mai ușor în carne. În camera asta, unde acum un bebeluș bea lapte, atunci plutise un miros de parfum amestecat cu sudoare. Femeia știuse cum să se prefacă și cum să găfâie ca să-i stârneasă pofta. Puteam să-mi imaginez perfect cum se mișcau buzele, limba și degetele lui.

Nu eram singura pe care o iubise. Traducătorul nu-și făcuse vreo pomană doar cu mine. În acel moment mi-am dat seama că eram geloasă pe femeia aceea.

Am pus prosoapele pe suport și am închis ușa de la baie. Am aruncat la coș o bucată de hârtie căzută pe jos, m-am așezat pe colțul patului și am scos din buzunar scrisoarea pe care tocmai o primisem. Eram disperată s-o citesc.

Numai când îmi aduc aminte că ai urcat treptele pavate cu scoici, ai băut ceai din ceașca asta și te-ai privit în oglinda de la baie, simt cum pulsul mi-o ia razna. În timp ce mă bărbieream, m-am trezit că mâna mi se oprește și, plină de clăbuc, mângâie drăgăstos oglinda.

Dacă m-ar vedea cineva, sigur m-ar crede nebun. Poate chiar m-ar disprețui. Însă cei lipsiți de inimă nu știu să recunoască o minune. Cine simte o fericire miraculoasă în timp ce se bărbierește?

Când ne-au alungat de la restaurant, am fost cuprins de deznădejde. Am crezut că pierd nu doar un prânz rafinat, ci și pe tine. De-asta mi-am ieșit atât de mult din fire.

Femeia aceea era și când te-am întâlnit prima dată. A reapărut și când am vrut să luăm prima masă împreună.

Însă tu m-ai salvat. M-ai protejat cu o căldură cum nu am mai simțit până acum.

În aparență, viața mea nu s-a schimbat cu nimic. Mă trezesc la ora șapte, traduc trei ore dimineața și două după-amiaza. După ce termin lucrul, mă plimb în jurul insulei, dorm, pregătesc masa. Până la ora unsprezece, când mă culc, nu mă vizitează nimeni. Nici poștașul, nici vreun încasator, nici măcar vreun comis-voiajor.

Acum însă, fiecare clipă a acestei vieți monotone mustește de bucuria de a te fi cunoscut pe tine. Și, în același timp, în egală măsură, sunt chinuit de o neliniște cumplită.

Dacă te-ar lovi o mașină și ai muri, dacă ai dispărea de pe lumea aceasta fără nici un cuvânt, fără nici un zâmbet, nu știu ce m-aș face. Oare a fost totul doar un vis? Poate că, de fapt, nu a existat nici o tânără numită Mari, nici la Hotelul Iris, nici în fața ceasului de flori... Asta mă îngrozește pe mine.

Cu cât sentimentele mele față de tine devin mai intense, cu atât crește și neliniștea mea. Și cu cât mă las chinuit de închipuiri fără temei, cu atât mă cufund mai adânc în bucuria de a te iubi.

Te rog să exiști mai departe în lumea aceasta în care mă aflu și eu! Poate că ai să râzi de rugămintea mea stranie, dar vreau să știi că ruga mea cea mai fierbinte e ca tu să exiști. Asta și nimic altceva...

— Ce faci aici?

Slujnica apăruse deodată în prag și se uita la mine prin crăpătura ușii.

— Nimic.

Am tresărit și m-am ridicat. Plicul pe care îl țineam în poală a căzut pe jos.

— Ce cauți tu în camerele clienților?

— Uitasem să aduc prosoape.

Am ridicat plicul de pe jos și am vrut să bag scrisoarea în el, dar mă grăbeam prea tare și tot nu reușeam.

— Hm, ciudat. Ai venit doar ca să schimbi prosoapele, dar stai pe pat cu o față serioasă... Ia zi, ce e cu scrisoarea aia?

Slujnica a întins mâna către scrisoare rânjind nesuferit.

— Lasă-mă în pace!

Am dat imediat să o îndes în buzunar, dar slujnica m-a prins de încheietură și mi-a smuls-o din mână, fără să-i pese că ar putea s-o rupă.

— Ți-am zis să mă lași în pace!

— La cât insiști, e ceva necurat la mijloc. Hai, nu fi zgârcită, lasă-mă să arunc și eu un ochi pe ea, da?

Ne-am luptat pe scrisoare în încăperea strâmtă, împrăștiind scutecele și răsturnând biberoanele. Cu un zâmbet malițios pe față, slujnica a fugit într-un colț al camerei, ținând provocator scrisoarea sus, deasupra capului.

— Așadar... „Dragă Mari, sper că nu ești răcită... Dragă Mari, mă simt extrem de fericit numai când aștern pe hârtie aceste cuvinte...” Vai, e o scrisoare de amor! a țipat slujnica.

— E absolut josnic să citești scrisorile altuia!

— Ba mai rău e să te pitești și să tragi chiulul de la treabă! Ia zi, cine e? După scris, aș zice că e destul de bătrân. E, cât are? Vai, mor de râs, semnează cu nume de femeie! Devine tot mai interesant! Ce șiretlicuri de doi bani folosește...

— Potolește-te!

— Gata, m-am prins! Povestea cu doamna bogată cu care corespundezi era o minciună. Ți-aș zice că e clar bărbat. Dar cine să fie? Hai, spune tot!

Slujnica țopăia de-a dreptul, amuzată la culme.

— Nu e treaba ta!

— E o chestiune foarte serioasă, care nu trebuie ascunsă de mama. Ține de educația ta, iar tu ești ca o fiică pentru mine. Ce s-ar mai supăra mama pe tine dacă ar ști! La ea, când e vorba de fetița ei...

— Dă-mi înapoi jupa! am zis eu.

Într-o clipă, fața slujnicei s-a golit de orice expresie. Între noi s-a așternut tăcerea.

— Jupa mărimea 80, care ție îți e prea mare.

Femeia a rămas ținută locul, uitându-se urât la mine.

— Despre ce vorbești? Ce ciudățenii spui! a răspuns ea cu un tremur ușor în voce.

— Nu te prefac că nu știi! am continuat eu, ignorând-o. Compasul, batistele, nasturii, dresurile, jupa, portmoneul cu mărgeluțe, dă-mi-le înapoi pe toate!

Deși le credeam pe jumătate uitate, le-am înșirat cu ușurință, unul după altul. Slujnica își lungea nervos buzele, fără să spună nimic.

— Mi-e simplu să te pâărăsc mamei și să te dea afară. Dacă se duce vestea prin vecini că ești cleptomană, nu-ți mai găsești nicăieri de lucru. Nici de cusut n-o să-ți mai dea nimeni.

— Hm!

Pufnind din nas, slujnica a mototolit scrisoarea, a aruncat-o pe jos și a ieșit din cameră. Am luat-o și i-am dat foc, ca de obicei, în curtea din spate.

— Faci asta des? l-am întrebat eu pe traducător, rostogolind pe masa de laborator o gumă de șters, uitată de cineva.

— Ce anume? a răspuns el.

— Să petreci noaptea cu o persoană necunoscută...

Mi-am ales cuvintele cu grijă. El și-a ținut buzele și și-a coborât privirea către guma tocită. l-am privit fața, temându-mă că l-am jignit, dar n-am detectat nici o urmă de nemulțumire. Se străduia doar să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Nu chiar des, a răspuns el după o tăcere prelungită. N-aș putea să-ți spun exact în cifre de câte ori și la ce interval, dar nu se întâmplă decât foarte rar.

Fiind vacanța de vară, școala era goală, iar curtea școlii, pustie. Deasupra parcării de biciclete, cerul se colora treptat în stacojiu, iar razele asfințitului pătrundeau pieziș în laboratorul de chimie, învâluind în aceeași nuanță cele zece mese dreptunghiulare, tabla, etajerele de sticlă cu substanțe chimice și chipul său întors din profil.

— Cum ai întâlnit-o pe femeia aceea?

— Stătea pe marginea drumului și aștepta clienți, așa că am vorbit cu ea.

— Cum de ți-ai dat seama că e prostituată? Că doar nu umblă cu o pancartă atârnată de gât.

Bărbatul și-a ridicat privirea și a zâmbit cu o expresie încurcată.

— Sigur că mi-am dat seama. Din aerul ei. Femeile ca ea întotdeauna caută bărbați. Pentru asta stau și așteaptă.

Fuse de-a dreptul banal să pătrundem în laborator. Intrarea din spate, de pe partea opusă cu intrarea principală, avea broasca stricată încă de pe vremea când eram elevă acolo. De acolo am trecut prin spatele bazinului de înot, am traversat terenul de tir cu arcul și pe cel de tenis, am urcat pe scara de incendiu de lângă sala de muzică și am ajuns în laboratorul de chimie, ultima clasă de la etaj. Nu auziserăm nici un sunet și nu ne ieșise nimeni în cale.

Ne întâlniserăm la el acasă, pe insulă, și la plecare am vrut să ne luăm rămas-bun la ponton, dar până la urmă ne-am urcat amândoi pe vapor. Nu ne-am îndurat să ne despărțim. Nu am putut să ne descleștăm mâinile. Ne-am plimbat fără țintă prin oraș, propunându-ne să așteptăm următorul vapor către insulă și până la urmă am ajuns la școală.

— Uneori mă apucă o teamă cumplită, a rupt el tăcerea. După ce termin câte o traducere, iau vaporul și mă duc s-o pun la poștă. Poate să fie, de exemplu, o broșură de prezentare pentru niște suplimente alimentare pe bază de grăsime de sturion – o fițuică scrisă într-o rusă dubioasă, care spune că zece pastile în fiecare zi ajută la îmbunătățirea circulației și la întărirea funcției hepatice. Cumpăr timbre, le lipesc și pun plicul în cutia poștală. În clipa în care aud acel fâșșș ușor, mă cuprinde o spaimă cumplită, ca un atac.

— Fâșșș? l-am imitat eu.

Bărbatul a tras mai aproape lampa de spirit de pe masă. Curbura lămpii i s-a potrivit perfect în căușul palmei. În interiorul sticlei transparente se vedea fitilul îmbibat în lichid.

— Nu e vorba că sunt singur și mă simt însingurat. Singurătatea e un sentiment care s-a evaporat de mult. Senzația pe care o am eu e că dispar printr-o crăpătură din aer, fără zgomot, tras de o forță colosală, căreia nu mă pot împotrivi. Iar odată ce mă absoarbe, știu că nu mă mai pot întoarce.

— Adică simți că mori?

— Nu, nu e asta. Toată lumea moare. Eu vorbesc despre ceva mai special. Eu sunt singurul târât către crăpătura asta invizibilă, ca să fiu pedepsit. Voi fi nevoit să cutreier la nesfârșit la capătul lumii, fără să mi se permită să mor. Și nimeni nu va băga de seamă că am dispărut, nimeni nu mă va plânge. Poate doar cei de la firma cu suplimentele din sturion m-ar căuta, ca să mă plătească. Dar s-ar lăsa repede păgubași, pentru că oricum e vorba de o sumă infimă.

Bărbatul vorbea abătut, privind-și reflexia în lampă. Și-a mișcat mâna, iar alcoolul din lampă s-a cutremurat, odată cu chipul său.

— Cumpăr femei ca să scap de frica asta. Când mă abandonez poftelor carnale, mă conving că sunt încă aici. A doua zi de dimineață iau primul vapor înapoi. Arunc notițele de la traducerea cu sturionii, broșura, sugativa. Abia în acel moment simt că a trecut criza.

Am încuviințat. Nu înțelesesem tot ce-mi spusese, dar nu voiam să tulbur liniștea din sală cu vorbe care nu-și aveau rostul. Bărbatul a expirat prelung, de parcă abia atunci lăsa în urmă criza aceea.

Era ora de acalmie și vântul dinspre mare se oprise. Frunzele copacilor, drapelul, plasa de la porțile de fotbal, toate își țineau răsuflarea.

Ne-am dus în anexa din spatele laboratorului. Înăuntru era întunecat și zăpușeală. Am dat de mai multe rânduri de rafturi înalte, înțesate cu tot felul de lucruri puse la nimereală – retorte, pahare de laborator, mojar, site de azbest, balanțe și greutate, o planșă cu tabelul periodic al elementelor, un proiector de diapozitive, un mulaj de schelet uman, eprubete, microscop, specimene de insecte, vase Petri... Am trecut pe un coridor îngust dintre rafturi. Mirosul de chimicale mi-a amintit de frânghia bărbatului.

— Mă disprețuiești? m-a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu. De mic copil am știut că se pot cumpăra femei pe bani. Și la Iris vin astfel de clienți în fiecare seară.

Un specimen de cărăbuș, desprins din ac, căzuse pe fundul cutiei. Avea picioarele din spate rupte și antenele îndoite. Ochii lui mici priveau fix într-un punct din aer.

— Femeilor pe care le cumperi le faci ce-mi faci și mie?

— Nu e la fel, a spus el clătînând din cap de mai multe ori. Mari...

Îmi plăcea să-l aud șoptindu-mi numele. Suna frumos de pe buzele lui.

— Este absurd să te compar pe tine cu oricine altcineva. Tu ești cu totul specială. Cu totul, de la fiecare unghiură până la ultimul fir de păr.

Nu știam ce să răspund. Voiam doar să-l mai aud rostindu-mi numele, iar și iar. Nu aveam nevoie de alte cuvinte. Închideam și deschideam un sertar de la unul dintre rafturi. Auzeam pipetele zângănind înăuntru.

În ziua aceea mă legase de pat. Patul avea un grilaj din fier, numai bun ca să-mi lege mâinile și picioarele.

Îmi tăiasse jupa cu o foarfecă mare. Avea tăișul ascuțit și un luciu întunecat. O închisese și o deschisese de mai multe ori în gol, delectându-se cu sunetul.

Trecuse cu foarfeca drept în sus, pornind dintre coapsele mele desfăcute. Lamele abia dacă o atinseseră și jupa se și despicasă fără nici cea mai mică împotrivire.

Foarfeca îmi ajunsese în dreptul abdomenului. Un fior rece mă săgetase prin tot corpul, dezorientându-mă. Dacă și-ar fi încordat degetele un pic mai mult, tăișul ar fi pătruns în abdomenul meu expus. Pielea s-ar fi răsfrânt în lături și ar fi dezvelit carnea, iar sângele mi s-ar fi prelins pe cuvertură.

Presentimentul de durere și frică îmi inundase mintea. Poate că și pe soția lui așa o omorâse.

Cu cât presentimentul devenea mai real, cu atât plăcerea erupea mai puternic în mine.

Știam deja ce avea să mi se întâmple într-un astfel de moment. Tot corpul mi se umezea.

Bărbatul îmi tăiasse încet cele două bretele. Știam că era în van, dar mă zvârcolisem încontinuu, încercând să slăbesc frânghia. Grilajul scârțâia, iar sunetul acela lugubru îl incitase și mai tare.

Bucățile de material alunecaseră pe podea. Pierdusem încă o jupă.

— Mai e puțin și pleacă ultimul vapor, am zis eu.

Sirena s-a auzit în depărtare. Traducătorul a oftat de parcă era ultimul sunet pe care ar fi vrut să-l audă.

Ne-am îmbrățișat, așa cum făceam mereu la plecare, nevrând să ne despărțim. Era singurul mod de a alunga tristețea. Corpurile noastre știau cum să se contopească, astfel încât să umple și cel mai mic spațiu dintre ele. Ne-am lipit obrazul unul de celălalt, simțindu-ne respirația pe pleoape.

Fără jupă, bluza mi se lipise de spatele asudat. La încheieturi îmi rămăseseră niște vagi urme roșii de la frânghie.

— De ce trebuie noi să mergem unul într-o parte și unul în alta...?

— Nici eu nu știu...

A clătinat din cap de nenumărate ori.

Capitolul 6

Găseam tot mai greu pretexte ca să plec de la hotel. De „bătrâna cea singură și bogată“ nu mă puteam folosi la nesfârșit. Mama fusese încântată de cuvântul „bogată“ doar la început. Din momentul în care și-a dat seama că acest fapt nu-i aducea nici un profit concret, pentru ea a devenit doar o bătrână enervantă.

— La ce-ți folosește ție să-ți petreci vremea cu cineva în vârstă? Normal ar fi să te recompenseze cu ceva. Dar nu, ea doar te cheamă în vizită când i se năzare, atunci când se plictisește. Iar asta îmi dă mie bătaii de cap tocmai acum, când e perioada cea mai profitabilă la hotel. Scapă de ea!

Eu nu aveam niciodată zile libere deoarece hotelul era deschis pe toată perioada anului. Dacă dădeam o fugă să-mi iau o înghețată când ar fi trebuit să stau la recepție, mama se făcea foc. „Înghețata asta a ta e posibil să ne fi costat o cameră“, pretindea ea mereu, apoi îmi lua înghețata începută și mi-o arunca în chiuvetă.

Când voiam să ies, trebuia să-mi aleg bine momentul și să deschid subiectul cu grijă. Era foarte important să nu-i încurc planurile. Chit că era vorba doar de ieșit la un bar cu colegii de dans, programul ei avea întotdeauna prioritate.

Adevărul este că până atunci nu avusesem treburi care să mă scoată din casă. Cel mult mergeam să văd un meci de fotbal, să returnez un film la centrul de închirieri, să-mi cumpăr tampoane și cam atât.

Dar acum lucrurile se schimbaseră. Aveam planuri de care voiam să mă țin chiar dacă mințeam de înghețau apele.

— Mă doare măseaua!

Mă hotărâsem să spun minciuna asta la masa de prânz, când era și slujnica. Ceva mă făcea să cred că era mai bine să fie și ea de față.

— Pot să mă duc la dentist?

— Care măsea?

— Pe partea dreaptă, în spate.

— Și nu poți s-o suportți așa?

— Chiar nu pot.

— Îți trece dacă mesteci niște frunză de plantă-cameleon¹.

¹ *Houttuynia cordata*, plantă originară din sud-estul Asiei, ale cărei frunze aromate sunt folosite în bucătărie, dar și în medicina tradițională. (N. tr.)

— Nu merge cu leacuri băbești. Simt că-mi crapă falca de durere.

— Mâine vine bălciul și avem toate camerele pline de lume cu copii. Tocmai acum te-ai trezit să te doară măseaua?

Mama încă mai bodogănea. Eu mâncam un sendviș cu castravete mestecând cu grijă, pe partea stângă.

Fără să spună nimic, slujnica și-a îndesat în gură două bucăți de sendviș, pe care le-a înghițit cu bere. N-a suflat nici o vorbă în legătură cu dentistul. Se uita la firimiturile de pâine de pe masă, evitând parcă să-mi întâlnească privirea.

— Îmi pare rău că provoc bătăi de cap, i-am spus eu slujnicei.

— Ei... a mormăit ea indispusă.

— A, chiar așa, am văzut că ai un portmoneu tare drăguț! Unul brodat cu mărgeluțe. Mi-l mai arăți și mie? am zis eu ca să-i reamintesc de înțelegerea dintre noi.

Slujnica și-a terminat berea și a aruncat cutia goală în coș. A aterizat înăuntru cu un zgomot strident.

— Azi nu-l am la mine.

— Ce păcat!

Am desfăcut ultima bucată de sendviș și am mâncat doar brânza dinăuntru. Slujnica și-a aprins o țigară, iar mama a râgâit.

În bucătăria prost aerisită era zăpușeală. Ventilatorul de pe frigider mergea, însă nu făcea decât să învârtă aerul umed și încins. Toți clienții erau plecați la plajă și nu se vedea nici țipenie. Țârâitul cicadelor din grădină răsuna puternic prin hotelul pustiu. Cu soarele dogorindu-i în spinare, băiatul care cânta la harpă arăta mai istovit ca de obicei.

În seara aceea a avut loc un mic incident la recepție. Un client beat mi-a pus mâna pe piept.

— Scuză-mă, mi-a scăpat mâna! a râs el cu o voce nesuferită.

Pe moment nu-mi dădusem seama ce făcuse. Când am dat să las cheia pe teighea, clientul a întins mâna drept către mine și mi-a pipăit un sân. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama ce făcuse. Pe piept mi-a rămas o senzație neplăcută.

Am aruncat cheia și am țipat, apoi mi-am trecut mâna de mai multe ori peste piept, de parcă degetele lui încă ar mai fi fost acolo. Văzându-mă, bărbatul a râs și mai tare.

— Nu e cazul să te agiți atâta, că n-am făcut-o cu intenție. A fost doar o mică greșeală, atâta tot.

Clătinându-se, bărbatul s-a sprijinit cu coatele pe teighea și m-a privit cu ochi injectați. Mi-a ajuns la nas respirația lui duhnind a băutură. Am mai țipat o dată din toți rărunchii.

Mama a apărut în grabă din spate. Și ceilalți clienți și-au ițit capul pe ușă. Se mai iscase și altă dată o zarvă asemănătoare, în noaptea în care traducătorul stătuse în camera 202.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce e cu zarva asta?

— M-ați trezit cu gălăgia!

Toată lumea avea ceva de comentat. Și în noaptea aceea auzisem aceleași texte.

Între timp, țipetele mele se transformaseră în suspine. Mă ghemuisem în micul spațiu întunecat de sub teighea și plângeam fără oprire.

Îmi dădeam și eu seama că exageram. Era vorba doar de un bețiv care se luase de mine. Nu rezolvam nimic dacă făceam tărăboi.

— Chiar nu știi de glumă? s-a auzit vocea îmbufnată a clientului. Hai că mi-ai stricat tot chef!

— Îmi pare rău! E doar un copil și s-a speriat puțin, atâta tot. Nu vă supărați, o să stau eu de vorbă cu ea. Rog pe toată lumea să se ducă înapoi la culcare. Ne cerem mii se scuze pentru deranjul creat!

Mama încerca să dreagă situația cu politețurile ei afectate.

— Tu cât ai de gând să te mai smiorcăi? Doar ți-a atins pieptul, nu te-a violat! Ce mare lucru ai simțit? Cum s-ar așeza o muscă pe tine, nu? Mâine, dacă îl luăm cu binișorul, s-ar putea să scoatem un bacșiș gras de la el.

Un gândac mort zăcea în praful de sub tejghea. Când clipeam, lacrimile mi se rostogoleau pe jos. Nu mai știam nici eu de ce plângeam. Pesemne că bețivul și ceilalți clienți se întorseseră în camerele lor, deoarece se făcuse liniște în hol. Doar mama continua să vorbească.

M-am gândit că plâng pentru că mi-e dor de traducător. Voiam să fiu lângă el și să-i simt căldura pielii. Voiam să văd cum pe chipul lui însingurat înflorește zâmbetul acela sfios în clipa în care mă zărește. Voiam să fim împreună în casa de pe insulă și să ne abandonăm ritualului nostru secret, dictat de el.

Deși a doua zi toate dorințele mele aveau să se îndeplinească, gândul acesta nu-mi aducea nici o alinare. Ce mă întrista pe mine era că voiam să-l văd chiar atunci, în clipa aceea.

Slujnica m-a trădat. A doua zi de dimineață, la ora la care trebuia să vină la Iris, nu a apărut.

— A mâncat prea mult și i s-a făcut rău de la stomac. M-a sunat mai devreme să mă roage să-i dau liber, mi-a spus mama.

— Și eu ce fac cu dentistul? am întrebat eu timid.

— Poți să-l lași pe mâine sau pe poimâine. Azi nu se poate fără tine aici. Avem toate camerele ocupate. Fir-ar să fie, tocmai azi să-i fie rău de la stomac, când avem atâta treabă!

Ba nu pot s-o las pe mâine sau pe poimâine! Eu trebuie să fiu în fața ceasului de flori azi, la ora două! Îmi venea mie să urlu, dar n-am avut încotro decât să tac și să fac așa cum spune mama.

— Hai, ce stai? Fă curat în sala de mese și apoi ajută-mă să fac paturile!

Ordinele mamei mă deprimau întotdeauna. Mă doborau și mă făceau să mă simt oribil.

Am spălat vasele folosite de clienți la micul dejun. Am aruncat resturile de felii de șuncă cu urme de mușcături, am clătit lingurițele soioase de iaurt și am golit în chiuvetă ceștile cu cafea călâie.

În ciuda orei, am auzit niște clienți coborând. Era o fată îmbrăcată cu un maiou foarte decoltat și pantaloni scurți, însoțită de un tânăr cu ochelari de soare. Mi-am clătit în grabă clăbucul de pe mâini. Au comandat un espresso și un ceai cu lămâie. Când le-am spus că nu avem decât cafea la filtru, ea și-a țuguat buzele, iar el a pufnit. Am scos lămâia pe care o pusesem deja în frigider și am tăiat-o.

Cei doi au ținut-o doar în plângerii, că nu avem gem de afine, că brânza e prea tare, că vor să mai încălzesc pâinea, că e cuțitul murdar...

În chiuvetă se adunase un munte de vase murdare. Fata lăsase pe ceașcă urme de ruj roz, lipicioase, care nu se curățau indiferent cât le frecam cu buretele.

În hol începuseră să se adune clienți care eliberau camerele. Am auzit-o pe mama strigându-mă de trei ori: „Mari! Mari! Mari!” Aerul proaspăt al dimineții deja se risipise și razele puternice ale soarelui inundau grădina. Clienții tot sunau iritați din clopoțelul de la recepție.

Am luat ceașca murdară de ruj și am izbit-o de marginea chiuvetei. S-a spart cu un sunet cristalin.

Eram convinsă că slujnica se preface bolnavă. Își dăduse seama că azi urma să mă întâlnesc cu bărbatul care îmi trimisese scrisoarea și voia să-mi pună bețe în roate. Probabil se supăraseră pentru că vorbisem despre portmoneul cu mărgeluțe de față cu mama și încerca să mă pedepsească. Sau

poate că pur și simplu îi plăcea să mă chinuie, așa cum îi plăcea să fure.

Nu aveam cum să contramandez întâlnirea, pentru că traducătorul nu avea telefon. Orice ar fi fost, trebuia să plec de la Iris până la ora două. Voiam să răspund tuturor dorințelor lui.

După ce am rezolvat cu clienții care eliberau camerele, i-am telefonat pe furiș slujnicei.

— Ce-ți mai face stomacul? am întrebat-o eu.

— Apreciez grija, a răspuns ea triumfător, încrezătoare că planul i-a funcționat.

— Nu cumva ai băut prea multă bere?

— Posibil. La cât e de cald...

— Să știi că mama s-a plâns.

— Ea se plânge de orice.

— De ce te prefaci bolnavă?

— Mă prefac? a râs ea, amuzată la culme. Nu mai vorbi prostii! De ce să mă apuc eu să mint ca să nu vin la muncă? Că doar mi se opresc bani din salariu.

— Nu mai face pe nevinovata!

Aspiratorul s-a oprit. Mi-am apropiat receptorul de gură și l-am acoperit cu palma.

— Știi ce pui la cale. Vrei să mă ții aici, ca să nu pot să mă duc la dentist.

— Ce prostii spui! Ce treabă am eu cu dentistul? Nu mă privește pe mine dacă te duci sau nu. Că e doar un *dentist*.

La capătul celălalt al firului mi s-a părut că aud cuburi de gheață zăngănind și pe ea mestecând și înghițind. Slujnica înfuleca ceva, ca de obicei, și nici măcar nu încerca să se ascundă.

— De unde știi tu că mă prefac? Pe mine chiar mă doare stomacul. Mă doare așa de tare, încât nu mă simt în stare să fac curat prin camere. Plus că mi-am luat și învoire de la mama ta.

Vorbea cu gura plină și pe alocuri abia înțelegeam ce spune, dar i-am zis răspicat:

— Să fii la Iris până la unu și jumătate.

— Îmi pare rău, dar nici nu încapе vorba.

— Unu și jumătate, da? Cel târziu.

— Dar ce mă privește pe mine?

— Dacă nu vii, te spun mamei. Te-am mai avertizat o dată. N-o să pierzi salariul pe o zi, ci pe o viață.

Aspiratorul a pornit din nou. În schimb, la celălalt capăt al receptorului s-a așternut tăcerea.

Îmi era teamă să nu riposteze că n-am decât s-o pârăsc. Avea și ea un as în mânecă și putea să mă amenințe că spune că mă întâlnesc cu un bărbat. Chiar dacă încă nu știa că bărbatul cu pricina era de fapt ciudatul cel izgonit din oraș.

Stai liniștită, stai liniștită, mi-am repetat eu. Am ars toate scrisorile și nu a rămas nici o dovadă. Ce făcea slujnica însă era o infracțiune. Puteam să-i răstorn geanta și să-i vâr portmoneul sub nas. S-o pun să se dezbrace până la jupă.

Aplicând lovitura de grație, am spus în receptorul mut:

— Dacă nu apari până la unu și jumătate, pregătește-te să suporti consecințele.

A fost o zi deprimant de plină. Nu am avut timp nici să mănânc la prânz. În toate camerele covoarele erau pline de nisip și greu de curățat, iar mama era iritată și mă certa mereu. Au sosit clienți noi înainte să apucăm să terminăm curățenia. A sunat telefonul din toate părțile, de la Oficiul

de Sănătate, firma care închiria plante, o agenție de turism, profesoara de dans, clienți care anulau rezervările, clienți care făceau rezervare, clienți care nu știau cum să ajungă la hotel... În plus, toaletele de la etajul doi s-au înfundat și un miros neplăcut s-a răspândit în tot hotelul. Am chemat imediat instalatorul, dar a durat enorm. Clienții care nu puteau sta în camere m-au încolțit cu plângeri. Miroase urât în cameră, mi-e rău de la căldură, m-am tăiat la picior într-o stâncă... Mă presau de parcă toate erau din vina mea.

Cauza s-a dovedit a fi o pereche de chiloți de damă înțepeniți în canalizarea de la camera 301, camera ocupată de cuplul care venise târziu la masa de dimineață. Era genul de lenjerie vulgară pe care ar fi purtat-o fata aceea. Chiloții se îmbibaseră de apă și rămăseseră încolăciți în conducta de la toaletă.

Se apropia de unu și jumătate. Traducătorul probabil că plecase deja de pe insulă. Se urcase pe vapor, îmbrăcat într-o cămașă albă apretată, cravată strânsă bine la gât și veșnicul costum sufocant. Stăteam încontinuu cu ochii pe ceas. Îmi ceream scuze clienților, dar eram cu gândul doar la el.

Slujnica tot nu apărea. De fiecare dată când auzeam mișcare la ușa din spate, mă uitam în curte, dar nu era decât vreo pisică vagaboandă.

— Ce foame mi s-a făcut! a zis mama. Abia mă mai țin pe picioare. Pregătește tu ceva de mâncare.

M-am dus în bucătărie și am încălzit o conservă de curry. Clienții tot continuau să apară. Mâncam stând în pragul ușii. Cât m-am fâțâit între recepție și bucătărie, mâncarea mi s-a răcit de tot.

Era aproape unu și jumătate, iar slujnica tot nu venise. De ce ținea morțiș să mă pedepsească? Chiar dacă o luam acum la fugă, tot n-aș mai fi ajuns la timp. Iar eu stăteam aici și mâncam curry. Mi se părea deprimant. M-am forțat să înghit restul de curry sleit din farfurie.

— Nu vezi că sunt pătate fețele de masă? Pune mâna repede și le spală, ca să apuce să se usuce până mâine-diminează!

Și cu burta plină, mama tot iritată era. A ieșit trântind ușa și s-a dus la etajul doi să vadă ce se mai întâmpla.

Am spălat fețele de masă. Le-am înmuiat în înălbitor, am scos petele de unt, gem și portocale, apoi le-am apretat. Le-am pus în storcător și le-am întins la uscat în curtea mică și plină de țânțari din spate. Am pus patru pe bara de sus, trei pe cea de jos, atentă să nu stea strâmb, le-am răsucit la margine exact douăzeci de centimetri și le-am fixat cu câte doi clești de rufe. Nu treizeci de centimetri și nici zece. Nu trei clești și nici unul. Acestea erau ordinele mamei.

Nici eu nu pricepeam de ce nu lăsam baltă fețele de masă și nu alergam la el sau de ce tremuram așa în fața mamei. Nu suportam gândul că nu-l voi putea vedea, dar nici gândul că mama ar putea afla totul. Simțeam cum aerul se subțiază treptat-treptat în jurul meu și că mă sufoc. Dacă ar fi venit slujnica, totul s-ar fi rezolvat.

Era chinuitor să mă mai uit la ceas. A trecut de două, apoi de trei. Pe măsură ce limbile ceasului se învârteau, nemilos, ura mea față de slujnică se întetea.

Pe o față albă de masă mi-a apărut în fața ochilor silueta traducătorului. Stătea bătut de soare în piațetă, lângă tânărul cu acordeonul. Monedele din cutie luceau puternic. Melodia tristă pe care o cânta băiatul nu ajungea până la urechile turiștilor aflați în vacanță. Traducătorul era singurul care se lăsa purtat de acordurile sale.

Din când în când își privea ceasul. Își înclina ușor capul într-o parte și, clipind orbit de soare, se

uita după mine, așteptând să mă vadă alergând către el pe drumul de faleză. Strada era plină de lume, dar numai eu nu eram. Se uita când la ceasul de mână, când la ceasul de flori, parcă întrebându-se dacă nu cumva al lui nu mergea.

Își imagina tot felul de lucruri. Poate că a greșit el ziua? Poate n-a ajuns scrisoarea? Să mă fi îmbolnăvit eu subit? Apoi începea din nou să asculte acordeonul.

Am bătut cât am putut de tare cu palmele în fața de masă, ca să netezesc cutele. Nu mai aveam curaj să mă uit la ceas. Traducătorul sigur se lăsase păgubaș și se întorsese pe insulă. Eu stăteam ghemuită sub suportul de rufe și mă rugam din tot sufletul să nu creadă cumva că nu-l mai plac.

De ieri eram încontinuu tristă. Când mă gândeam la el, simțeam mai degrabă tristețe decât dragoste.

Nu știu cât am stat acolo nemișcată. Am auzit vocea mamei din bucătărie. Zăngănit de vase, hârșăit de scaune, pași, un chicotit. Slujnica. Venise slujnica.

Am apucat fața de masă din dreptul meu, m-am șters cu ea pe față și am dat fuga în bucătărie.

— Cum te mai simți?

— N-am mâncat nimic toată ziua și acum mi-e mai bine.

— Nu trebuia să te dai peste cap să vii.

— Am zis să dau totuși o fugă până aici.

— Apreciez, să știi. Azi a fost nebunie curată.

Slujnica își lega șorțul la brâu, stând de vorbă cu mama. Mi-am ițit capul pe ușa din spate și privirile ni s-au întâlnit doar o clipă. M-a săgetat cu o privire care spunea că și-a ținut promisiunea și care mă amenința că o să am de suferit dacă o dau în vileag.

— Mamă, am spălat fețele de masă. Dacă îmi ține tanti locul, pot să dau o fugă până la dentist? Chiar nu mai suport.

Am turuit totul dintr-o suflare și, desprinzându-mă din privirea slujnicei, am rupt-o la fugă către poartă.

Capitolul 7

— Arăt groaznic... Nu râde!

Mi-am legat la loc catarama de la sanda și mi-am scuturat praful de pe fustă.

— Nu arăți groaznic, a zis traducătorul cu blândețe.

— Am alergat ca nebuna până aici.

Încă mai găfâiam și abia puteam să vorbesc. Aveam bluza leorcă de transpirație, fusta încă udă în față de când spălasem și urme roșii pe picioare de la înțepăturile de țanțari.

— Arăți mai bine ca niciodată.

Traducătorul și-a trecut brațul în jurul umerilor mei, încercând parcă să mă liniștească.

Da, asta era, mi-am spus eu. Un astfel de gest îmi doream eu din tot sufletul.

Piața era la fel de aglomerată, dar soarele stătea să apună. Ceasul de flori era pe jumătate cufundat în penumbră, iar șirul de stânci care ducea către zidurile de apărare stătea să dispară sub valuri.

— Îmi pare rău, am întârziat trei ore. De atunci mă aștepți?

— Stai liniștită!

— Voiam să vin în zbor până aici, dar n-am putut să scap sub nici o formă. Simțeam că turbez!

— Sper că n-ai făcut nimic riscant ca să vii.

— Am spus că mă duc la dentist. Așa că am timp cât de tratat o carie.

— Bine atunci, hai la un dentist extrem de aglomerat.

Traducătorul avea o expresie calmă pe chip, încât nici nu-mi venea să cred că stătuse în picioare ore în șir, în căldură. Nu era ars de soare și nu avea nici nodul de la cravată slăbit.

Când nu eram pe insulă, nu-mi reproșa nimic. Accepta totul. Însă când eram în camera aceea, înconjurați de cărți rusești, devenea neiertător.

Am intrat pe o stradă paralelă cu drumul de faleză și vuietul valurilor s-a îndepărtat subit. De o parte și de alta a străzii se înșiruiau magazine de antichități, restaurante, magazine foto, pensiuni mai mici decât Hotelul Iris, dar mult mai cochete. La intrarea în restaurante urmau să apară în curând meniurile de seară. Turiștii se întorceau agale de la plajă, răcorindu-și pielea încinsă în suflarea vântului.

Din când în când, marea se zărea printre clădiri, o fâșie îngustă și subțire care se contopea cu cerul. După ce am trecut de atelierul unde se reparau bărci cu motor, a început să se audă o muzică vioaie. De-a lungul trotuarului erau niște indicatoare cu săgeți roșii, iar copacii care străjuiau strada erau împodobiți cu becuțe și ghirlande cu steaguri din toate țările. Un grup de cinci, șase copii ne-a depășit în fugă.

— Bâlciul!

Terenul viran de la o firmă de depozitare, mereu mohorât, se transformase acum în parculeț de distracții. Carusel, cești rotitoare, trenuleț, labirint de oglinzi, obișnuitele tarabe. Toate erau vopsite în culori stridente. Unele tiribombe aveau muzică și te învârteau în aer, altele atrăgeau mușteriii cu

lumini orbitoare. Nici sunetul mării și nici lumina apusului nu răzbăteau până acolo.

Am intrat ținându-ne de mână.

— Bine ați venit! ne-a întâmpinat un clovn care ne-a rupt biletele de intrare.

Drept în față era o scenă rotundă, decorată ca un tort, iar pe ea cânta o fanfară. Inițial am crezut că erau niște păpuși mecanice, însă m-am uitat mai bine și am văzut că erau oameni adevărați. Bărbatul de la trombon mi-a făcut cu ochiul. Fanfara cânta învărtindu-se în cerc pe scenă.

Era un cântec interminabil care, deși în cheie minoră, suna vesel și animat. O melodie bizară, ca dansul unui păun nebun.

— Veneam des cu tata, când eram mică.

— E mereu așa de aglomerat?

— Da. Toată lumea așteaptă cu nerăbdare ziua asta. E ca un festival.

Vorbeam cu capetele apropiate ca să ne auzim.

În dreptul tiribombelor se formaseră cozi interminabile. De ici și colo venea miros de mâncare. Traducătorul studia intrigat fiecare tiribombă în parte. Eu începeam să uit de agitația de la Iris. Transpirația mi se uscase și fusta se zvântase și ea.

— Hai să ne dăm și noi în ceva!

— Eu te aștept aici, dă-te tu în ce vrei.

— Nici vorbă! N-are nici un haz dacă nu ne dăm împreună. Păi, uite, nu e nimeni singur!

Ne-am urcat într-un avion în formă de elefantul Dumbo. Avea corpul colorat într-un turcoaz frumos, stătea cu trompa ridicată și flutura din urechi. Ne-am cățarat în scaunele înguste, proptindu-ne picioarele pe urechile lui. Cu genunchii trași la piept și umerii strânși, am reușit să ne facem loc înăuntru.

Traducătorul nu părea în apele lui. Își tot netezea costumul, probabil îngrijorat să nu se șifoneze. S-a auzit semnalul de pornire, sârmele au scârțâit și avionul s-a înălțat în aer. Traducătorul a exclamat surprins.

— Abia începe! am zis eu râzând. Nu te-ai mai dat niciodată în așa ceva?

— Nu.

— De ce? Nu-mi vine să cred. Cum să nu fi fost niciodată la un parc de distracții?

— Nu am vreun motiv anume. Pur și simplu nu s-a ivit ocazia... Plus că nu-mi plac locurile înalte.

Avionul a început brusc să se rotească. Am chiuit și m-am apucat de bara de protecție, simțind că mă azvârle afară. Vântul stârnit mi-a umflat fusta. Smocul de păr de pe fruntea traducătorului s-a zbârlit.

Pe cer mai rămăsese o geană de lumină, dar soarele dispărea încet la orizont, înghițit de crepuscul. Luna palidă plutea în văzduh, chiar deasupra zidurilor de apărare.

De sus, marea se vedea mică. Insula F. părea adormită, întinsă pe ape. Luminile care se revărsau de pretutindeni în parcul de distracții se contopeau într-o singură masă luminoasă, în mijlocul căreia fanfara continua să cânte acea melodie fără de sfârșit.

— Cum e? Îți place, nu?

Traducătorul a dat din cap cu ochii închiși.

Se vedeau vapoarele de agrement și promontoriul. M-am uitat în zona în care era hotelul, dar n-am reușit să-l deslușesc în marea de clădiri. Totul se învărtea odată cu noi.

Când ne-am dat jos din avion, se clătina pe picioare.

— Ți-e rău? l-am întrebat eu.

— Nu.

Și-a netezit părul ciufulit, apoi ne-am luat de mână și ne-am plimbat prin parc.

Pe măsură ce se întuneca, bâlciul se aglomera tot mai mult. Copii cu baloane sau vată de zahăr în mână slobozeau chiote ascuțite. Un scamator a tras de un lanț înfășurat în jurul pieptului său și a scuipat foc, iar un bebeluș a început să plângă speriat. Cupluri de îndrăgostiți se îmbrățișau și se sărutau în văzul lumii, fără să se sinchisească. Câte o pală de vânt stârnea floricelele de porumb și cotoarele de bilete căzute pe jos. De undeva se înălțau artificii, un câine alerga scăpat din lesă, blițuri scăpărau în jur.

Mâna traducătorului era moale. Îmi simțeam palma afundându-se complet într-a lui. Față de mine, mâinile lui îndeplineau tot felul de roluri. Mă mângâiau, îmi turnau ceai, mă dezbrăcau, mă legau. Iar atunci păreau să se preschimbe în altă creatură.

Oare mâna care mă învăluia acum era cea cu care își ucisese soția? Mă întrebam asta uneori, însă nu mi-era deloc frică. Nu știam dacă o strangulase, împlântase foarfeca în ea sau îi dăduse otravă, dar puteam să-mi imaginez eleganța cu care degetele lui se mișcaseră în acele clipe. Puteam să văd totul, de la forma articulațiilor până la pânda de vinișoare negre-albăstrii.

Am mâncat înghețată la cornet sprijiniți de gardul de la carusel. Traducătorul a stat o vreme și a privit vanilia împletită cu ciocolată.

— Mănânc-o repede, că se topește!

— Mă uitam ce formă interesantă are.

— E doar o înghețată. Nu e nimic deosebit la ea.

— Mănânc foarte rar așa ceva.

— Uite, așa, ia o gură mare.

Am deschis larg gura și am mușcat din ea fără să-mi pese că mă murdăresc. El a luat conul în mâna stângă, atent să nu-l strice, și-a întins gâtul în față și i-a lins vârful cu stângăcie. Câteva picături topite i s-au prelins pe pantaloni și a sărit imediat să le șteargă cu batista.

L-am ajutat să se curețe, gândindu-mă că ar fi trebuit să-i fie mult mai simplu să mănânce o înghețată decât să mă dezbrace și să mă lege.

— Când veneam, întotdeauna mâncam înghețată cu tata. Mă dădeam într-o singură tiribombă și mâncam un singur lucru care îmi plăcea. Asta era înțelegerea. Așa insista mama la plecare: „Una singură. Ai înțeles, da? Să nu mă păcălești!”

— De ce?

— Ca să nu cheltuim. Asta era tot. Însă tata mă lăsa mereu să fac ceva în plus, fără știrea mamei. Cel mai mult îmi plăcea când mă învărteam prin bâlci și încercam să mă hotărâsc la ceva. Măr în ciubuc, tras la țintă, casa fantomelor... Mă simțeam de parcă o zână îmi spunea că-mi îndeplinește o dorință. Cât timp mă gândeam, tata stătea lângă mine și aștepta răbdător, oricât de mult ar fi durat până mă hotăram.

Prin spatele nostru se perindau căluții de lemn. Avionul Dumbo zbura mai departe prin văzduh. Soarele asfințise de tot și cerul era albastru-vinețiu, dar lumina beculețelor era prea puternică și stelele nu se vedeau. Un balon luat de vânt a dispărut către mare.

— Ții mult la tatăl tău, a zis traducătorul.

— Dar a murit, am răspuns eu, scuturând firimiturile de cornet de pe bluză. Aveam opt ani, iar tata treizeci și unu. Toată lumea plângea și zicea că era prea tânăr.

— N-am știut...

Traducătorul și-a lăsat privirea către petele de pe pantaloni.

— S-a îmbătat și s-a luat la hartă cu cineva care i-a dat în cap. N-au fost martori, așa că nu știm ce s-a întâmplat. L-au găsit plin de sânge, la ușa din spate de la cinematograful. Toată lumea a vorbit cum că îi cursese sânge din nas și din urechi și de peste tot, că avea capul spart și creierii împrăștiați, deși nimeni nu-l văzuse de fapt.

Traducătorul se străduia să-și termine înghețata fără să se murdărească pe mâini. Își țuguia mult buzele, ronțăia din marginea cornetului și întindea limba cât putea.

— De fapt, nu fusese atât de rău cum zicea toată lumea. Sigur, era umflat și plin de vânătași, dar după ce l-au curățat cu un prosop ud, avea niște ochi incredibili, ziceai că e viu. Genele drepte, albul globilor limpede, irisurile clare de se vedea prin ele până în străfunduri. Ziceai că acum o să se uite la mine și o să zică: „Mari, scuză-mă că te-am speriat!”

S-a auzit semnalul și căluții s-au oprit. Pasagerii au plecat cu părere de rău și în locul lor s-au năpustit copiii sătui de așteptare, care încercau să înhațe calul cel mai mare și mai frumos. Semnalul s-a auzit din nou, muzica a început și căluții s-au pus în mișcare. Același lucru repetat iar și iar, fără ca nimic să tulbure această repetiție. Parcă ne rățăciserăm printr-o fundătură a timpului.

— Mama l-a căutat înnebunită pe ucigaș, ca să obțină daune. Dar degeaba. Cel care l-a atacat pe tata n-a fost de găsit.

Am clătinat din cap, apoi l-am întrebat:

— Ai văzut vreodată un leș?

— Cum? a întrebat și el, ștergându-se la gură cu batista.

— Un leș, un om mort.

— Vrei să spui un cadavru?

— Da, dar nu mă refer la cineva care s-a îmbolnăvit, i-a venit vremea și a murit, ci la unul care a murit subit. Unul peste care s-a prăvălit un pumnal și a murit înjunghiat, fără să apuce să se ferească. Unul care degeaba ar plânge că de ce-a fost el și nu cel de alături sau cel din spate, că înapoi tot nu se mai întoarce. Despre oameni care au murit așa vorbesc.

Bărbatul și-a întins batista pe genunchi și a împăturit-o încet la loc. Și-a lins buzele de mai multe ori, îngrijorat să nu-i fi rămas înghețată sau firimituri de cornet pe la gură.

— Da, am văzut. De câteva ori.

— Ce fel de morți?

— Știu și eu... raid aerian, sinucigaș care s-a aruncat pe șinele de tren, accident de mașină.

Traducătorul nu părea că vrea să răspundă. Își freca tâmpilele, încercând parcă să descurce firul încâlcit care purtase conversația în acest punct.

— Dă-mi mai multe detalii.

— De ce?

— Uite-așa.

Mă gândeam că printre acești morți se număra și soția lui.

— Bine, acum vreo zece ani, am văzut și un copil care a căzut de pe vapor și s-a înecat.

— Așa, povestește-mi.

M-am tras mai aproape și m-am sprijinit de umărul lui. Și-a plecat ușor capul ca să mă culcușesc mai bine și și-a petrecut brațul în jurul taliei mele. Gardul s-a clătinat. Mi-am ridicat privirea și i-am văzut câteva fire nerase, pielea iritată de la lamă, linia pătrătoasă a bărbiei.

— Era un băiețel tare drăguț de vreo patru ani. Avea pielea deschisă la culoare și părul cârlionțat. Stătea cuminte pe o bancă de pe punte, alături de mama lui, când... Nu știu ce s-a întâmplat, poate a vrut să vadă un pescăruș care prindea un pește sau pe cineva care făcea schi nautic, cert e că a luat-o la fugă către pupă, s-a aplecat peste balustradă și într-o fracțiune de secundă a căzut în apă. Mama lui nici măcar nu-și dezlipise privirea de la el. S-a întâmplat sub văzul tuturor. S-a dus ca atras de un demon marin și a plonjat în apă, cu un clipocit frumos.

Îi auzeam vocea răsunându-i prin oase.

— Și apoi? am șoptit eu către gâtul lui.

— Strict vorbind, nu i-am văzut cadavrul. L-am văzut doar plutind printre valuri, apoi scufundându-se în apă. Nu părea să sufere. Mai degrabă arăta mirat, încercând să-și explice cum de ajunsese el acolo. Mama lui l-a strigat, curioșii s-au adunat pe punte, un însoțitor de bord i-a aruncat colacul de salvare, dar degeaba. În cele din urmă, un val mare a venit peste el și l-a acoperit cu spumă. Și a dispărut, înghițit de ape.

— I-au găsit corpul?

— Nu.

A clătinat din cap. Prin obrazul lipit de umărul lui i-am simțit până și cel mai mic tremur din corp. Vocea, care îmi ajungea la ureche prin oasele lui, îi răsuna mai limpede ca de obicei. Parcă răzbătea din adâncurile întunecate ale oceanului.

— Așa deci... am răspuns eu.

Cineva și-a scăpat pe jos paharul cu suc. Un clovn care vindea baloane s-a speriat și a căzut în fund. A reușit să stârnească niște râsete, însă muzica fanfarei le-a înghițit numaidecât. Soarele apusese de tot și adia un vânticel plăcut care legăna stegulețele, frunzele copacilor și beculețele care luminau tarabele.

Mi-am imaginat trupul băiețelului putrezind pe fundul mării întunecate. L-am văzut umflat, cu peștii ciugulind din el, părul care i se desprinde de pe craniu cu tot cu piele. Buzele, pleoapele, urechile și nasul îi cad pe rând, iar într-un final, ochii i se rostogolesc din orbite. Valurile iscate de învâlmășeala de pești îi fac degetele să tremure.

După o vreme, odată ce peștii termină de mâncat, se așterne din nou liniștea. Pe fundul mării, unde razele soarelui nu pătrund, doar oasele lui albe lucesc slab. Apoi, cu cele două orbite goale, ne privește pe mine și pe traducător, cum ne îndreptăm către insulă.

— Deși e atâta lume în jur, am senzația că noi doi suntem singurii oameni din lume, am spus eu.

— Noi suntem mereu singuri. Nu avem nevoie de nimeni altcineva.

M-a mângâiat pe cap. Cu toate că era umed de la transpirație, părul meu se ținea încă bine. Cu cealaltă mână a apucat partea pătată de la pantaloni și a frecat-o în neștire. Deși petele nu dispăreau, ba din contră, mai rău le accentua, degetele nu i se opreau deloc. Era singurul loc neîngăduit de răvășit din ținuta lui atent aranjată. Mi-era teamă că la un moment dat o să rupă materialul. Degetele

care-mi mângâiau mie părul erau blânde, celelalte, furioase.

Scamatorul a scuipat o pală și mai mare de foc. Un măgar cu un copil în spinare trecea agale. Secera lunii, albă până mai devreme, acum lucea cărămiziu.

Capitolul 8

Era o vară fierbinte, cea mai fierbinte din câte îmi fusese dat să trăiesc până acum.

Dacă ieșeam din casă în timpul zilei, chiar și puțin, razele dogoritoare îmi străpungeau tot corpul și mă lua cu amețeală. Erau atât de puternice, încât nisipul și chiar și apa mării păreau gălbui. Pe plajă, câțiva oameni au făcut insolație și sirenele salvărilor au răsunat până la hotel.

La Iris, dușurile se auzeau toată ziua de prin camere. Plantele din grădină se ofiliseră, cicadele târâiau asurzitor din arborele zelkova, iar pe statueta de la fântână apăruseră crăpături.

Dimineața, când mă trezeam, soarele era în același loc pe cer, cu aceeași culoare. La radio transmiteau iar și iar știri despre vremea atipică. La micul dejun, clienții discutau plictisiți despre caniculă, dar apoi tot plecau la plajă. Un pahar de iaurt uitat afară s-a stricat peste noapte. Mama și slujnica beau numai bere, folosind căldura ca pretext, și munceau toată ziua cu fețele aprinse. Temperatura nu cobora nici seara, nu cădea nici un strop de ploaie, iar vântul era lipicios.

Anotimpul părea că n-o să se mai schimbe vreodată. Ai fi zis că vara urma să țină la nesfârșit.

În ziua aceea, traducătorul mi-a ordonat să-i pun ciorapi în picioare.

— Faci totul cu gura! a zis el.

Nu am înțeles prea bine ce voia să spună. M-am uitat dezorientată prin cameră și mi-am șters sudoarea de pe frunte.

— Nu cu mâna!

Agitată, mi-am dus repede mâinile la spate, gândindu-mă pentru prima oară ce pacoste puteau să fie propriile mele mâini.

Eram îngrozită, dar nu de gândul că mi-ar provoca el durere, ci că nu-i puteam îndeplini dorința. Dacă aveam să-i devin inutilă? Dacă, neputând să-i execut un singur ordin, aveam să pierd toate vorbele drăgăstoase din scrisorile lui? Minte mi s-a umplut de imagini înfricoșătoare.

— Nu ai mâini!

Bărbatul m-a lovit cu piciorul în spate. M-am dezzechilibrat și am căzut în patru labe.

Totul s-a petrecut într-o clipită, însă imaginea mi-a rămas întipărită în minte. Și-a ridicat piciorul drept cu o mișcare relaxată și l-a îndreptat direct către coloana mea, descriind o curbă perfectă. A fost o mișcare rapidă și elegantă. Când eram cu el pe insulă, se folosea în voie nu doar de mine, ci și de trupul meu.

— Dacă vrei să-ți ștergi sudoarea, linge-o! mi-a ordonat el, împungându-mi sânii expuși cu degetele de la picioare.

Hainele mele zăceau toate maldăr sub birou. Ca întotdeauna, pe birou erau aranjate lucrurile pe care le folosea la tradus. Romanul cu Marie, dicționarele și caietul. Însă nu-mi dădeam seama dacă avansase cu traducerea. Parcă rămăseseră mai puține pagini, dar în caiet nu păreau să fi apărut cuvinte noi.

Mă dezbrăcase cu pricepere. Violent, și totuși cu grijă. Elegant, și totuși făcându-mă să mă rușinez.

M-a dezbrăcat așa cum un parfumiер smulge petalele unui trandafir, așa cum un bijutier desface o scoică în căutarea perlei.

Mi-am scos limba cât am putut de mult, până am simțit că-mi plesnesc mușchii din gât și că vărs, și mi-am lins transpirația de pe față. Acolo unde n-am putut să ajung cu limba, m-am frecat de covor. Era aspru și mi-a înțepat pielea. Durerea încă îmi mai pulsa în spate, unde mă lovise.

— Așa e bine.

Privit de jos, bărbatul părea mai mare. Arăta deodată lat în umeri și cu pieptul gros. Însă pielea lăsată și ridată de pe gât nu avea cum s-o ascundă. Cutele îi tremurau ori de câte ori spunea ceva.

— Hai, ciorapii. Rapid!

M-am târât în patru labe până în dormitor. Ajunsă în fața dulapului, m-am ridicat în picioare și am dat să deschid ușa, când m-a lovit din nou.

— De câte ori să-ți zic? Fără mâini!

Îmi era silă de mine. De ce repetasem aceeași greșeală, când îmi spusese atât de clar? Gata, nu aveam mâini. Nu aveam mâini din naștere.

Am apucat mânerul de la ușă cu gura. Avea un gust ciudat și era aspru și tare. Oricât trăgeam de el, nu reușeam s-o deschid.

Bărbatul stătea în spatele meu, cu brațele încrucișate și ochii fixați asupra mea. I-am simțit privirea pe coapse, cercetând și cel mai mic detaliu. Îmi cunoștea mult mai bine decât mine culoarea pielii, umbrele adânciturilor de pe corp, poziția alunițelor, curbele fine.

În cele din urmă balamalele au scârțâit și ușa s-a deschis. Dinăuntru s-a răspândit un miros de naftalină. În afară de trei costume, o jachetă și patru cravate, dulapul era gol. Toate erau dispuse la o distanță egală și întinse perfect, astfel încât să nu facă nici o cută. Unul dintre costume era învelit în plasticul de la curățătorie. Am observat imediat că era cel pe care îl pătase cu înghețată la bălci.

Am căutat ciorapii, dar nu i-am găsit. Mi-am încordat privirea, dar nici în fundul dulapului nu era altceva decât beznă.

Am început apoi să deschid nenumăratele sertărașe, unul câte unul, lăsând salivă pe toate mânerurile. Fără mâini, trupul meu era complet neputincios. Disproporționat, jalnic, stângaci.

Am găsit ace de cravată, cămăși sport și chiar și batiste, toate îmbibate în miros de naftalină. Doar ciorapi nu găseam pe nicăieri. M-am impacientat. Am dat la o parte batistele și am scotocit pe sub cămăși, folosindu-mi doar bărbia.

Îmi era teamă să răvășesc sertarele aranjate la milimetru, dar și mai groază mi-era să nu-i ofer ce-și dorea. El nu clintea nici un deget să mă ajute și nici nu mă ierta.

Dincolo de fereastră se revărsa lumina verii. Draperiile atârnavo moale la geam. Gazonul era pe jumătate pălit din pricina arșiței, iar terasa era împărțită clar în două – umbră și lumină. Nu se vedea nici țipenie de om, cicadele nu țârâiau și nu se auzea nici măcar marea.

Ajunsesem la cel mai mic sertar din partea cea mai de jos. Stând pe burtă, cu gâtul întins, am reușit cu greu să-l deschid. Înăuntru am găsit tot felul de lucruri, un ceas de buzunar, unul de mână, butoni, un toc de ochelari. Iar în spate am dat peste un obiect straniu – o eșarfă de damă.

Era o eșarfă roz, din mătase, cu un model înflorat, dosită în cel mai ascuns ungher. Dintre toate lucrurile din dulap, era singura care nu avea ce căuta acolo, care făcea notă discordantă. Și nu doar pentru că era un obiect de damă. Mai era ceva care mă neliniștea la ea.

Am tras de ea și mi-am dat imediat seama care era motivul. Pe eșarfă erau niște pete întunecate și avea marginile foarte destrămate. Sunt pete de sânge, mi-am zis eu.

— Nu aia! a țipat el.

În clipa în care mi-am ridicat capul, speriată, mi-a smuls-o din gură. Când a tras de ea, am simțit cum îmi ard buzele.

— De ce n-ascuți ce-ți spun? Am zis ciorapi!

Bărbatul m-a lovit. S-a lăsat în genunchi și m-a plesnit de mai multe ori peste față. Sunetul sec a reverberat în liniștea din cameră. Un lichid cald mi-a acoperit limba și mi s-a prelins din gură. Nu știusem până în acel moment că sângele e atât de molatic și cald.

— Faci numai tâmpenii... Proastă ce ești! Scroafă împuțită! Căteia idioată!

Vocea îi suna răgușit, tremura de mânie și nu se mai putea controla. Conturul lui a prins din nou să se destrame, exact așa cum se întâmplase în ziua în care ne alungaseră din restaurant. A început să transpire, genunchii, buzele și degetele i se convulsionau și venele îi zvâcneau la tâmpile. Conturul i s-a deformat, s-a întrerupt, iar din crăpături au țâșnit șuvoaie de furie.

— Îmi pare rău! N-am știut că e un lucru la care ții atât de mult. Doar mă întrebam ce e și am vrut să văd mai bine. Îmi pare rău, nu mai fac. Iartă-mă, te rog!

— Uite ce le fac eu celor care nu-mi ascultă ordinele!

Bărbatul m-a întors pe spate cu un șut într-o parte, apoi mi-a înfășurat eșarfa în jurul gâtului.

— Te învăț eu minte de nu te vezi!

Și m-a sugrumat. Eșarfa mi-a intrat adânc în gât. Oasele și mușchii și carnea au pârlit ciudat. Nu mai puteam să respir. Am vrut să-l implor să mă ierte, însă nu mai aveam glas. M-am zvârcolit și l-am prins de încheietura mâinilor, încercând să-i slăbesc strânsoarea, dar în van.

Nu-i vedeam chipul, însă din articulațiile degetelor care îmi atingeau ceafa, din gâfâitul și din răsuflarea pe care i-o simțeam în păr, mi-am dat seama că furia lui nu era obișnuită. Mă străduiam să rezist, dar nu se domolea.

— E vina ta! De ce te opui? De ce nu ascuți ce-ți spun?

Repetă aceleași cuvinte ca pe un blestem.

Liniștea care învăluia dormitorul se adâncea tot mai mult. Fâșia de mare care se vedea pe fereastră dispărea în zare. Nu-i mai auzeam nici vocea. Am simțit durere în fundul ochilor, apoi o fierbințeală care a înghițit toată senzația de sufocare. Deși mă strangula, aveam impresia că îmi strivește ochii.

Îmi învelise ochii mei frumoși în eșarfa aceea veche și destrămată. Cu grijă să nu-i scape, a înnodat-o la capete de mai multe ori. După ce a terminat, i-a luat în palmă și a început să-i strângă puțin câte puțin. S-a delectat în voia inimii simțind cum membranele se rup, lentilele crapă și conținutul se scurge afară. Căldura mea îi ajungea în palmă prin eșarfă. Retina, irisul, cristalinul, părțile care opuseseră rezistență până la final, s-au fărâmat cu un murmur și ochii mei și-au pierdut orice formă. Și astfel a apărut o nouă pată pe eșarfă.

După sunete, au pierit culorile. Penumbra a pus stăpânire în jur, ca pe fundul oceanului. Pe nesimțite, durerea a dispărut. Învăluită în întunericul rece, mi-era bine, atât de bine încât voiam să rămân așa la nesfârșit.

Ochii băiețelului căzut de pe vapor i se rostogoliseră din orbite. Îi vedeam limpede, deși eu însămi nu mai aveam ochi.

Oare aveam să mor? În clipa aceea mi-am dat seama de un lucru. Mai mult ca sigur și soția lui așa fusese ucisă.

— Așa, te pricepi.

Ca să mă recompenseze parcă, bărbatul mi-a prins obrazii în mâini.

— Dacă făceai așa de la bun început, scăpai de durere.

Ciorapii erau scămoșați, subțiați la călcâi și aveau elasticul slăbit. Miroseau a ciuperci uscate. Îi găsisem în sertarul de lângă eșarfă.

Era prima dată când îi vedeam picioarele goale. De fapt, până acum nu-i văzusem nici una din părțile ascunse sub haine. La gândul că aveam să-l ating acolo, pulsul mi s-a întetit.

— Ce gură harnică și cuminte ai!

Stătea așezat pe marginea patului, picior peste picior. Eu îngenuncheasem și îi trăgeam ciorapul peste degete, puțin câte puțin. Era o muncă istovitoare. Nu prea reușeam să mulez ciorapul pe forma complicată a piciorului.

Furia îi trecuse. Cum de dispăruse, nu-mi dau nici eu seama. La un moment dat m-am trezit cu eșarfa deznodată și scoasă de la gât. Bărbatul gâfâia puternic, întins pe pat, mai epuizat decât mine. Avea părul umed de transpirație și dedesubt i se vedea pielea încinsă.

Am vrut să trag cât mai mult aer în piept, dar m-am grăbit și m-a apucat tusea. M-am ghemuit și mi-am frecat gâtul. Am clipit ca să mă asigur că ochii mei erau la locul lor.

Pentru că îmi înfășurase eșarfa strâns în jurul gâtului, modelul cu flori era acum deformat. Avea capetele rupte și franjurite, de parcă fusese smulsă cu forța, iar petele împrăștiate pe ea atingeau toate florile. Nici nu-ți mai dădeai seama că fusese cândva eșarfă. Doar petele de sânge scurs din gura mea o colorau într-un roșu viu.

— Acum și celălalt, la fel, a spus el și și-a încrucișat picioarele invers.

Între timp își aranjase părul răvășit și nu i se mai vedea pielea capului.

Avea picioarele curate. Unghiile erau tăiate scurt, îngrijit, și miroseau slab a săpun. Însă erau bătrâne.

Avea pielea uscată și albă, călcâiele crăpate și ambele degete mici deformate de la pantofii tari din piele. Vene albastre îi străbăteau căputa și gleznelor îi erau aspre. Părul de la baza degetelor mă gâdila pe obraz. Mi-am trecut limba peste ele ușor, ca să nu-și dea seama. Aveam senzația că îi sărut picioarele.

Buzele mele proaspete și moi îi cuprindeau blând fiecare particică din picioarele lui bătrâne. Sângele de la rana din gură lăsa urme aprinse, bine reliefate pe pielea lui palidă.

Îl atingeam doar cu buzele. El stătea așezat pe pat, îmbrăcat în costum, iar eu eram goală, în patru labe. Și totuși aveam senzația că suntem strâns îmbrățișați.

I-am dezmiertat picioarele pe toate părțile. Așa cum mă lăudase, buzele mele erau harnice și cumiți.

...Vaporul e mereu plin acum. Când e foarte aglomerat, nu doar că n-ai unde să te așezi, n-ai loc nici măcar să te sprijini de balustrada de pe punte. Toți sunt îmbrăcați sumar și stau la palavre. Eu încerc pe cât posibil să nu sar în ochi și să prind un loc pe băncuțele de o persoană de lângă scară. Sunt departe de geamuri și de acolo nu se vede marea, așa că nu au mare căutare.

Uneori se mai rătăcește câte un turist pe acolo și își lasă geanta de voiaj, dar eu-i arunc pe jos și mă așez.

Toți încercă să nu dea ochii cu mine și se poartă de parcă n-aș fi acolo.

Însă mie îmi convine. Îmi plac clipele acestea când stau și mă gândesc la tine pe vapor, înconjurat de lume. Sunt atâția oameni acolo, dar nimeni nu știe ce ai făcut cu picioarele mele. Nimeni nu știe că ai sânul stâng puțin mai mare decât dreptul, că ai obiceiul de a-ți duce mâna la lobul urechii atunci când te sperii sau că ai un fel de gropiță la baza coapsei. Chipul tău palid, când te asfixiai și încercai să-mi ceri ajutorul era atât de frumos! Eu sunt singurul care te-a atins peste tot. Stând pe vapor, savurez aceste secrete și mă îmbăt de fericire.

Și totuși, mă întreb, oare cât o să mai țină arșița asta? E cea mai rea caniculă de când m-am mutat pe insulă. M-am săturat de ea și mi-e dor de iarnă. Îmi imaginez cât de frumos ar fi, după ce trece vara și pleacă turiștii, să ne plimbăm împreună prin orașul înghețat și pustiu.

Singurul lucru care mă întristează este că iarna ultimul vapor pleacă cu o oră mai devreme. Probabil te fac să râzi fiindcă mă îngrijorez de pe acum de așa ceva.

An de an, volumul de muncă pe care îl primesc scade drastic în timpul verii. De câteva zile bune nu am avut nimic serios de lucru. În general, meseria de traducător de limbă rusă nu e bănoasă. Nu sunt prea mulți oameni pe lume care au neplăceri din cauză că nu cunosc limba rusă.

Acum doi sau trei ani, mi-am agățat o firmă pe care scria că ofer lecții de rusă și din banii puși deoparte am dat anunț la ziar.

„Predau limba rusă. Conversație și traduceri. Accept începători.“

Nu a venit nici un elev. Nici măcar unul singur. Din ziua următoare după ce a apărut anunțul, am început să aștept. La ora la care veneau vapoarele, ieșeam în fața casei și așteptam cu urechile ciulite să aud pași venind dinspre golf. În van. Nimeni nu a urcat pe scara cu scoici. Anunțul n-a însemnat decât bani aruncați.

Însă abia după ce te-am cunoscut pe tine am învățat cu adevărat ce înseamnă așteptarea. Cât stau în fața ceasului de flori și aștept să vină ora întâlnirii, simt o fericire nespusă. Cu toate că tu nici n-ai apărut încă, eu sunt atât de fericit!

Mă uit la oamenii care apar după colț, pe drumul de pe faleză, tresar când văd câte o tânără care seamănă cu tine, dar îmi dau seama imediat că m-am înșelat și îmi mut privirea în altă parte. E un lucru pe care îl fac cu răbdare, fără să mă plictisesc deloc. Dacă e vorba să te găesc pe tine, atunci repet cu plăcere greșeala și de o mie, și de două mii de ori. Nici nu mai știu ce îmi doresc, dacă să te văd cât mai repede sau să aștept așa la nesfârșit.

În ziua în care am fost la bălci, am savurat bucuria de a te aștepta timp de trei ore și douăzeci de minute. Încă mai visez cum veneai în fugă spre mine, transpirată toată, profilată în lumina apusului.

Atunci când mi se face foarte dor de tine, îi cer ajutorul lui Marie. Traduc în caiet rândurile din roman, unul câte unul, și simt că mă mai liniștesc când văd cum întorc o filă și umplu alta nouă.

Părinții se opun relației ei amoroase cu instructorul de călărie, o închid în vila de pe malul lacului și o obligă să se căsătorească cu un avocat. Instructorul e recrutat în armată și se vede nevoit să plece de lângă ea. Într-o bună zi, Marie își dă seama că este însărcinată. Când află, avocatul o dezbracă, o bagă în lacul rece și o forțează să ia un medicament de contrabandă, care să-i provoace avortul.

Scena e superbă. Când o dezbracă în pădurea de pe malul lacului, corsetul, jartierele, sutienul rămân agățate prin crengile mestecenilor ca niște flori albe înflorite. Marie se împotrivește, dar el o apucă de păr și o împinge în lac. Pletele ei aurii plutesc la suprafață. Apa îi colorează în verzui pielea translucidă. Nu știe să înoate, așa că dă din mâini și din picioare și se zbate să respire. Avocatul îi vârbă cu forța medicamentul în gură, iar când ea dă să tragă aer în piept, îl înghite...

Pot să mi-o imaginez pe Marie cum se zbate până la cel mai mic detaliu, de la algele care i se înfășoară în jurul gleznelor, până la țipetele care răsună în pădurea de mesteceni. Iar în cele din urmă, imaginea ta, Mari, îi ia locul.

Vii la mine marțea viitoare să luăm prânzul împreună? Gătesc eu. Grație anilor îndelungați în care am locuit singur am căpătat încredere în talentele mele de bucătar. Mie perspectiva îmi sună minunat. Sunt convins că o să fie un prânz care o să te uimească. Deja stau ca pe ghimpi.

Vino la unsprezece sau la douăsprezece, când îți convine ție. Eu te aștept acasă. Te rog, încearcă să scapi de la Iris și să ajungi.

Sper să nu ai de suferit de pe urma arșiței. Ai grijă de tine, te rog.

Până când ne vom revedea, rămas-bun, dragă Mari.

Capitolul 9

Cu siguranță, n-a fost un prânz obișnuit. Din clipa în care am trecut pragul, am observat că ceva era diferit. Am perceput o schimbare subtilă în atmosfera din casă. Nu era neapărat una neplăcută, dar am simțit că lucrurile nu mai aveau să fie niciodată la fel.

O oală clocotea pe foc în bucătărie. Pe masa acoperită cu o față de masă albă cu dungii albastre, erau așezate un bol de sticlă în care pluteau două flori de hibiscus și o mulțime de vase, înghesuite de nu mai aveai loc să arunci un ac. Pe servanta cu rotile am văzut un aparat de radio. Nu recunoșteam piesa, dar era muzică clasică.

Oare unde găsisse flori? Obiectele decorative, sentimentale, nu-și aveau locul aici. Apoi, muzica. În afara acordeonului din fața ceasului de flori, până acum nu mai ascultaserăm nici un fel de muzică împreună.

Însă ce m-a uimit cel mai tare a fost faptul că nu era singur.

— Mă bucur că ai venit! Cred că e foarte cald afară. Haide, intră! Ai găsit un pretext bun ca să pleci de la Iris? Sper că poți să stai mai mult. Îți aduc imediat ceva rece de băut.

Traducătorul era binedispus și vorbea mult. Își scosese sacoul și rămăsese doar în cămașă. Avea cravata slăbită la gât, butonii desfăcuți și mânecile suflecate.

— El e nepotul meu. Urmează să stea aici o săptămână, în vacanță.

Tânărul la care se referise ca fiind nepotul lui s-a ridicat de pe canapea și mi-a făcut o mică plecăciune, cu ochii plecați timid în pământ.

— Bună! am spus eu, încă bulversată.

S-a așezat la loc fără să spună nimic, s-a rezemat comod de perne și și-a încrucișat picioarele. Era înalt și slab, cu un păr ondulat și lung de-i acoperea urechile. Purta niște pantaloni negri, mulați și un tricou alb fără nici un imprimeu.

Cu toate acestea, la gât avea un pandantiv cu o formă bizară, care nu se potrivea defel cu hainele lui simple. Era singurul lucru care îți sărea în ochi. Putea să fie o podoabă cu design avangardist, dar și talisman sau amuletă.

Între noi s-a așternut tăcerea. Nepotul n-a spus „îmi pare bine“ sau „salut“. A început un solo la pian. Capacul de la oală zdrăngănea.

— A, trebuia să-ți fi spus de la bun început, a zis traducătorul. Băiatul a fost un pic bolnav și acum e mut.

— E... mut?

— Da. Dar nu e nimic grav, nu te îngrijora. Nu poate să vorbească, atâta tot. Stai puțin, că șuieră oala. Mă duc să văd de mâncare. Te rog să mai aștepti un pic aici, masa o să fie gata numaidecât.

După ce s-a dus în bucătărie, m-am simțit nelalocul meu. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum trebuia să mă port cu un om mut.

Îmi venea greu și să accept că pe canapea stătea altcineva în locul traducătorului. Oare el știa ce

lucruri umilitoare mi se făcuseră mie pe canapeaua pe care el stătea acum cu spatele drept și picioarele sale lungi încrucișate elegant? Întrebarea aceasta m-a neliniștit și mai mult.

Nepotul mi-a făcut semn cu mâna să mă așez. Nu se uita deloc la mine. Ori de câte ori privirile noastre erau gata să se intersecteze, el și-o îndrepta imediat pe a lui în altă parte, către scrijelitura de pe măsuță, firul descusut de la pernă sau propriile degete. Apoi cerceta îndelung acel loc, ca și cum acolo intenționase să se uite de la bun început.

M-am așezat cuminte pe locul din fața lui. Traducătorul trebuia prin bucătărie. Pe fundalul zgomotului de vase se auzea pianul, acompaniat la un moment dat de orchestră.

„Chopin“, a spus nepotul.

De fapt, nu a rostit aceste cuvinte, pentru că nu putea să vorbească. Însă a fost ca și cum i-aș fi auzit vocea.

„Concertul nr. 1. Îl știi?“

— Nu, am răspuns eu.

Obiectul pe care îl purta la gât era o cutiuță plată, argintată, ca o tabacheră, în care avea un carnetel. Rupsesse o foaie din el, scosese micul pix pus alături și scria pe ea, folosind cutiuța drept suport. Făcea toate mișcărilor cu atâta naturalețe, încât aveam senzația că purtăm o conversație normală.

„E o piesă frumoasă, nu?“

— Da, foarte frumoasă.

I-am dat dreptate, deși eram atât de captivată de conversația noastră stranie, încât nici nu fusesem atentă la piesa lui Chopin.

Sunetul slab al unghiilor când îi deschidea capacul, foițele de un alb imaculat, pixul care aluneca pe ele, naturalețea cu care mi le întindea, toate acestea îi țineau loc de voce.

A pus pixul la loc în cutie și a închis capacul. Eu am tușit încet și am început să trasez forme fără sens pe covor cu vârful papucului. Liniștea s-a așternut din nou. Sunetul valurilor se auzea mai aproape ca de obicei.

Deodată, s-a ridicat și s-a dus în bucătărie. S-a așezat pe vine în fața servantei cu roțile și a reglat frecvența din butonul radioului. Era un aparat învechit. În ciuda robusteții sale, avea un sunet neclar, antena ruginită, iar unul dintre butoane rămăsese fără protecția de plastic. Cu toate acestea, a reușit să-l facă să se audă mai bine.

Tânărul nu părea să fie la prima vizită. Nu era cătuși de puțin copleșit de ordinea exagerat de meticuloasă care domnea în casă. Fie că deschidea ușa sau umbla la radio, se purta cât se poate de firesc, de parcă era obișnuit să facă asta de ani de zile.

Florile nu erau singura noutate. Mai era și radioul. Nu știusem că traducătorul avea în casă așa ceva. În dulap nu-l ținea. Știam asta pentru că-i răscolisem cu bărbia toate ungherele. Oare în sertarul de la birou? Sau poate în fundul dulapului cu vase. Dar de ce se apucase el deodată să pună flori și să dea drumul la radio, doar din cauză că-l vizita nepotul? De ce pentru el, și nu pentru mine? Întrebările mă împresurau una după alta, odată cu vuietul valurilor.

— E gata masa! Cred că ți-e tare foame. Poftim în bucătărie!

Traducătorul vorbea, fără să aibă habar de întrebările care-mi roiau prin minte.

— Arată-i unde să se așeze!

Era prima dată când i se adresa nepotului. Genul acesta de ordin nu-l mai auzisem niciodată. Nu semăna nici cu „taci, târfă!“, nici cu „fă totul cu gura!“.

Nepotul a tras scaunul de la mijloc și mi-a făcut semn să mă așez. Am mototolit cele trei hârtiuțe pe care mi le dăduse și le-am îndesat în buzunar.

— Vii aici în fiecare an? l-am întrebat eu.

— Nu neapărat, a răspuns traducătorul.

Deși îmi adresam întrebările nepotului, el răspundea la toate în locul lui.

— Sunt trei ani de când n-a mai venit. El e ocupat și în timpul vacanței de vară, merge în vizite de studiu pentru seminarii, lucrează ca asistent pentru profesorul lui, muncește la teză și tot așa.

— La ce facultate?

— La arhitectură, cu specializare în stilul gotic. I-au plăcut clădirile încă din copilărie. Făcea numai case din cărămizi de jucărie, niște case nebunești, cum nu i-ar trece prin cap unui adult. A început să colecționeze ilustrate cu biserici medievale și și-a făcut o colecție impresionantă. Doar ilustrate cu biserici. Nu sunt mulți copii pe lume care să manifeste interes față de clădiri, nu? Mașini, jucători de baseball sau benzi desenate, mai înțeleg. Chiar a fost un copil mai special.

Traducătorul s-a șters la gură cu șervețelul și a amestecat cu lingura în farfurie.

— Ce planuri ai după ce termini facultatea?

— O să rămână la centrul de cercetare, să-și continue studiile.

Nepotul întinsese mâna către pandantiv, dar traducătorul l-a oprit imediat.

— Tu stai și mănâncă liniștit. Dacă te apuci să scrii, îți ocupi ambele mâini. Noi putem să vorbim cât vrem în timp ce mâncăm.

Cu aceste cuvinte, a continuat să vorbească doar el.

Când am văzut preparatele înșirate pe masă, nu mi-a venit să cred că sunt de mâncare. M-am gândit că poate făceau parte dintr-un decor special, alături de florile de hibiscus și muzica de Chopin.

Nici unul din feluri nu era solid. Toate aveau o consistență păstoasă, cum e hrana pentru bebeluși, numai bune să le mănânci cu lingura. Prin urmare, nu promisem cuțit și furculiță, ci doar lingură. De altceva nici nu era nevoie.

În plus, toată mâncarea era frumos colorată. Cea din bolul de salată era verde închis, avea gust de spanac și unt și o consistență mai aspră. Cea din bolul de supă era de un roșu aprins. Mi-am dat seama imediat că era făcută din roșii, dar avea un gust complex din pricina condimentelor puternice. În farfuria mare întinsă aveam ceva de un galben orbitor, de parcă ar fi conținut tempera. La început am ezitat să gust din ea. Când am atins-o cu lingura, s-a format un mic vârtej din care s-a înălțat un abur calduț. Nu puteam să-mi explic cum și din ce o preparase de ajunsese la o asemenea nuanță. Mirosea a frunze ude și a alge aduse de valuri la mal.

— Cum e stilul gotic? am încercat eu să pun o întrebare la care traducătorul să nu poată răspunde.

— O să-ți arate el mai târziu niște ilustrate, a intervenit din nou traducătorul. Are și câteva schițe de clădiri gotice, făcute în excursii. E talentat și la desen, să știi. De fapt, motivul pentru care vine aici în vacanțe e să deseneze în tihnă.

Nepotul își vedea cuminte de mâncat, fără să-l deranjeze. Mânca firesc, fără să se mire de toate preparatele acelea. Deși se vorbea despre el, nu dădea din cap, nu zâmbea, nu nimic. Din când în

când, pandantivul i se lovea de masă cu un pocnet sec.

Singurul lucru care arăta normal din toate cele înșirate pe masă era apa din pahar. Am mai cerut niște apă și traducătorul mi-a turnat din carafa de pe servanta cu roțile. Muzica s-a oprit și am crezut că se încheiase concertul, însă a reînceput. Trecuse la partea următoare.

— Îți place mâncarea? m-a întrebat traducătorul.

— Mmm... am încuviințat eu ambiguu, apoi am adăugat sinceră: E destul de stranie.

— Am fost ieri la piață și am făcut cumpărăturile, iar pe seară am început pregătirile. Nu mai robotisem de mult prin bucătărie. Nu sunt multe zile ca asta.

Traducătorul părea mândru de el.

— Așa gătești mereu, pasezi toată mâncarea?

— Când sunt cu nepotul, da... a spus el și au schimbat o privire cu subînțeleș.

Nu reușeam să mă împac deloc cu ideea ca între mine și traducător să intervină cineva, ca el să vorbească sau să schimbe priviri cu altcineva decât cu mine. Mă simțeam nelalocul meu, de parcă ne-am fi aflat într-o roată panoramică, care se tot clătina. Prezența nepotului între noi doi mă sufoca mai rău decât mâncarea stranie.

Eu stăteam într-un colț al cabinei din roata panoramică, cu răsuflarea tăiată, iar în celălalt colț se afla nepotul, cufundat în tăcerea lui. La mijloc, traducătorul era singurul vesel. Cu cât era el mai animat, cu atât cabina se clătina mai mult cu noi.

— Uneori mai mergem și la restaurant, numai că băiatul nu poate să comande decât supă sau tocăniță. Așa că, de obicei, îmi pun eu la bătaie talentele de bucătar și-i gătesc. Când sosește scrisoarea de la el în care mă anunță că vine, primul lucru pe care îl fac e să scot mixerul din dulap.

— De ce?

— Pentru că nu are limbă.

Traducătorul a zăngănit cuburile de gheață din pahar. Nepotul a dat la o parte farfuria goală și și-a tras în față alta plină. Am numărat picăturile galbene care se scurgeau din vârful lingurii, încercând să pătrund mai bine sensul cuvintelor sale.

— Când era mic, a făcut o tumoră urâtă pe limbă și a trebuit să i-o extirpe.

— Cum, se poate întâmpla așa ceva?

— Din păcate, da, a răspuns el, și discuția despre limbă s-a încheiat aici.

M-am uitat la gura nepotului, atentă să nu mă observe vreunul din ei. Ca aspect, nu trăda nimic în neregulă. Avea buzele frumos proporționate și înghițea mâncarea din lingură fără probleme.

Dar eu mai aveam limbă? Panicându-mă deodată, mi-am prins ușor limba între dinți.

Traducătorul vorbea încontinuu, în principal, despre nepot. Înșira fel de fel de întâmplări de când era bebeluș și până la unele recente, se lăuda cu cât era de grozav și vorbea despre speranțele lui de viitor. A povestit despre cum se născuse aproape mort, cu cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului, despre faptul că apăruse într-o reclamă la lapte praf, despre cum se rătăcise într-un supermarket, cum salvase un pisoie de la înec din râu și apăruse în ziar. Poveștile se iveau una după alta, ca niște pui de păianjen care ieșeau din ou, iar fiecare episod se ramifica mai departe, stârnind un nou șuvoi de amintiri, comentarii politice sau bârfe.

Numai soția lui moartă, soția strangulată cu eșarfa, nu apărea pe nicăieri. Doar ea fusese eliminată din povestiri și zăcea acum în străfundurile tăcerii.

Eu nu ascultam mai deloc. Mă străduiam din răspuțeri să nu par plictisită. Nepotul își vedea netulburat de ale lui, încât mă făcea să mă întreb dacă nu-i scosese și timpanele odată cu limba.

Traducătorul nu vorbea neapărat cu noi, ci doar vărsa întruna ouă de păianjen către vidul din fața lui. Nimeni nu-l putea opri până nu ieșeau toți puii din găoace.

După ce am reușit cumva să mănânc jumătate, am pus lingura jos. Nu voiam să-l dezamăgesc, dar începuse să mi se întoarcă stomacul pe dos. De la transpirație, fusta mi se lipise de coapse.

A, iar o să i se destrame conturul, mi-am zis eu. Creierul, organele, oasele și grăsimea o să se zbućime și o să se dizolve. Și nici nepotul nu cred că știe cum să-l aducă înapoi.

La un moment dat mi-am dat seama că se opri se din vorbit. Ultimul pui de păianjen ieșise din găoace. Își înclinase farfuria și se străduia să adune în lingură ultimele înghițituri de pastă roșu-maronie. Lingura i se lovea de fundul farfuriei. La radio a izbucnit un ropot de aplauze și concertul s-a încheiat. Aplauzele nu mai conteneau.

— Nu semănați, am zis eu.

Speram că așa o să aduc vorba despre soție, însă traducătorul n-a spus nimic. După cât se amestecase în toate întrebările, acum singura lui preocupare era să curețe tot din farfurie.

„Pentru că nu suntem rude de sânge“, a răspuns nepotul într-un târziu.

Reușea să scrie cu iuțeală chiar și pe masa înțesată cu farfurii. După vorbăria interminabilă a traducătorului, gestul lui părea cu atât mai discret.

„Soția unchiului și mama sunt surori.“

Hârtiuța a alunecat în tăcere pe fața de masă.

— Am înțeles că soția lui a murit.

În timp ce vorbeam cu nepotul eram atentă să-i prind reacția traducătorului.

Nepotul a mai rupt o foaie, a apucat pixul acela mic cu dibăćie și a început să compună un mesaj mai lung.

— Trecem la desert? a întrebat traducătorul. Avem sorbet de piersici și spumă de banane. Sunt puse la rece în frigider. Dar mai întâi trebuie să facem un pic curat pe masă. Mă ajuți?

Nepotul a pus în cutiuță foaia pe care scria și l-a ajutat să strângă.

Cei doi se mișcau cu pricepere, de parcă își cunoșteau bine sarcinile de la început. Se înțelegeau dintr-o simplă privire sau dintr-un mic gest. Mie nu-mi rămânea nimic de făcut.

Florile de hibiscus erau atât de proaspete încât străluceau. Era în continuare cald, însă din când în când, câte o pală de vânt trecea prin fereastra de deasupra chiuvetei spre terasă, către sud. De fiecare dată, paginile romanului cu Marie foșneau. La radio începuse un nou concert. Evident, o piesă pe care n-o știam.

Au adus sorbetul de piersici și spuma de banane. Mă întrebam ce începuse să scrie mai devreme pe bilet. Și de ce se înțelegea el atât de bine cu bărbatul care îi omorâse mătușă? Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegeam... Am gustat din spuma de banane. S-a topit imediat și mi-a alunecat încet pe gât.

Capitolul 10

Traducătorul m-a strangulat de nenumărate ori în vis, cu aceeași eșarfă. Îi știam deja pe dinafară fiecare pată și fir destrămat.

În clipa în care chinul meu atingea limita suportabilului și simțeam că mai aveam puțin și mă scufundam pe fundul mării, deodată apărea nepotul.

„Pentru că nu suntem rude de sânge“, scria el liniștit pe foițele din pandantiv și atunci traducătorul pur și simplu îmi dădea drumul și învârtea butonul de la radio, căutând un concert de Chopin. Lua apoi eșarfa și o lega la gâtul nepotului. Deși era de damă, lui îi venea foarte bine. Se potrivea cu pandantivul... Așa erau visele.

Mi se mai întâmplase o dată, cu mult timp în urmă, aproape să mă asfixiez. Cred că eram în clasa întâi sau a doua, pentru că tata încă mai trăia.

Când eram mică, nu aveam voie să intru singură în camerele clienților.

— Bântuie stafia unei femei care s-a sinucis demult la Iris. Pe clienții care plătesc ca să stea peste noapte îi lasă în pace, dar pe copiii neascultători îi atacă. Le despică burta cu unghiile ei lungi și le mănâncă măruntaiele.

Așa mă amenința mama pe atunci. Nu mi-era clar ce însemna cuvântul „sinucidere“.

O singură dată nu i-am dat ascultare. Nu mai știu din ce motiv, dar într-o dimineață nu aveam deloc chef să merg la școală și m-am ascuns în camera 301. M-am prefăcut că ies pe ușă, apoi m-am strecurat în cameră, plănuiind să apar de acolo senină la ora la care ar fi trebuit să mă întorc.

Atentă să fac cât mai puțin zgomot, mi-am petrecut timpul mâncând ciocolata ascunsă mai devreme în ghiozdan și lăfăindu-mă în pat, cu cartea de benzi desenate în brațe. Desigur, am avut mare grijă să nu fac firimituri. Uneori tresăream îngrozitor când auzeam vocea mamei în apropiere, dar fiorul de spaimă mai degrabă mă incita.

Un singur lucru n-am luat în calcul, și anume faptul că, după prânz, camera s-a ocupat pe nepusă masă. În ziua aceea nu exista nici o rezervare. Știam de la bunicul cum să verific în registrul de rezervări de la recepție și eram sigură că 301 era liberă. Cu toate acestea, au venit niște clienți chiar cu o jumătate de oră înainte de ora la care trebuia să mă întorc de la școală.

Panicată, m-am ascuns în dulap. În viteză, m-am lovit cu cotul în colțul de la măsuța de toaletă, dar mi-am pus mâna la gură ca să nu-mi scape vreun sunet. Clienții erau o femeie tânără și un bărbat între două vârste. Ușile dulapului nu erau fixate cum trebuie și, deși am încercat să le închid bine, a rămas o crăpătură între ele.

Imediat cum și-au lăsat bagajele, fără să se uite măcar prin cameră, cei doi au început să se certe. Femeia era cea care făcea scandal, potopindu-l cu ocări că nu e bun de nimic, e un iresponsabil, un îngâmfat. Bărbatul stătea cu ochii în pământ și doar țâțâia nemulțumit sau lovea cu pumnul în pat.

Brusc mi-am dat seama că îmi uitasem pantofii. Erau aranjați frumos lângă pat, doar cu botul ascuns sub cuvertură. Ce mă făceam dacă îi descopereau? Sigur s-ar fi mirat să găsească acolo niște

pantofi de copil și i-ar fi spus mamei.

Deodată am simțit o durere în piept. Inima a început să-mi bată nebunește și m-am acoperit de o transpirație rece. Ar fi trebuit să-mi fac griji că o să deschidă șifonierul, însă, nu știu de ce, în momentul acela pantofii mi se păreau cea mai mare problemă.

Femeia a trecut de mai multe ori pe lângă ei. Puțin mai lipsea să calce drept pe ei. Cum putusem să duc doar grija ghiozdanului și să uit de pantofi? N-ar fi trebuit să mi-i scot deloc din picioare. N-ar fi trebuit să-mi pese că murdăresc cuvertura.

Mincinosule, nenorocitul, lașule... Gata, s-a terminat! E numai vina ta! Am știut eu de la început ce fel de om ești. Nu ești bun de nimic!... Insulte ei deveneau tot mai aspre.

Mi-era teamă că bărbatul avea să explodeze de nervi în orice moment. Poate o omora. Atunci, mi-am adus aminte de amenințarea mamei și am fost convinsă că femeia pe care o aveam în fața ochilor era chiar stafia cu unghii lungi.

Am simțit că nu mai pot să respir, că nu mai rămăsese deloc aer în dulap. După ce termina tot ce avea de zis, femeia urma să mă scoată de acolo și să-mi spintece burta cu unghia de la arătător. Mi-a venit să țip. În acel moment mi-am dat seama de cel mai important lucru. Câtă vreme cei doi erau în cameră, eu nu puteam să fug. Nu puteam nici să strig după ajutor. Trebuia poate să petrec toată noaptea nemișcată, închisă în cutia aceea întunecată.

De spaimă, am leșinat. Atunci a fost prima dată când am simțit chinul sufocării. În clipa în care mi-am pierdut cunoștința m-am simțit foarte bine. Am avut senzația că marea îmi învăluie trupul, exact ca atunci când traducătorul mă strangula cu eșarfa.

Când mi-am revenit în fire, erau toți adunați în jurul meu. Tata mă ținea în brațe, bunicul mă privea cu atenție, iar mama le făcea plecăciuni clienților. Cei doi nu se mai certau.

Tata mi-a dat să beau o gură de whisky din sticla pe care o ținea mereu ascunsă în buzunarul din spate de la pantaloni. A fost singura dată când băutura lui a folosit la ceva.

Am mers cu traducătorul și nepotul la plajă. Nu credeam că traducătorul știe să înoate. Nici nu-mi închipuisem că are costum de baie. Am închiriat o umbrelă într-o margine a plajei aglomerate.

Linia orizontului era învăluită în ceață, însă arșița stăruia în continuare, iar valurile erau destul de mari. Câteva păsări marine pluteau în văzduh, purtate de vânt. Insula F. se vedea în depărtare, cu conturul ei în formă de ureche estompat de ceață.

Traducătorul și-a uns nepotul cu ulei de cocos. Palmele îi alunecau blând de la umeri pe spate și dinspre piept până în vârful degetelor. Uleiul intra cu repeziciune în pielea lui tânără. Răspândea un parfum dulceag, atât de dulceag încât era greșos.

Pendantivul îi atârna pe pieptul gol, sclipind argintiu atunci când palmele traducătorului se mișcau. Dezbrăcat, am văzut că era mult mai musculos decât îmi imaginasem. Avea pieptul lat și membre zvelte. Umerii și linia spatelui, clavicula și brațele, pielea lui mătăsoasă și culoarea nisipului, totul era într-o armonie perfectă. Mi se părea straniu că avea un trup atât de bine proporționat, când el se hrănea doar cu mâncare lichidă.

Palmele traducătorului îi slujeau corpul, așa cum și gura mea o făcuse cu picioarele lui. Cu zel, cu dedicație.

— Acum e rândul lui Mari, a zis el.

— Nu, mulțumesc. Mie nu-mi place mirosul.

De fapt, nu voiam să mă atingă cu mâinile cu care îl atinsese pe nepot.

Cei doi s-au dus în apă, iar eu am rămas să am grijă de lucruri. Nepotul și-a scos pandantivul de la gât și mi l-a întins, rugându-mă din priviri să am grijă de el.

Copiii țipau încântați, alergând după valuri. Un colac plutea în larg, scăpat poate de cineva din neatenție. Valurile măturau plaja, netezind nisipul, care apoi se umplea imediat de urme de pași.

Zidurile de apărare erau pe jumătate ieșite din apă. Doar în dreptul lor suprafața întinsă a mării apărea crestată. Câțiva copii mai curajoși se cățarau pe cel mai înalt punct și plonjau pe rând în apă. Spuma albă se înălța când despicau apa, dar clipocitul nu răzbătea până la mine. Parcă imitându-i, păsările se avântau și ele drept în mare ca să prindă pești.

Un tânăr se plimba printre umbrele cu o cutie frigorifică în brațe, vânzând suc. Alături, o familie mânca fulgi de gheață din niște pahare de hârtie pline ochi. Pe deasupra aveau un sirop colorat strident, aidoma mâncărurilor preparate de traducător.

Deși se amestecaseră în mulțime, le distingeam ușor siluetele. Înotau către larg, unul lângă altul. Se îndepărtau de mal, nepotul într-un bras frumos care se potrivea cu trupul lui, iar traducătorul într-un stil ciudat, imposibil de denumit.

Slipul traducătorului era demodat și decolorat de soare. Înainta dând la întâmplare din mâini și din picioare, stând drept, doar cu capul la suprafață, împrôșcând gălăgios cu apă în jurul lui. Toți îl priveau deranjați și se fereau din calea lui. Văzând că distanța dintre el și nepot se mărea, se zbătea și mai aprig, ca să nu rămână în urmă.

Când fuseserăm singuri și îi văzusem picioarele desculțe, inima îmi tresăltase. Însă acum, privindu-l în costum de baie, îmi inspira doar tristețe. Iar asta nu din cauză că avea pielea ternă sau mușchii lăsați, ci pentru că toate acestea nu mai erau doar ale mele.

Dacă am fi fost ca până acum doar noi doi, fără nepot, i-aș fi uns corpul cu ulei de cocos.

— Fă totul cu limba!

Așa mi-ar fi ordonat, pe tonul acela care te transforma într-un captiv. Iar nepotul, fără limbă, nu i-ar fi putut executa ordinul.

Oare ce gust avea uleiul de cocos? Poate că nu atât de dulce încât să-mi amorțească gura, ca să pot să-i gust din plin pielea goală, cu limba.

I-aș fi lins spatele acela plin de pete. Mi-aș fi strecurat limba în pliurile de pe burtă. Mi-aș fi trecut limba pe la subsuorile lui asudate, pe tălpile pline de nisip. I-aș fi întins uleiul pe tot corpul, fără să-mi scape nici o părțică.

Preferam ca trupul pe care îl slujeam să fie cât mai urât, ca să mă simt și eu cu atât mai înjosită. Atunci când mă brutaliza și mă reducea la un boț de carne, dinăuntru meu erupea un șuvoi de plăcere pură.

Îmi părea rău că venisem. Eu doar voiam să mă întâlnesc cu el și atât. Asta rămânea unica mea dorință, iar prezența nepotului mi-o spulbera și mă demoraliza.

Nepotul ajunsese la geamandura roșie, dincolo de care înotul era interzis. Se agățase de ea și se odihnea. Traducătorul se apropia împrôșcând apa în toate direcțiile, încă pe la jumătatea drumului. Salvamarul îl urmărea din turn cu binoclul. Mi-era teamă să nu creadă că se îneacă.

Am deschis pandantivul pe care mi-l încredințase. Acum, că îl țineam în mână, părea mai mare

decât la gâtul lui. Avea vopseaua sărită din loc în loc, probabil de la diverse lovituri, dar nici zgârieturile acelea nu stricau cu nimic armonia lui perfectă, ci mai degrabă îi adăugau o notă subtilă.

S-a deschis surprinzător de ușor. Era plin ochi cu foite, suficiente ca să poată vorbi cât voia.

— Ești singură?

Am tresărit și mi-am ridicat privirea. Am văzut doi tineri, care semănau de parcă erau gemeni.

— Vii cu noi să înotăm?

Am clătinat din cap.

— Putem să te plimbăm cu iahtul. E în portul de dincolo de promontoriu.

— Iar dacă nu-ți plac iahturile, am putea merge diseară să dansăm. Tu la ce hotel stai? Noi suntem la Dolphin. E hotelul cu trei etaje, vizavi de debarcader. Îl știi?

Într-un sfârșit, a ajuns și traducătorul la geamandură. Stăteau amândoi sprijiniți de frânghie, legănați de valuri.

— Nu e cazul să fii așa taciturnă!

Unul dintre ei a dat să-mi atingă umărul. Am rupt rapid o foaie din carnet, am scris pe ea și le-am întins-o.

„Sunt mută.“

Cei doi s-au privit, au ridicat din umeri și au plecat fără să mai spună nimic. Pixul mi se potrivea bine în mână, iar pasta albastră luneca pe hârtie fără să se întindă.

Un val mai mare s-a apropiat și s-au auzit chiote. A lăsat pe mal scoici, resturi de lemn și o bucată de plasă de pescuit. Un crab se chinuia să traverseze un prosop. Zidurile de apărare dispăreau treptat sub ape.

Cei doi îmi făceau cu mâna din larg. Am vrut să le răspund și am dat să ridic brațul, dar mi l-am tras înapoi. Poate doar mi se păruse că-mi fac cu mâna, din cauza scânteierii soarelui.

— Să intri și tu în apă, mi-a zis traducătorul, ștergându-se cu prosopul. A fost așa bine!

— Da, o să intru, i-am răspuns eu.

— E mai rece decât mă așteptam. Câți metri or fi până acolo, dus-întors? Nu mai înotasem de mult. Eu intru în mare doar când vine el pe la mine.

Era în continuare binedispus. Ud, părea și mai bătrân. Părul i se lipise de cap ca niște fâșii de alge, iar slipul îi atârna neglijent. Probabil își dădea seama de asta, pentru că se ștergea cu înfrigurare.

Nepotul și-a luat mai întâi pandantivul înapoi și și l-a pus din nou la gât, ca pe obiectul de cel mai mare preț. Nu i-am spus că-i luasem o foaie din carnet. Avea respirația agitată, rece și mirosea a mare.

Am cumpărat trei cutii de suc de la vânzătorul ambulant. Soarele se mutase pe cer și odată cu el și forma umbrei de la umbrelă se schimbaseră. Nepotul și-a trecut degajat degetele prin păr și s-a întins pe jos, fără să-i pese că se umple de nisip pe spate. Neavând limbă, când lua câte o gură de suc, îl auzeam gălgâind în fundul gâtului. Inițial am crezut că mormăia ceva, dar mi-am dat seama că mă înșelasem. Nici un fel de sunet nu-i părăsea buzele.

— Oare ce crede lumea că suntem? am zis eu. Copiii cu tatăl?

„Poate frate și soră, însoțiți de servitor.“

Chiar și întins, reușea să scrie fără probleme.

— Ce idee minunată! a exclamat traducătorul. Sunteți frate și soră și v-ați pierdut părinții când erați mici. Mergeți la o școală cu internat și vă întâlniți doar în vacanțe. Vara, veniți la vila de pe malul mării. Iar eu sunt servitorul care vă îndeplinește și cele mai absurde ordine, care îndură cu plăcere orice umilință pentru voi și care v-a jurat credință oarbă.

Mulțumit de propria lui imaginație, a băut din cutia de suc, dând aprobator din cap.

— Nu cred că ar ghici nimeni ce suntem de fapt.

Gemenii care intraseră în vorbă cu mine mai devreme păreau să lanseze invitații altei fete. Numărul de umbrele crescuse pe nesimțite. Marea era înțesată cu înotători până la baza promontoriului.

— E mai amuzant așa.

Traducătorul a îngropat în nisip cutia goală de suc.

„Ce facem cu prânzul?“

Nepotul i-a întins hârtiuța traducătorului, dar am reușit s-o citesc rapid cu coada ochiului.

— Ți-e foame deja?

A clătinat din cap.

— Stai liniștit, că am pregătit acasă tot ce trebuie. Avem supă cremă de broccoli cu pastă de biban. Preferatele tale, nu?

Traducătorul i-a aranjat nepotului papucii de plajă, i-a scuturat nisipul de pe umeri și i-a răsucit lăntișorul astfel încât pandantivul să-i vină drept pe mijloc. Ca un servitor adevărat.

— Vine și Mari cu noi.

S-a uitat către mine zâmbind cald, de parcă voia să-mi dea de înțeles că în nici un caz nu mă uitase.

— Îmi pare rău, dar i-am promis mamei că mă întorc la Iris până în prânz.

I-am dat traducătorului cutia de suc începută și am intrat în mare. Am făcut pluta și mi-am desfăcut părul, care s-a răsfirat numaidecât la suprafața apei.

Voiam să fiu Marie. Să mă înșface de păr, să mă tragă și să mă scufunde în apă. Și să-mi îndese pe gât o doctorie amară.

Capitolul 11

Slujnica a comis-o din nou. De data aceasta a fost costumul de baie.

După ce m-am întors de la plajă, l-am întins să se usuce în curtea din spate, lângă fețele de masă.

Mama m-a certat zdravăn din pricina părului ciufulit.

— De-asta n-ai ce căuta să înoți în mare! Hai, adu rapid uscătorul, peria și uleiul de camelie, că am o groază de treabă! Nu-i nimic de râs!

Într-o clipită, mama mi-a aranjat părul la loc.

Când m-am dus pe seară în curtea din spate ca să iau rufele, costumul de baie nu mai era. Dispăruse fără urmă.

În ziua aceea, slujnica a rămas chiar peste program ca să muncească. A ceruit holul, a tuns iarba din grădină, a lustruit geamurile din sala de mese, iar în tot acest timp mi-a vorbit încontinuu. M-a sâcâit cu tot felul de întrebări prostești.

— Ce te faci dacă maică-ta se recăsătorește?

— În viitor, dacă moștenești hotelul, mă mai ții aici?

— Știai că eu am fost prima iubită a tatălui tău?

— Îți merge bine cu tipul ăla?

Mă eschivam mereu, răspunzându-i în doi peri, dar ea tot se ținea scai de mine.

Era probabil extrem de încântată că-mi șterpelise costumul de baie. La plecare, mama i-a întins o cutie de bere, iar ea a băgat-o fericită în geantă. Mai mult ca sigur, în aceeași geantă îndesase și costumul meu de baie, încă jilav.

A doua zi s-a întâmplat ceva straniu pe plajă. Marea a adus la mal o mulțime de pești morți.

Încă de dimineață, întregul oraș vuia, iar vestea a ajuns numaidecât și la Iris. Ne-a spus omul care ne aducea laptele.

— E nebunie mare. De la piața centrală și până colo, pe plajă, e plin de pești morți, de nici nu mai vezi pe unde calci. ăsta nu-i lucru curat. S-au strâns toți acolo, oameni de la primărie, poliție, Biroul de Turism, gură-cască, și fac zarvă mare, dar zău că nu știu ce-o să fie. O vreme nici nu încapе vorba să se mai poată înota acolo. Ți se face părul măciucă. Cine știe, o fi semn rău.

M-am dus cu slujnica să vedem ce se întâmplase. Numai ce am ieșit pe drumul de faleză că ne-a și luat de nas mirosul. Era exact cum povestise lăptarul. Peste noapte, plaja se schimbasesc cu totul, de parcă o altă mare decât cea de până ieri o adusesese la mal.

În orice caz, erau nenumărați pești morți. Cabinele de duș, standul de înghețată, turnul salvamarilor se aflau toate la locul lor, însă în afară de pești nu vedeai nimic cu ochii. Marea era cenușie, fără valuri, iar umbrelele toate strânse.

Soarele sclipea orbitor, dar nu reflectat în apă sau în pânzele iahturilor, ci în solzii peștilor. Pești mici, mari, lungueți, plați, dungați, cu gura deschisă, cu branhiile smulse... Pești de tot felul, unii cu burta în sus, alții îngropați în nisip, stivuiți unii peste alții. Și toți erau morți. Nici măcar unul nu

clintea câtuși de puțin.

— Ia uite, Mari! a exclamat slujnica uimită. Ce s-o fi întâmplat?

Lumea se adunase pe dig, unde discutau ciudățenia pe care o aveau în fața ochilor și făceau fotografii. Venise și o echipă de filmare de la un post de televiziune. Unii oameni coborau pe plajă și apucau peștii de pe jos ca să-i cerceteze mai bine.

— Acum o să ne plece toți clienții! Ce ne facem? E groaznic! Mama ta o să se facă foc și pară.

Slujnica se văita, dar părea mai degrabă încântată. Mă apucase de braț și se lipise toată de mine.

Locul în care băusem suc cu traducătorul și cu nepotul, cu o zi în urmă, era și el îngropat sub un morman de leșuri. Valurile continuau să aducă la mal noi rânduri de pești. Deși erau fără îndoială morți, părea că noi creaturi se nașteau fără încetare din adâncurile oceanului.

— Și când te gândești că aseară nu era nimic! I-o fi aruncat cineva aici într-adins, ca să facă în ciudă.

— Ei, na! Sigur e de vină vremea asta anormală.

— Cu arșița asta, o iau razna și peștii.

— Nici vorbă. E un blestem. Asta e pica oamenilor care au murit în mare.

Lumea interpreta situația cum credea de cuviință. Fiecare rafală de vânt aducea cu ea un miros insuportabil și toți își duceau mâna la nas. Slujnica își îngropase nasul în brațul meu. Mirosea atât de rău, încât te speriai că propriul tău creier putrezise. Cu toate acestea, nimeni nu dădea vreun semn să plece.

Două zile întregi au strâns peștii cu excavatorul, i-au încărcat în camioane și i-au dus de acolo. Două zile, camioanele pline până la refuz au străbătut fără încetare drumul de faleză. Valul violent de căldură a provocat creșterea temperaturii apei mării și astfel a apărut fenomenul de „maree roșie“. Astfel, o cantitate mare de pești au murit din cauza lipsei de oxigen, explicau specialiștii la televizor. Ba nu, insistau alții, în apele uzate de la fabrica de celuloză s-a infiltrat o substanță extrem de toxică. Furnizorii care ne călcau pragul sau colegii de dans ai mamei ne aduceau diversele zvonuri care circulau prin oraș, speriați cu toții fără motiv. În orice caz, nimănui nu-i mai venea să mănânce pește.

După ce camioanele i-au cărat de acolo, un timp tot mai vedeai pe stradă câte un stârv, strivit de mașină, despicat și aplatizat. Măruntaietele lor vâscoase se lipeau ca adezivul de asfalt. Cei care călcau din greșeală pe ei săreau ca arși, de parcă îi atinsese piiza rea.

— Te pricepi, i-am spus eu, iar el și-a plecat jenat privirea.

„Nu am cine știe ce talent la desen. Exagerează unchiul.“

Își trecuse pensula în mâna stângă și manevrase pandantivul doar cu dreapta. Trusa lui de pictură era folosită îndelung. În cutia de lemn erau rânduite nonșalant palete, pensule și culori. Unele tuburi erau noi, altele stoarse până la capăt.

Din stația de autobuz mă uitasem întâmplător către plajă și îl zărisem. Stătea pe o stâncă ieșită puțin către mare și picta. L-am recunoscut după felul în care își dădea părul pe spate și după lăntișorul de la gât.

Am coborât scările către dig, m-am apropiat de el din spate și i-am dat binețe, dar nu a părut prea surprins. Doar m-a salutat nonșalant din priviri.

— Am venit până în stația de autobuz să întâmpin niște clienți, dar n-a coborât nimeni.

Mâna în care ținea pensula nu s-a oprit. Picta marea, zidurile de apărare ale castelului și străzile orașului, în depărtare. Desenul părea să fie aproape gata. În peisaj apărea și insula F.

— Mă sunaseră de la gară că ajung cu autobuzul de trei și jumătate. Sigur l-au ratat, iar până la următoarea cursă mai sunt cincizeci de minute.

El tăcea, dar nu era o tăcere incomodă. Știam foarte bine că tace doar pentru că nu poate să vorbească, plus că mă obișnuisem deja cu liniștea pe care o crea el.

— Și unchiul?

„A primit ceva urgent de lucru. Traduce o autorizație de import pentru caviar.“

Am observat că nu putea să picteze când vorbeam cu el, așa că m-am hotărât să tac o vreme. M-am așezat pe o porțiune mai plată undeva într-o parte, în spatele lui, ca să nu-l încurc. Mi-am lăsat picioarele să atârne și am văzut că mai aveam puțin și atingeam apa.

Peștii dispăruseră, iar marea revenise la normal, însă nu prea înnota nimeni. Oficiul de Sănătate testase apa și declarase că nu prezintă nici un pericol, dar degeaba. Oamenilor încă nu le venea să se apropie de mare. Și la Iris, rezervările se anulau una după alta. Așa cum se așteptase slujnica, mama era într-o dispoziție proastă. Deși arșița nu contenea, atmosfera din oraș aducea deodată a toamnă.

În desenul lui, marea era de un turcoaz deschis, presărată cu coame albe de valuri. La fiecare lunecare a pensulei, imaginea se limpezea puțin câte puțin. Deși nu era foarte minuțios, surprindea bine zidurile ude ale castelului, îmbrăcate în scoici, și insula F., cu urechea ei plecată către adâncurile oceanului.

Storcea mai multe culori pe paletă, își înmuia pensula în apa din paharul de hârtie și amesteca apoi culorile până obținea nuanța dorită. Privea pe rând blocul de desen, paleta și peisajul. Din când în când, își întorcea preocupat capul către mine, însă nu lăsa pensula din mână. Din cauza stâncii denivelate, trusa de pictat, paharul de hârtie și chiar și noi doi, toți stăteam înclinați într-o parte sau alta.

„Acolo te stropesc valurile. Așază-te aici.“

Mi-a întins biletul, apoi și-a tras rucsacul la picioare, eliberând locul de lângă el.

— Mulțumesc, i-am spus eu și m-am conformat.

„Nu trebuie să te întorci la hotel?“

— O să mă certe mama dacă nu-i întâmpin pe clienți în stație. Pot să aștept aici? N-o să te încurc.

A încuviințat și și-a întors la loc privirea către blocul de desen.

Mă întrebam ce-o fi făcând traducătorul. Probabil răsfoia dicționarul, căuta cuvinte cu lupa și scria despre caviar cu scrisul lui atât de ordonat. Între timp, oare împinsese într-un colț cartea cu Marie?

— Ce s-a întâmplat pe insulă în ziua în care au murit peștii? l-am întrebat eu.

„Nimic anume. Doar s-a înnegrit țărmlul.“

— Da?

Uneori, vântul încă mai aducea izul acela. Aveam senzația că duhoarea de leș se impregnase în fiecare grăunte de nisip.

Un cuplu stătea la plajă, tolănit pe șezlonguri. Un băiat făcea surfing, iar câțiva copii adunau scoici pe malul apei. Alți oameni nu mai erau. Și tânărul care vindea suc, și salvamarii dispăruseră. În ochiurile de apă de pe stâncă se adunaseră câțiva paguri, un crab surprinzător de roșu și o insectă scârboasă. Din adâncurile tăcerii lui se auzea vuietul valurilor.

— De ce-o fi stând unchiul tău singur pe o insulă atât de incomodă? am zis eu, văzându-l că-și lasă pensula în pahar. N-are nici telefon, nici televizor. Nu tu familie, nu tu prieteni, nu tu musafiri. În afară de tine.

„Nu te are pe tine?“

Soarele strălucea în hârtia albă și distingeam greu ce scrie.

„El nu e genul de om pe care să-l placă oricine. Dacă te are pe tine, e suficient.“

— Ți-a spus ceva despre noi?

„Nimic. Dar îmi dau seama din ce văd.“

A luat un creion conté și a adăugat umbre pe marginea zidurilor. Pe măsură ce vopselele se uscau, culoarea mării se adâncea. Un crab a încercat să se cațere pe trusa de pictat, dar s-a dezechilibrat și a căzut în mare.

Mă întrebam dacă știa cu adevărat ce fel de relație aveam noi. Uneori, amintirea atingerilor pe care traducătorul mi le dăruise mi se părea până și mie doar o iluzie.

— Să știi că te iubește, am spus eu, uluită de propria mea franchise. O simt din felul în care se poartă cu tine. Te privește îngrijorat, te atinge ori de câte ori are ocazia.

„Mă vede ca pe un copil.“

— Nu, nu e asta. O face mult mai orbește, necondiționat, fără logică. Până să vii tu nici nu mi-am închipuit că se poate dedica într-atât cuiva.

Traducătorul ar fi trebuit să mă vrea doar pe mine. Dacă nu te-ai fi băgat tu la mijloc... Însă n-am putut să spun nimic.

„Sunt substituit pentru mătușa, care a murit tânără.“

Literele se înșiruiau pe hârtie, formând un model elegant, neîntrerupt. Tot scria și scria, dar nu părea să obosească.

„Mă răsfăță pe mine, în locul mătușii. Ca ispășire.“

— Pentru ce păcat?

„Nimeni n-a greșit de fapt. N-a fost vina nimănui. Doar un ghinion teribil, atât.“

— Cum a murit?

„I s-a prins eșarfa în ușa trenului.“

Am citit bilețelul de trei ori la rând, dar nu reușeam să pun cuvintele cap la cap.

„Unchiul pleca la Moscova, la invitația universității de acolo. Trenul încă nu sosise. Eu eram bebeluș, iar mătușa stătea pe peron, cu mine în brațe. Unchiul a vrut să ne pozeze, când trenul de la linia opusă a pornit din loc. Nimeni n-a observat că i se prinsese eșarfa.“

— Și ce s-a întâmplat?

Cu cât biletul era mai lung, cu atât se prelungea tăcerea. Vârful pixului luneca printre vuietele valurilor. Din când în când tușea, lovea cu talpa adidasului în stâncă sau își rodea o unghie. Prin conversația aceasta stranie, reușeam să percep mai subtil diversele sunete pe care le producea decât dacă ar fi vorbit.

La capătul tăcerii, mi-a întins hârtiuța, iar în clipa aceea degetele ni s-au atins. Avea mâna murdară de vopsea.

„A fost târâtă de-a lungul peronului. Abia atunci și-au dat toți seama ce se întâmplase, dar n-au mai avut ce face. Mama a țipat. Mătușa era strangulată și târâtă tot mai departe, cu mine în brațe. S-a lovit

cu capul de pilonul de la capătul peronului și a murit. Până a oprit trenul, era prea târziu. Avea craniul zdrobit și gâtul rupt. Eșarfa i se strânsese până îi intrase în carne. Încă mă mai ținea strâns în brațe, ca să mă protejeze. Eu am scăpat fără nici o zgârietură datorită ei.“

Scrisese totul cu înfrigurare, aplecat peste hârtie. Nu se oprise să se gândească și nu făcuse nici o greșală, de parcă auzise povestea de nenumărate ori și știa deja cuvintele pe de rost. Grație literelor albastre, atât de frumoase, cuvintele „zdrobit“ sau „intrat în carne“ nu mai sunau atât de atroce.

„Sigur, eu nu-mi amintesc nimic. Mi-a povestit mama“, a adăugat el.

— Și el, unchiul tău, n-a putut să facă nimic?

„Nu. A strigat: «Lasă copilul! Scoate eşarfa!» Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă mătușa mă arunca din brațe. Oricum, e o întrebare inutilă. În orice caz, între mama și unchiul s-a creat tensiune. Și nu pentru că eşarfa fusese cadou de la el, ci pentru că n-ar fi ezitat să mă sacrifice pe mine.“

Mi-am amintit de eşarfa ascunsă în fundul dulapului și cum o avusesem înfășurată la gât. Poate că încă mai erau lipite de ea bucățele de carne din gâtul soției.

Platforma întunecată, orologiul mare și rotund, blițul aparatului de fotografiat, miros de lapte, tocuri țacănind pe dale, durerea insuportabilă la gât, stâlpul rece de fier – întreaga scenă se conturase pe bucățele de hârtie.

„Nu sunt sigur că mama își amintește totul cu exactitate. Toți erau în stare de panică. Însă un lucru e cert, și anume că toți am fost profund răniți. De o simplă pală de vânt care a trecut pe platformă și a suflat capătul eşarfei.“

— Eu chiar am văzut eşarfa asta. Era pusă bine.

„O ține ca amintire, chiar dacă e unealta care i-a luat viața mătușii. Până la urmă, unchiul a dispărut. Când m-am făcut mai măricel, deja nu se mai știa nimic de el. În anul în care am intrat la facultate, întâmplarea a făcut să ne reîntâlnim. S-a bucurat enorm. M-a cocoloșit de m-a făcut să mă simt chiar prost. După cum bine știi și tu. Cu toate că a existat un moment când nu l-ar fi deranjat să mor.“

— Dar știe multe despre tine de când erai copil.

„Pe toate i le-am povestit eu, dar vorbește de parcă ar fi fost de față. Le mai dramatizează, le mai exagerează. O fi și asta o formă de ispășire pentru clipa aceea din trecut. Își dă seama și singur că e inutil, dar nu se poate abține. Când mă vede, îl apucă mereu. Tot ce pot eu să fac e să-l las. Când sunt cu el, chiar mă bucur din tot sufletul că nu pot să vorbesc.“

Deodată m-a cuprins neliniștea. Dacă i se termina hârtia din pandantiv? Dacă i se desfăcea cumva lăntișorul de la gât și cădea în apă?

Nu puteam nici eu să-mi explic de ce mă îngrijora asta. Poate pentru că voiam să aflu mai multe despre traducător sau poate pentru că gestul cu care îmi înmâna bilețelele era atât de fermecător.

Soarele coborâse către apus și razele asfințitului îl luminau din profil. Avea ușoare cearcăne la ochi, buzele mute mereu strânse, iar lăntișorul îi lucea la gât de la transpirație.

Deodată m-am întrebat dacă și el avea să îmbătrânească la fel ca traducătorul. Am încercat să mi-l imaginez ridat, cu mușchii lăsați și părul rărit, dar n-am reușit. Oricât de bine l-aș fi cercetat, nu găseam nicăieri pe trupul lui vreun semn de bătrânețe.

M-am uitat la ceas. În mai puțin de zece minute sosea autobuzul.

— Când pleci? l-am întrebat eu.

„Măine“, mi-a răspuns el scurt.

— Aha... Unchiul o să-ți ducă lipsa.

„Ba nu. Doar o să revină la viața lui obișnuită.“

— Vii și la anul în vacanța de vară?

„O vreme n-o să mai pot. La toamnă plec în Italia, la studii.“

A verificat dacă se uscaseră vopselele, apoi a închis blocul de desen, a pus pensulele în cutie și a golit paharul în mare. Apa tulbure s-a vărsat la picioarele noastre și a dispărut pe loc în valuri, cu un clipocit atât de limpede, încât am avut senzația că el spusese ceva.

— Ți se pare ciudat, nu?

S-a oprit din strâns și m-a privit întrebător.

— Sunt aproape cincizeci de ani diferență între noi. Oricui i s-ar părea neobișnuit.

„Nu mi se pare neapărat ciudat. Mă bucur că unchiul te are pe tine. Și mă bucur că te-am cunoscut.“

N-am știut cum să reacționez pe moment, așa că mi-am plecat privirea și l-am ajutat să pună capacele la tuburi.

„De când vin aici, tu ești prima persoană cu care am vorbit în afară de unchiul meu.“

— Dar uneori îmi fac griji, pentru că noi nu avem un viitor. Mă gândesc că, cine știe, poate nici n-o să apucăm toamna. Poate că totul o să se sfârșească vara asta.

„Stai liniștită“, a scris el, încercând să mă consoleze. „Nu mai bate vântul. A măturat atunci peronul și s-a dus departe. Nu-ți face griji.“

Mi-a apăsat în mână ultimul bilet. Cuvintele așternute de el îmi umpleau palma. Deodată, parcă nu mai vorbeam de traducător, ci de noi doi.

Am dat să ne ridicăm, dar ne-am trezit îmbrățișați. Pe stânca nesigură, la cea mai mică mișcare greșită, puteai să te prăvălești în mare. Am încercat să-mi amintesc dacă eu m-am dezechilibrat și el m-a prins sau dacă el a întins mai întâi brațele către mine, dar n-am reușit. Am avut senzația că valurile s-au oprit deodată.

Ne-am sărutat. Buzele ni s-au împreunat fără ezitare, ca și cum am fi schimbat un semnal doar de noi știut, repetat de multă vreme. Încă mai strângeam biletele în mână. Pandantivul mi se lipise de piept și îl simțeam rece pe piele. Respirația lui mirosea altfel decât a traducătorului.

Camera 202 era învăluită în penumbră, cu geamurile încețoșate de la aburul care se ridica dinspre fabrica vecină. Se auzea în surdină hurea malaxoarelor care amestecau pasta de pește.

Paturile erau aranjate cu grijă. Telefonul și biblia de pe noptieră, cutia cu șervețele din fața oglinzii, desfăcătorul de capace de pe frigider, paharele pline de zgârieturi, toate erau așezate la locul lor. Clienții care trebuiau să ocupe camera în ziua aceea sunaseră de dimineață și anulaseră rezervarea.

„Păi, nici nu se poate înota în mare! N-are nici un sens să mai venim“, îmi spusese femeia, dând parcă vina pe mine.

Nu era deloc agitat. Nu tresărea nici când se auzeau voci din hol sau pași urcând scările. Mă atingea încet, fără să se grăbească. Blocul de desen și trusa de pictat se rostogoliseră sub pat.

— Vino la Iris, îi spusesem eu pe stâncă, dar el n-a putut să răspundă. Pandantivul era prins între noi.

L-am dus la Iris strecurându-l în cele două grupuri de clienți care sosiseră cu autobuzul. A fost o adevărată aventură. S-a dat drept un tânăr mut, venit singur în vacanță, ca să picteze. Am cazat un cuplu în camera 204, pe celălalt în 305, iar lui i-am înmânat cheia de la 202. În condica de rezervări, la rubrica 202 anularea rămăsese marcată cu roșu. Era chiar încăperea pe care o folosisse traducătorul cu prostituata.

Câțiva copii alergau prin hol țipând, părinții îi certau, iar un alt grup de clienți desfăcuseră o hartă pe teșgheaua de la recepție și căutau restaurante. În tot acel vacarm, el s-a furișat în cameră.

Nu doar respirația, ci totul era altfel față de traducător. Nu m-a legat și nu m-a lovit. Nu mi-a dat nici o poruncă. M-a tratat altfel. Pieptul lui lat îmi astupa suflarea, degetele lui îmi alunecau pe corp de parcă trasau litere și îi simțeam pelvisul tare apăsându-mi coapsele.

Patul scârțâia atât de tare, încât îmi era teamă să nu se audă până jos. În camera de deasupra cineva făcea gargară. Clopoțelul de la recepție a sunat. Îl simțeam fierbinte. Căldura lui îmi inunda tot trupul.

În momentul în care a icnit, mi-am dat seama că terminase. Eram sigură că ce auzisem fusese vocea lui. Vocea lui, închisă înlăuntrul pieptului atâta amar de vreme, se strecurase în sfârșit afară printre buzele sale.

— Îmi arăți limba? i-am zis eu. Vreau să-mi arăți limba tăiată.

Și-a tras pe el pantalonii și tricoul aruncate pe patul de alături, apoi și-a pus la gât pandantivul.

„De ce?“

— Pur și simplu.

M-a tras către el și a deschis gura prudent.

Înăuntru era întuneric. Chiar nu avea limbă. Nu se vedea decât o cavernă neagră. Întunericul era atât de adânc, încât privindu-l nemișcată, am simțit că mă ia cu amețeală.

În acel moment s-a auzit o voce iritată din holul de la recepție.

— Mari! Pe unde tragi chiulul? Mari!

Era mama. Imediat s-au auzit pași urcând în viteză scările, traversând palierul și apropiindu-se pe coridor.

Într-o clipită am înhățat blocul de desen și trusa de pictat și m-am ascuns în dulap, trăgându-l și pe el după mine. Trusa de pictat a zăngănit. M-am agățat de el și am înțepenit.

Mama a ciocănit alături, la 201.

— Am venit să schimb cuvertura!

Din dulap, vocea a sunat foarte aproape. M-am lipit de el și mai tare, iar el și-a petrecut brațele în jurul meu.

— Mă scuzați!

De data aceasta, pașii s-au oprit în fața camerei noastre. A scos cheile de rezervă din buzunarul de la șorț, a ales-o pe cea de la 202 și a vârât-o în broască.

Inima a început să-mi bată cu putere și am simțit că mă sufoc. Exact ca atunci când chiulisem de la școală și mă ascunsesem într-una din camere. Aceeași durere ca atunci când traducătorul mă strangulase cu eșarfa. În dulap mirosea a lac și îmi lăcrimau ochii.

Mama s-a uitat prin cameră. A trecut prin fața dulapului, a verificat încuietorile de la ferestre și a tras draperiile. Deși îmi dădeam seama că aş sta mai liniștită cu ochii închiși, nu mă puteam abține să nu mă uit prin crăpătura ușilor. De fiecare dată când picioarele umflate ale mamei călcau pe podea, vibrațiile se transmiteau până la noi. Eram îngrozită. Totul mă îngrozea – că m-ar găsi mama, că-l invitase pe nepot acolo, ceea ce-mi făcuse, faptul că traducătorul nu știa nimic.

Mama a atins cu mâna patul în care mai adineauri eram întinși și a netezit cuvertura, apoi și-a trecut degetele pe noptiera pe care stătuse pandantivul și a verificat să nu fie praf. Mi-era să nu simtă căldura lăsată de trupurile noastre, dar mai tare mă îngrijora să nu-mi fi căzut vreun fir de păr, pentru că l-ar fi recunoscut sigur.

Inimile ne băteau la unison. Răsuflarea lui îmi umezea lobul urechii. În păr i se impregnase miros de mare.

Mama a mai dat o dată roată cu privirea prin cameră să verifice dacă nu i-a scăpat ceva, apoi a tângăit încet și a ieșit pe ușă. I-am auzit pașii îndepărtându-se.

Deodată am simțit cum mi se scurge toată puterea din corp și m-am lăsat să cad pe vine. Am alunecat din brațele lui și m-am prăbușit. Razele plăpânde de lumină care se strecurau prin crăpătura ușilor nu făceau decât să sporească întunericul din dulap. Mi-am ridicat privirea către el, dar îl vedeam încețoșat și nu puteam să-i disting expresia feței sau mișcarea degetelor. De fiecare dată când clipeam, aveam senzația că se îndepărta tot mai mult în întuneric.

M-am rătăcit prin întunericul dinăuntrul lui, mi-am zis eu. Am căzut în gaura aceea călduță și umedă, unde nu răzbate nici sunetul și nici lumina, locul acela în care sigur existase o limbă pe vremea când mătușa îl ținuse în brațe, pe peron.

Capitolul 12

În ziua următoare, nepotul a părăsit insula F., așa cum plănuise. A plecat fără să-și ia rămas-bun de la mine, fără să-mi lase vreun mesaj.

După ce ne-am târât afară din dulap, am fost atât de îngrijorați să nu ne descopere mama, încât ne-am despărțit în grabă, fără să schimbăm vreun cuvânt. Tocmai de aceea m-am gândit că poate o să treacă pe la Iris după ce cobora de pe vapor și până urma să vină autobuzul.

Însă nu a făcut-o. Singurii care ne-au călcat pragul în ziua aceea au fost un cuplu în vârstă, care își făcuse rezervare cu trei luni înainte, și un vânzător de lavete. La un moment dat mi-am dat seama că trecuse ora la care pleca ultimul autobuz. Nu mai aveau să fie și alte bilete în afara celor pe care le țineam în buzunar. Rămăseserăm doar noi doi, eu și traducătorul.

Orașul s-a învăluit într-o tăcere stranie. Pe plaja pustie se vedeau doar pescăruși, iar terasele erau goale și la amiază. Cei de la ghișeu de acces către zidurile de apărare, de la punctul de închiriere a bărcilor, toneta cu gheață cu sirop și taximetriștii, toți stăteau degeaba, neavând ce să facă. Deși eram încă în plin sezon, unele magazine cu suveniruri se închiseseră deja. Lumina soarelui pe drumul pustiu de faleză părea și mai puternică.

În mod straniu, în ziua aceea era înnorat. Deși era încă amiază, părea să fie înainte de apus. Nenumărate straturi de nori cenușiu-albăstrui acopereau cerul, nelăsând să se vadă deloc soarele. Marea căpătase și ea aceleași nuanțe.

Era o culoare care îți dădea fiori. Deși departe de a fi frumoasă, era pură, domina necruțător tot peisajul și se unduia asemenea unei răsuflări. Doar la linia orizontului se întrezărea o fâșie îngustă de cer, care putea să dispară în orice clipă sub greutatea norilor. Până și un pescăruș poposit pe stânci privea văzduhul neliniștit, neîndrăznind parcă să-și ia zborul.

Stăteam pe puntea vaporului și ne uitam la mare. Oamenii care până mai ieri umpluseră balustradele până la refuz acum nu se mai zăreau pe nicăieri. O supraveghetorie de la centrul de odihnă, venită de la cumpărături, moțâia cu capul sprijinit de geamul cabinei. Vânzătorul de la standul de cafea plecase de la tejghea și fuma o țigară la prora vaporului. În afară de ei mai erau câțiva turiști care se plimbau cu vaporul în lipsa altui lucru mai bun de făcut.

— A plecat, nu? am întrebat eu un lucru pe care-l știam deja.

— Da, a răspuns traducătorul.

Nu știi de ce, dar mi s-a părut straniu să primesc răspunsul imediat, fără să urmeze după întrebare un interval de tăcere în care să deschidă pandantivul, să rupă o filă și să scrie cu pixul. Înlăuntrul meu încă mai stăruia ritmul conversațiilor cu nepotul.

— A trecut săptămâna într-o clipită.

— Nu poate să stea mult, pentru că vine aici fără să-i spună mamei.

— De ce?

— Orice copil de vârsta lui tinde să-i ascundă mamei adevărul.

— Toată lumea care îți calcă ție pragul e secretoasă.

— Așa e. Toți țin la secretele lor de-ai zice că s-ar scufunda insula dacă le-ar divulga.

Ne-am uitat unul la altul și ne-am zâmbit ușor.

De sub picioarele noastre se auzea huruitul motorului. Vântul bătea mai tare ca de obicei. Aerul era umed și se lipea de piele. Cocul meu strâns zdravăn nu s-a desfăcut, dar bretonul mi se ciufulise. Deși era inutil s-o faci atâta vreme cât vântul nu se potolea, traducătorul își tot întindea mâna spre fruntea mea și-mi netezea bretonul.

— Când o să mai vină?

— Știi și eu? Întotdeauna aflu chiar înainte să sosească.

Mă întrebam dacă traducătorul știe că nepotul urmează să meargă la studii în Italia. În orice caz, n-am suflat nici o vorbă. Mă hotărâsem să nu-i spun despre întâlnirea cu el de pe stânci. Dacă voiam ca cele petrecute la Iris să rămână un secret, era mai bine să-i ascund tot ce se întâmplase în ziua aceea.

Traducătorul era îmbrăcat în costumul maro închis, cu rever lat, pe care îl purtase în ziua cu bâlciul. La gât avea o cravată cu model *paisley*, pe care o mai văzusem când scotocisem prin dulapul lui. Petele de înghețată de pe pantaloni dispăruseră.

— Ce vreme ciudată! am zis eu.

Norii deveneau tot mai apăsători și stătea să plouă. Deși bătea vântul, marea era calmă, și în afara undelor înspumate lăsate de vapor și a huruitului de motor, nu era nimic care să o tulbure. Nici iahturile și nici vasele de pescari nu erau ieșite în larg.

— Oare o să plouă?

— Așa cred. Chiar rău.

— N-a mai căzut un strop de mai bine de o lună. Am și uitat ce e aia ploaie.

Stăteam sprijinită de balustradă și cercetam cu atenție să văd de unde o să cadă prima picătură. Însă tot ce se revărsa din nori era un vâl albastrui care nuanța nu doar marea, ci și mâinile mele și obrajii traducătorului. Aveam senzația că norii o să tot înainteze până o să ne înghită și pe noi cu totul.

— Stai liniștită. O să-ți amintești numaidecât, a spus el și mi-a cuprins umerii cu brațul.

În astfel de momente, încă mai devenea stângaci și timid. Chiar dacă mă văzuse în niște ipostaze foarte intime, se purta de parcă și cea mai mică apropiere de corpul meu era ceva extrem de important. Până și nepotul lui fusese mai sigur pe el când mă sărutase atunci, pe stâncă.

M-am uitat în urmă, dar orașul nu se mai zărea. Zidurile de apărare se scufundaseră încă de dimineață sub apele mării. Pescărușul care rămăsese ezitant pe stânci și-a făcut într-un final curaj să-și ia zborul, dar a dispărut numaidecât printre nori. Tot felul de resturi de lemn, alge, cutii goale de aluminiu, bucăți de plastic, fire de undiță și pungi de plastic dispăreau înghițite de elicea vaporului.

Supraveghetoria din cabină s-a trezit, a șters cu mâna geamul aburit și s-a uitat să vadă cum e afară, însă a adormit imediat la loc. Rama ferestrei îi lăsase urme pe jumătate din față. Un cuplu între două vârste, cu o cameră de luat vederi, a trecut prin fața noastră și s-a apropiat de vânzătorul de la standul de cafea, care stătea așezat pe capacul de la camera pompelor.

— Știți cumva cât o să oprească pe insulă? l-a întrebat soția. Am vrea să ne plimbăm puțin.

Din cauza direcției în care bătea vântul, nu-i auzeam vocea vânzătorului. După ce au plecat cei doi,

și-a mai aprins o țigară. Din când în când, ne arunca priviri iscoditoare, dar dacă mă uitam și eu la el, își lăsa repede ochii în pământ și pufăia din țigară.

Vaporul a cotit agale la stânga. Sirena a răsunat tremurător până în depărtare. Insula F. a început să se zărească, cu forma ei de ureche. Era întinsă la orizont, acolo unde norii se întâlneau cu marea.

Îl priveam de pe canapea cum lucrează. Stătea la birou cu spatele drept și țeapăn, cu stiloul într-o mână și cu cealaltă urmărind cu degetul literele rusești din dicționar, și își nota cuvintele potrivite în caiet. Din când în când, răsfoia dicționarul, cădea pe gânduri cu privirea în aer sau își ducea mâna la rama ochelarilor.

Primise de tradus o scrisoare în limba rusă, care sosise pe adresa departamentului de neurochirurgie din cadrul unui spital universitar. Mi-a spus că e o traducere dificilă din cauza numeroșilor termeni de specialitate, apoi a sos un dicționar medical de pe raftul cel mai de jos din bibliotecă și a băgat într-un sertar romanul cu Marie.

— Ai aici orice fel de dicționar, am remarcat eu.

Cu o privire mulțumită, a arătat cu degetul către bibliotecă.

— Așa e. Am dicționare de filozofie, etică, inginerie mecanică, muzică și arte, calculatoare, cinematografie, despre oricare dintre domeniile în care e împărțită lumea.

Toate erau groase și arătau impresionant, dar erau foarte ponosite. Literele de pe cotor începuseră să se șteargă și li se ițea legătura. Arătau învechite, dar nu din cauza folosirii îndelungate, ci pentru că stătuseră multă vreme pe raft.

Când răsfoia dicționarul de medicină, foile lipite între ele se desfăceau cu un sunet greu de pus în cuvinte. Dacă ar fi tras un pic mai tare de ele, mă așteptam să se desprindă cu totul. Însă traducătorul le mânua delicat, ca atunci când îmi desfăcea nasturii de la bluză, unul câte unul, sau când îmi căuta locșorul cel mai moale dintre coapse.

Am băut din ceaiul verde pregătit de el. Avea un gust perfect, iar în vas mai rămăsese încă destul.

După ce coborâserăm de pe vapor, vântul se întetise. Crengile pinilor care străjuiau faleza din dreptul golfulețului fluturau toate înspre apus. Geamurile trepidau încontinuu și o dată la câteva minute se stârnea câte o rafală de vânt atât de puternică, încât ziceai că o să ia casa cu totul pe sus.

Nu ploua, însă norii acoperiseră complet cerul. Lumina gri-albăstruie pe care o răspândeau invadase încăperea și nu reușeam să scăpăm de ea nici cu draperiile trase.

— E grea? l-am întrebat eu încetișor, între două rafale de vânt.

Nu și-a schimbat poziția și nici mâna nu i s-a oprit.

— După ce îți notezi în caiet, treci pe curat? Cam cât crezi că mai durează?

S-a întors către mine, și-a dus degetul arătător la gură făcându-mi semn să tac, apoi și-a reluat lucrul. M-am conformat și am tăcut.

Fără nepot, încăperea era din nou ca înainte. Doar el coborâse din roata panoramică, iar acum traducătorul devenise din nou gânditor, florile de hibiscus și radioul dispăruseră, iar aerul mustea de prevestiri.

Am încercat să mi-l amintesc stând pe canapea, dar n-am reușit. Atingerea buzelor lui de pe stâncă, acel singur sunet pe care îl scosese în pat la Iris, toate păreau să se fi petrecut demult, înainte să-l fi cunoscut pe traducător. Acum mintea mea era acaparată doar de gândul că traducătorul o să scoată

frânghia de undeva, durerea o să-mi străbată corpul și o să slobozească porunci asupra mea. Până și ritmul conversațiilor noastre, care mă vrăjise într-atât, se îndepărtase odată cu sunetul vântului.

Traducătorul a subliniat un rând din scrisoare, a parcurs de mai multe ori cu degetul același loc din dicționar și a tușit. Apoi și-a îndreptat din nou spatele și a început să scrie încet fiecare ideogramă în parte, cu grijă să nu depășească liniile din caiet, fără să omită nici o liniuță.

Aceeași tenacitate avea s-o arate și față de mine. Trebuia să mai am puțină răbdare până termina de tradus scrisoarea. Trupul lui mărunț și îmbătrânit prindea viață doar atunci când se ocupa de mine. Degetele care țineau stiloul aveau să-mi ciupească sfârcurile, buzele lui pierdute în gânduri să se strecoare printre coastele mele, iar picioarele ascunse sub birou să-mi zdrobească fața.

Am luat o gură de ceai, fără să-mi dezlipesc vreo clipă ochii de la el. Terasa scârțâia din toate încheieturile. Un ghiveci gol adus de vânt se rostogolea pe gazon. Cu toate acestea, întinderea mării rămânea netulburată.

Care aveau să fie primele lui cuvinte când se întorcea către mine? Era singurul lucru la care mă puteam gândi. Scroafă împuțită? Linge podeaua? Desfă picioarele?

Mi-a făcut zeci de fotografii. Punea blițul, regla diafragma, schimba rola de film. Nu știusese că se pricepe atât de bine la fotografiat.

Am pozat pentru el în fel și chip, surprinsă până și eu că o ființă umană poate sta în atât de multe poziții. De data aceasta a avut nevoie de mai multe frânghii, pe care și le pregătise din timp.

Mai întâi m-a dezbrăcat. Acesta era întotdeauna cel mai important lucru. Doar atunci când îmi scotea și ultimul lucru de pe mine, puteam să-mi dau seama cât de urâtă sunt.

Mai departe mi-a legat un scaun de spate. Era chiar scaunul pe care stătuse la birou până mai devreme, unul din lemn masiv, cu șezut din piele. Mi-a trecut brațele după spătar și mi le-a legat de el, apoi mi-a înfășurat tot trunchiul. Ca să merg, trebuia să-l car în spate. Era greu și mă clătinam pe picioare. Cum mă dezechilibram un pic, frânghiile îmi strângeau sânii și mă făceau să gem de durere. Fără să-i pese, bărbatul mi-a poruncit să încui ușa de la bucătărie. Mi-a spus să strâng ceștile de ceai. Să trag cuvertura de pe pat.

— Asta faci mereu la Iris, ești obișnuită.

Scaunul din spinarea mea se lovea de tot felul de lucruri, făcând nodurile să se strângă și mai tare. M-am folosit de bărbie, de gură, de șolduri și de picioare, de toate părțile rămase, ca să încui ușa, să car ceștile, să împăturesc cuvertura. Bărbatul se ținea după mine și mă fotografia încontinuu. A surprins clipele în care fața mi se distorsiona de durere, când ceaiul s-a vărsat din cești și mi-a curs pe piept, când arcurile de la pat m-au dezechilibrat și m-am împleticit pe picioare.

După ce am terminat ce mă pusese să fac, mi-a legat picioarele de picioarele scaunului. Nu mai puteam să mă mișc. Aveam încheieturile răsucite nefiresc, mâinile și picioarele reci și amorțite.

Mă simțeam transformată într-un scaun. Pielea mea era acum tapiseria din piele, carnea era perna, iar oasele lemnul. O transformare care începea chiar din vârful degetelor.

Bărbatul s-a așezat pe scaun. A zâmbit satisfăcut, și-a proptit coatele pe brațe și și-a încrucișat picioarele. Trupul meu schimonosit îi susținea toată greutatea.

— Sunt greu? m-a întrebat el, privindu-mă de sus.

Nu puteam nici să-i răspund, nici să dau din cap.

— Stau foarte comod.

A mângâiat brațele și spătarul. Nu-mi dădeam seama dacă mângâia scaunul sau mă atingea pe mine.

M-am transformat apoi în fel și fel de lucruri. În masă, scarpieră, ceas cu pendulă, chiuvetă, coș de gunoi. Îmi lega mâinile și picioarele, șoldurile, pieptul, gâtul de locurile care se potriveau cel mai bine. Mă lipea bine de ele, căutând unghiul cel mai bun pentru a mă asimila cât mai repede cu ele. Încheieturile mâinilor de mânere, spatele de uși, degetele de butoni.

Frânghiile își îndeplineau credincios rolul, creând exact formele pe care bărbatul le avea în minte, fără să se slăbească și fără să se rupă.

Frecat de ele, corpul mi se înroșise. Nu-mi făcuseră chiar răni, dar îmi provocau o durere care mi se răspândea pe sub piele prin tot corpul, pulsând. În clipa în care toate durerile s-au contopit într-una, am plonjat într-un ocean de plăcere. În hol, i-am ținut bucuroasă pantofii, în baie, i-am prins saliva pe care a scuipat-o.

Când bărbatul a deschis o ușă dosnică din bucătărie, n-am avut nici cea mai vagă idee unde ducea sau ce avea să se întâmple. Era un spațiu fără ferestre, îngust și întunecat. Pe toți cei patru pereți erau montate rafturi până în tavan. Înăuntru plutea un aer stătut, uscat și mirosea a praf amestecat cu făină și detergent.

Era camera. Rafturile erau înțesate cu alimente, iar ce nu încăpuse fusese stivuit pe jos. Conserve, orez, spaghete, pesmet, cartofi, ulei, condimente, fasole uscată, mâncare instant, biscuiți, ciocolată, apă minerală, vin... Nenumărate sortimente, într-o cantitate enormă. Le priveam uluită, întrebându-mă câți ani de zile i-ar fi trebuit ca să le mănânce pe toate de unul singur. Câteva rafturi se lăsaseră sub greutate și parcă stăteau să se prăbușească în orice moment.

— Treci înăuntru!

Vocei lui a pătruns în încăperea aceea mică și a rămas închisă înăuntru. Odată intrați amândoi, nu mai rămânea nici un pic de spațiu. A dat jos mănunchiul de cepe agățat într-un cârlig din tavan și în locul lui m-a atârnat pe mine. Cepele arătau îmbietor, cu coaja uscată, maroniu deschisă.

— Întinde-te pe jos!

Îmi dădea ordine unul după altul. M-a încovoiat ca pe un crevet, a trecut un lanț pe după sfoara cu care îmi legase mâinile, apoi l-a agățat în cârlig. A dat dovadă de o forță teribilă. Deși nu era în stare să mănânce o înghețată cum trebuie și înota atât de stângaci, știa perfect cum să mă apuce și să mă atârne în aer. M-a ridicat cu ușurință.

Blițul mă orbea. Vuietul vântului se îndepărtase, dar se întetise nefiresc de tare. Clănțănitul geamurilor și ușilor din toată casa răzbătea până în cameră.

Obiectivul s-a apropiat de gâtul meu întins la limită, de sexul meu expus, de picioarele mele asudate. Nu-i vedeam chipul, ascuns de aparatul de fotografiat, dar îmi dădeam seama din felul în care degetele îl țineau că mă disprețuia pe deplin. Corpul mi se rotea pe nesimțite. Auzeam lanțul frecându-se de cârlig, iar sunetul acela îmi sporea durerea.

Suspendată în aer, deodată m-a cuprins neliniștea. Mi-am dat seama că nu mai aveam scăpare. Mâinile stăteau să mi se smulgă din încheieturi. Am văzut aievea întreaga scenă, cu ochii împăienjeniți de sudoare. Pielea mi se crăpa, carnea mi se sfâșia și, într-un final, lanțul îmi rupea oasele. Odată cu pocnetul puternic, mă prăvăleam pe podea. Simțindu-mi brațele nesigure, îmi duceam mâinile în fața ochilor și vedeam că ambele dispăruseră de la încheietură. Ceva picura de deasupra. Îmi ridicam capul și vedeam că în cârlig era agățat capul soției traducătorului. Avea eșarfa

înfășurată la gât...

Dâra de lumină care se strecura din bucătărie îi lumina slab spatele. Mi s-a părut că aud apă în vuietul vântului. Poate că începuse, în sfârșit, să plouă.

Pungile cu alune, conservele de sparanghel și borcanul cu sare mă priveau. Își țineau răsuflarea, fără să spună nimic, cu ochii plecați în pământ. Cepele așteptau cuminți pe podea.

Bărbatul a schimbat rola de film. Le scotea una după alta din buzunarul de la sacou. Deodată, s-a auzit o mișcare dintr-un ungher. Bărbatul a dat la o parte cu piciorul sacul de orez și a scos la iveală o cursă mică. În ea era un șoarece, doar un pui.

— Prăpăditul!

Șoarecele avea coada prinsă și zgâria cursa cu gheruțele, încercând să se elibereze. Chițăia chinuit.

— Trebuie pedepsit.

Probabil că avea nervi și în coadă. Dacă se zbătea până i se rupea coada, l-ar fi durut și mai tare. Și sigur ar fi sângerat, măcar puțin. Oare ce culoare avea sângele unui șoarece?

Traducătorul a luat un bici dintre două stive de conserve cu supă de cartofi și cutii cu fulgi de porumb. Era un obiect complet diferit de toate celelalte, dar camuflat printre atâtea alimente, nici nu-l observasem.

Bărbatul m-a lovit cu el. Era lung și flexibil. Mânerul de catifea lucea, îmbibat de transpirație. Sigur semăna cu cel pe care îl avea instructorul de călărie pe care îl iubea Marie. Când îl ridica, dansa prin aer descriind o curbă atât de frumoasă, încât uitam că era un obiect menit să-mi provoace durere. Bărbatul schimba mereu unghiul câte puțin, astfel încât să nu lase aceeași urmă de două ori. Biciul se unduia liber prin spațiul îngust, fără să atingă ce nu trebuia – alimentele, pereții sau lanțul. Fiecare lovitură cădea asupra mea.

Ce mă captiva, mai degrabă decât durerea, era sunetul. Era pur și înalt, aidoma aceluia scos de un instrument cu coarde. Se întindea pe fiecare părticică din trupul meu, provocându-mi convulsii în măruntaiele și oasele ascunse dedesubt. Nu-mi venea să cred că propriul meu corp scotea niște sunete atât de fermecătoare, ca susurul unui izvor ascuns în cele mai adânci caverne dinlăuntrul meu.

Șoarecele se zvârcolea. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât cursa îi strângea coada mai tare. Era extenuat. Avea ochii negri, împăienjeniți. Chițăia întruna, scrâșnindu-și dinții.

Biciul s-a încordat din nou. M-a străbătut un val de durere din omoplat și până în șold. După ce s-a stins și ultimul acord al izvorului, am slobozit un țipăt de extaz. Țipătul meu s-a suprapus peste chițăitul șoarecelui.

Capitolul 13

Când am ieșit din cămară, am văzut că între timp se pornise furtuna. Ploaia bătea în geamuri, vântul sufla în vârtejuri, iar valurile învolburate pătrundeau până în golfuleț. Împrejur era întuneric. Doar spuma valurilor care se spărgeau de țarm săgeta întunericul. Mugetul mării, contopit cu vuietul vântului, reverbera pe tot cuprinsul insulei. Traducătorul a aprins lumina în cameră.

Șoarecele zăcea mort într-o găleată cu apă. Plutea cu spatele încovoiat, lăbuțele din față atârându-i moi și gura întredeschisă. Nu suferise mult. La început, când traducătorul l-a apucat de coadă și l-a cufundat în găleată, s-a zbătut puțin, dar imediat s-a cumițit. A deschis larg ochii în apă, de parcă medita la o chestiune importantă. Apoi, când bărbatul i-a dat drumul, a plutit la suprafață.

Ceva se ițea din buzunarul fustei mele, aruncată pe podea. Bărbatul l-a luat și l-a privit un timp îndelungat. Eu îmi frecam încheieturile mâinilor, în sfârșit eliberate. Biciul nu-mi lăsase urme prea adânci. Doar îmi ardea pielea. Însă atunci când închideam ochii, încă mai vedeam curba pe care o descria în aer.

— Te-ai întâlnit cu el? m-a întrebat traducătorul.

— Poftim? am răspuns eu.

— Te-ai întâlnit cu el? a repetat el pe același ton.

Atunci mi-am dat seama că se referea la nepot. Iar ce ținea în mână erau bilețelele de la el.

— Da, ne-am întâlnit, am răspuns eu, neputând să-mi dezlipesc privirea de la mănunchiul de bilețele mototolite după ce stătuseră atâta vreme în buzunar.

— Când?

— Cu o zi înainte să plece.

— Nu mi-a spus nimic...

— Ne-am întâlnit din întâmplare. L-am văzut pictând, pe stâncile din fața stației de autobuz.

— Nu știam. Habar n-aveam că v-ați întâlnit fără mine.

— Ne-am văzut foarte puțin.

— Dar uite câte bilete a scris...

Fruntea i s-a încrețit, cuprins de gânduri, și a scrâșnit din dinți. Încerca să-și explice cumva întreaga situație. Un bilețel, apoi încă unul, i-au alunecat din mână pe podea. Am văzut scrisul familiar al nepotului, însă nu reușeam să-mi amintesc clar ce anume scria în ele.

— Sigur nici el nu s-a gândit că ar avea de ce să pomenească de asta. Doar am vorbit puțin. El picta, iar eu așteptam autobuzul. Asta a fost tot.

— A scris despre soția mea. Despre cum a murit, în amănunt.

— Eu l-am rugat să-mi spună.

— De ce ai ținut secret?

— N-am avut nici un motiv anume.

— Ai avut tu un motiv, dacă ai vrut să mă lași pe dinafară.

— Dar el a plecat! Nu mai e aici. Ce mai contează?

— Nu încerca să mă protestezi!

Pentru a câta oară îi auzeam eu acest ton, de când îl întâlнисem prima dată la Iris? Mereu mă paraliza, mă făcea să nu mai clintesc.

Vântul înteuțit forma vârtejuri în înaltul cerului, care se năpusteau drept peste insulă. Ceva a pârâit puternic, poate unul din pinii de pe stânci, poate balustrada de la terasă.

— Îmi dau seama după cum a scris. Bilete peste bilete din care văd cum ați stat de vorbă. Pe ce ton, cu ce aer, îmi dau seama de tot, de parcă v-aș auzi vocile.

Ploaia și vântul se înlănțuiau în vârtejuri. Marea era învăluită în întuneric și oricât îmi forțam privirea, nu reușeam să deslușesc orașul. Bărbatul a lăsat toate bilețelele să-i cadă din mână.

— Te-am înșelat.

Am spus-o pe un ton surprinzător de calm. Deși era adevărul, aveam senzația că mințeam. Bărbatul asculta ecoul vocii mele, fără să clintească.

S-a auzit sirena. Un sunet prelung, interminabil.

— Nu mai circulă vapoarele. Nu mai ai cum să te întorci, a zis el.

Ne-am petrecut întreaga noapte iubindu-ne așa cum doar noi știam să ne iubim. Nu mai puteam să mă întorc la Iris. Vaporul nu mai circula, telefon nu era, nu aveam nici vreun prieten care să mă ajute. Eram doar noi doi.

Straniu, dar nu m-am gândit la mama. Nu m-am gândit nici la ce explicații să-i dau a doua zi. Aveam senzația că ziua de mâine nu urma să vină. Furtuna nu avea să se mai oprească niciodată, iar noi aveam să rămânem închiși pe insulă la nesfârșit. Imaginea aceasta romantică mă ațâța și mai tare.

Bărbatul m-a pedepsit. A fost o pedeapsă ciudată, cum nimeni nu și-ar fi imaginat. M-a târât în baie și mi-a tăiat părul.

În baie era frig. Ventilatorul mergea. Deși încăperea era îngustă, avea tavanul foarte înalt și toate sunetele reverberau pe deasupra capului. Plăcile de faianță lipseau din loc în loc, iar cada era plină de zgârieturi pe interior.

— Ce-ai făcut?

Bărbatul ținea în mână foarfecele cu care îmi tăiasc cândva jupa. Ca și atunci, a despicat aerul de câteva ori cu ea, cu un vâjâit ascuțit, care m-a înspăimântat. Din cauza ecoului, sunetul îmi vibra și mai prelung în timpane.

Știam cât de bine tăia. Abia dacă îi atinsese tivul cu ea și jupa se și despicasc, fără nici cea mai mică împotrivire. Mă dezbrăcase complet fără să depună vreun efort.

— Să-mi seduci tu băiatul...

Bărbatul m-a înșfăcat de coc. Părul meu, care până atunci reușise să-și păstreze forma, s-a desfăcut într-o clipită și mi s-a revărsat peste față.

— Te învăț eu minte! Uite aici cum! Uite aici!

Bărbatul m-a înșfăcat din nou de păr și m-a tras înapoi și-ncoace și-ncoace. Auzeam cum îmi pârâie pielea capului.

— Lasă-mă! am țipat eu.

Am lovit chiuveta cu piciorul și m-am izbit cu spatele de marginea căzii. Simțeam cum îmi smulge

pielea de pe craniu.

— Lasă-mă, te rog! Doare! Doare...!

Lama rece mi-a atins capul. Un mănunchi de păr a căzut sub ochii mei. Uleiul de camelie se evaporase și era uscat. Bărbatul mi-a trecut iar și iar foarfeca prin păr. Șuvițele nu mai conteneau să cadă. Nu credeam că-mi mai rămăsese ceva pe cap, dar mâna lui tot nu se oprea. Nu mă cruța.

— Îmi pare rău! Nu mai fac! Îmi pare rău! am repetat eu, dar el n-a răspuns.

Mi-am dat seama că-i mărturisisem totul pentru că voiam să mă pedepsească. Poate că din același motiv îl invitase pe nepot la Iris.

Părul mi se lipise de buze, de sâni, de sex. Îl dădeam cu mâna la o parte, dar se lipea la loc. Și el era plin pe mâini și pe costumul lui prețios. Pe fereastră nu se vedea decât bezna. Stropii de ploaie se prelingeau pe geam.

Foarfeca i-a căzut din mână și s-a rostogolit pe gresie. S-a lăsat în genunchi gâfâind și a început să tușească. Am rămas amândoi nemișcați o vreme îndelungată. Am dat să-mi duc mâna la cap, dar n-am avut curaj. Mâna îmi tremura neîncetat.

Robinetul de la duș era deschis la maximum și din apa fierbinte se ridica abur. Părul aluneca spre scurgere parcă împotrivindu-se, agățându-se de dalele de gresie și de savonieră. Nu-mi venea să cred că până acum câteva clipe acele șuvițe creșteau pe capul meu. Arătau ca niște paraziți negri, lungi și subțiri, care se încolăceau și se zvârcoleau încercând să scape, dar până la urmă ajungeau cu toții, neputincioși, în scurgere.

Bărbatul a îndreptat dușul către mine. M-am retras într-un ungher și mi-am ferit fața, dar a venit cu el după mine. Nu puteam nici să deschid ochii, nici să spun ceva. Apa mi-a intrat în nas și în urechi și n-am mai putut să respir.

— Ei, cum e? S-o dau mai fierbinte?

Bărbatul a rotit butonul de la termostat. Firele de păr necurățate s-au făcut ghemotoc și au înfundat scurgerea. Toate își dăduseră suflarea. Eram ca șoarecele înecat.

Mai târziu în seara aceea s-a oprit curentul. Odată ce s-au stins luminile, vuietul vântului se auzea și mai aproape. Potopul nu dădea semne să slăbească. Bărbatul s-a schimbat de hainele ude, dar era prea întunerice să văd ce costum și cravată își alesese. Eu am rămas dezbrăcată.

A pus câte o lumânare pe birou, pe măsuța de cafea și pe masă. Apoi a adus mâncarea – ceva portocaliu și păstos. A turnat-o într-o farfurie întinsă și a pus-o pe podea. M-am așezat în patru labe, mi-am întins gâtul și am lipăit-o cu limba. Nu mă descurcam prea bine. Pasta portocalie mi s-a scurs din gură și m-a murdărit pe gât. Bărbatul doar mă privea de pe canapea, fără să se atingă de mâncare sau de băutura.

Am aruncat o privire către bibliotecă, atentă să nu mă observe. Mi-am cercetat cu coada ochiului imaginea reflectată în vitrină. În lumina slabă și lăptoasă, capul meu arăta deopotrivă caraghios și jalnic. Parcă eram un pui plin de tuleie. Aveam părul tăiat scurt și neuniform, răvășit în toate direcțiile și încurcat din loc în loc. Am clipit ca să mă conving că eram chiar eu. Apoi mi-am lins buzele.

— Mănâncă mai repede! a zis bărbatul.

Flacăra lumânării a palpăit. Acum, mama nu mai putea să-mi facă coc. Nici să-mi dea cu ulei de camelie.

Câteva resturi de păr încă prinse de mine s-au scuturat în farfurie, creând un mic model negru pe fundalul portocaliu. Le-am apucat cu limba și le-am înghițit.

A urmat o noapte lungă. Parcă trecuse o veșnicie de când stătusem pe puntea vaporului și privisem norii crepusculari. Noaptea se lăsase fără asfințit. Lumea exterioară – marea, orașul, ceasul de flori, hotelul – toate dispăruseră, spulberate de furtună.

M-a supus la nenumărate chinuri și umilințe, iar eu mă cufundam în ele, la lumina lumânărilor. Șoarecele care plutea în găleată era singurul care ne privea.

La prima cursă a vaporului de dimineață, eram singurii pasageri. Furtuna trecuse. Valurile încă mai fremătau, dar ploaia se oprise, golfulețul își recăpătase liniștea, iar razele soarelui încercau să răzbată printre nori.

Aveam capul acoperit cu o eșarfă. Era chiar eșarfa care o strangulase pe soția lui. Batistele traducătorului se dovediseră toate prea mici, iar un prosop ar fi arătat prea rău. Altceva cu care să-mi acopăr capul nu găsiserăm.

— Atunci rămân așa, am spus eu, dar bărbatul mi-a adus eșarfa. Da, dar...

Neluându-mi în seamă ezitarea, a desfăcut-o și mi-a înfășurat-o pe cap. Marginile destrămate le-a ascuns cu dibăcie la ceafă. Privite de departe, petele de sânge puteau trece drept un model abstract.

— Îți vine tare bine, mi-a zis el.

Puntea era udă și ne-am luat de mână ca să nu alunecăm. Încă mai aveam urme la încheieturi.

Mi-a cumpărat o cacao de la standul de cafea. Era dulce și începuse să se răcească. Vânzătorul era tot cel care stătuse la prora să fumeze, cu o zi înainte. Avea ochii umflați și a rămas cu privirea plecată, indispus, chiar și atunci când traducătorul i-a întins banii.

— Mulțumesc, i-am spus eu și atunci a aruncat o privire fugară către capul meu.

Marea avea o culoare tulbure și era plină de gunoaie aduse probabil de râu. Nu se zărea nici o pasăre pe cer. Singurii care cutreierau văzduhul erau norii.

— Vezi că e udă balustrada, m-a prevenit el și a șters-o cu batista.

— Auzi, ce să-i spun mamei?

— Poți să-i spui că te-ai dus pe insulă în plimbare și n-ai mai avut cum să te întorci. Țasta e adevărul. Doar nu uita să adaugi că ai rămas peste noapte la centrul de odihnă.

— Și părul?

— Rămâi cu eșarfa pe cap. Nu-ți face griji. E foarte drăguță, o să-i placă și mamei tale.

Mi-am dus mâna la cap. Pe porțiunile pătate de sânge se simțea altfel la atingere. Deodată, o pală de vânt s-a stârnit din spate. Bărbatul a strâns mai tare nodul de la eșarfă și a băgat la loc sub ea șuvițele de păr ieșite.

Orașul a început să se vadă. Am zărit imediat biserica, turnul cu ceas de la primărie și zidurile de apărare ale castelului. În ciuda furtunii cumplite, zidurile încă se mai înălțau din mare, fără să se fi surpat. Vaporul a încetinit și a sunat din sirenă, cotind la dreapta. Ne-am strâns mâinile și mai tare. Vânzătorul de la standul de cafea spăla cana din care băusem cacao.

Orașul se vedea tot mai mare. Pe ponton se zărea o mulțime de oameni. Pesemne turiștii nerăbdători să ia vaporul către insulă așteptau la coadă. Vaporul a făcut un sfert de rotație și s-a apropiat de ponton cu pupa. De data aceasta, sirena a sunat mai jos și mai puternic.

— Putem să ne despărțim aici.

— Te conduc până la ceasul de flori.

— Trebuie s-o iau la fugă. E ora la care se eliberează camerele.

— O să-ți scriu.

— Aștept.

Mi-a atins obrazul, apoi și-a strâns ușor degetele de parcă n-ar fi vrut să piardă acea senzație.

Se auzea zvon de voci. În depărtare, cineva îmi striga numele.

— Mari, Mari, Mari!

Mi-am auzit clar numele. Lumea adunată pe ponton se uita către noi. Nu erau pasageri care așteptau vaporul. Am văzut un chelner, cu șorțul la brâu. Era și un șofer de taxi. Și o femeie între două vârste, îmbrăcată în pijama. Toți stăteau cu capetele apropiate și șușoteau între ei. În fața sălii de așteptare erau oprite o mașină de poliție și o salvare. În spatele mulțimii l-am zărit pe tânărul cu acordeonul. Avea instrumentul la gât, ca de obicei, însă nu cânta.

— Mari, aici sunt! Mari!

Era mama. Ea țipa. De ce mă striga atâta? Mi se părea foarte straniu.

Cu un huruit puternic, motorul vaporului s-a oprit. Doi bărbați tineri pe care nu-i cunoșteam s-au năpustit pe punte, strigând ceva către noi, pe un ton agresiv. În ciuda faptului că țipau, n-am reușit să deslușesc nici o vorbă. Striga când unul, când altul, dar în urechile mele era o liniște deplină. Nici un sunet nu răzbătea înăuntru, de parcă timpanele mi se evaporaseră.

Traducătorul mi-a lăsat mâna și a alergat pe punte. Fugea împleticindu-se. Unul dintre bărbați s-a luat după el, iar celălalt m-a prins în brațe. Îmi vorbea încontinuu, dar eu nu auzeam nimic.

Traducătorul s-a împiedicat și s-a lovit de o scrumieră. Vânzătorul de la standul de cafea l-a imobilizat, dar a reușit să scape din strânsoare și a fugit din nou către prora. Totul s-a petrecut în liniște.

În momentul în care a fost la un pas să fie prins, traducătorul s-a aruncat în mare. S-a cățărat pe balustradă, s-a făcut ghem și a plonjat în apă fără un cuvânt de bun rămas, fără să-mi arunce măcar un zâmbet. În clipa în care a despicat apa, timpanele mele și-au revenit.

— Ești rănită? m-a întrebat tânărul pe un ton blând, privindu-mă cu atenție.

— A sărit! Coborâți barca!

S-a auzit freamăt de pași.

— Aruncați colacul!

— Unde e vesta de salvare?

— Stați până apare la suprafață! Nu vă pripiti!

Mai multe voci se amestecau unele cu altele.

— Asta...

Tânărul a dat să-mi atingă eșarfa. I-am dat mâna la o parte și m-am lăsat pe vine.

— Mari, ce frică ți-o fi fost! Gata, stai liniștită, acum ești în siguranță. Când am auzit că ai fost răpită, am crezut că mor! Uite ce ți-a făcut! Te doare ceva? Ce individ! Important e că n-ai pățit nimic. Ce bine! Mulțumesc, domnule polițist! Putem s-o ducem la spital, da? Cu ambulanța, da?

Mama nu se oprea din vorbit. Vocea ei se înfășura în jurul meu, iar și iar, fără încetare. Însă în urechile mele nu răsuna decât ecoul lui, scufundându-se în apă.

Trupul traducătorului a apărut la suprafață trei zile mai târziu. L-a găsit echipa de scafandri de la poliție. Era tumefiat, cu hainele rupte, pe jumătate gol. Avea capul umflat de două ori cât mărimea normală și chipul descompus.

Bărbatul avea dosar penal. Cu patru ani și jumătate în urmă, îl atacase pe proprietarul unei ceasornicării din cauza unei probleme legate de un produs. Îl lovise în cap cu un ceas de masă luat din magazin și omul avusese nevoie de trei săptămâni pentru o recuperare completă. Prin urmare, l-au identificat cu ușurință după amprente.

Am petrecut o singură noapte la spital. Medicul m-a examinat pe toate părțile și a notat totul în fișa medicală, fără să omită nici cea mai mică zgârietură sau hemoragie internă. Până în acel moment nu mi dădusem seama, dar pe cap aveam nenumărate mici tăieturi provocate cel mai probabil de foarfecă. Mă usturau când îmi frecam capul de pernă.

Am fost chestionată cu grijă, de o polițistă. Uneori mai aducea și un medic psihiatru sau un consilier. Însă tot ce le-am spus a fost că nu-mi amintesc nimic. Ei au presupus greșit că acest fapt era consecința traumei suferite. Având în vedere că suspectul era mort, victima nu avea nimic de câștigat din elucidarea faptelor, ba din contră, asta doar i-ar fi amplificat chinul sufletesc. Aceasta a fost concluzia la care au ajuns.

În noaptea cu furtuna se iscase o mare agitație când nu m-am mai întors la Iris și apelaseră la poliție să mă caute. La început s-a crezut că mă înghițiseră valurile sau că mă luase vreun șuvoi de apă. Dimineața, vânzătorul de la standul de cafea a venit cu informația că mă văzuse pe vapor cu un bărbat suspect. Slujnica mi-a povestit totul. Încerca să se arate plină de compasiune, însă vorbea însuflețit, neputându-și stăpâni curiozitatea.

Pe mine însă totul mă lăsa rece. Traducătorul murise. Aceasta era singura mea certitudine.

A durat mai mult de zece luni până mi-a crescut părul la loc. La recepție nu m-am mai întors niciodată. M-am limitat doar la treburi în spate, unde nu era nevoie să dau ochii cu clienții. Nici după ce mi-a crescut părul la loc mama nu mi l-a mai prins. Uleiul de camelie s-a volatilizat și sticluța a rămas goală.

Unica mea rugămintă la adresa poliției a fost să caute caietul cu traducerea romanului a cărui eroină se numea Marie. L-au căutat peste tot, dar nu a fost de găsit. Tot ce au descoperit a fost un munte de role de film cu fotografii cu mine.

Nimeni nu a revendicat cadavrul, drept care a fost incinerat și depus în cimitirul municipal. Nepotul nu a apărut nici până în ultima clipă.